

ဆုမြတ်မွန်မွန်

မန္တလေးသား

BURMESE
CLASSIC
www

ဝေတနာစာပေ

၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မမဆု

သမီး ခင်မင်စွာဖြင့် စာရေးလိုက်ပါတယ်။ မမရဲ့စာအုပ်တွေဆို သမီးအရမ်းကြိုက်တာ။ မမရေးတဲ့စာအုပ်တွေထဲမှာ “လသုံးစင်းနှင့်ကုန်ခြင်း” က အကြိုက်ဆုံးပဲ။ အဲဒီစာအုပ်ဖတ်ပြီး မမကို အရမ်းလေးစားကျေးဇူးတင်တယ်။ ဒါနဲ့ မမက အင်္ဂလိပ်လိုထည့်ရေးတယ်နော်။ ကောင်းတယ်။ များများရေးပေးပါနော်။

ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်းအောင်မြင်ပါစေ။ လူတိုင်းအတွက် အကြံဉာဏ်ကောင်းများပေးနိုင်ပါစေ ... ။

မမရဲ့

ညီမလေး

မခင်ချောစု

C/O ကိုအောင်သူ + မသီတာစိုး

တက္ကသိုလ်တောင်ဘက်၊

Evergreen တောင်အောင်အနီး

ကျောက်မီးသီး ၂၁၁၂၀၀၀

ဝေတနာစာပေ

၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

ချစ်ခင်ရသော မမနဲ့

ချစ်ခင်ခြင်းများစွာနဲ့ မမ့နဲ့လို့ခေါ်ခွင့်ပြုပြီး ပထမဆုံး မိတ်ဆက်စာရေးဖြစ်တဲ့ စာလေးကိုဆုံးအောင်ဖတ်ပေးပါနော်။ မဂ္ဂဇင်းတွေထဲမှာ ဆုမြတ်မွန်မွန်ဆိုပြီး ဝတ္ထုတိုလေးတွေဖတ်ဖြစ်တာကြာပြီ။ ကောင်းလည်းကောင်းတယ်။ စာရေးဆရာမ အသစ်တစ်ယောက်ဆိုပေမယ့် ဇာတ်အိမ်ဖွဲ့စည်းမှုလေးတွေကောင်းတယ်။ “မျက်နှာဝန်းရဲ့မေတ္တာတံချူ” ဇာတ်သိမ်းစိုင်းထွက်အောင် ကြိုးစားရေးသားပေးတဲ့ မမ့ကို အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ 2008 နှစ်သစ်မှစ၍ နှစ်ပေါင်းများစွာတိုင်းမှာ စက္ကန့်တိုင်းကို အကျိုးရှိရှိအသုံးချပြီး အောင်မြင်မှုပန်းတိုင်မှ အနုပညာကောင်းကင်မှာ အလင်းလက်ဆုံးကြယ်ပွင့်ဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးပါတယ်။

ညီမငယ်

ကြက်ခြေနီ(သ)ရုပ်ကွက်၊

လောင်းလုံမြို့၊ ထားဝယ်ခရိုင်၊

စေတနာစာပေ

၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မဆုမြတ်

မင်္ဂလာပါနော်။ မဆုလို့ခေါ်မယ်နော်။ မဆုရဲ့စာအုပ်ကို မျက်နှာဝန်းရဲ့မေတ္တာတံချူ ကစပြီးဖတ်ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ ဖတ်ပြီး ပြီးချင်းပဲ မဆုရဲ့စာအုပ်သစ်ကို လိုက်ရှာမိပါတယ်။ အဟောင်းတွေလည်း ရှာဖတ်မိပါတယ်။ မဆုရဲ့စာအုပ်ဆို မလွတ်တမ်း ဖတ်ပါတယ်။ လတိုင်း မဆုစာအုပ်ပဲ မျှော်နေရတယ်။ မဆု ထာဝရအောင်မြင်ခြင်း သရဖူကို ဆောင်းနိုင်ပြီး မဆုမိသားစု အားလုံး ထာဝရပျော်ရွှင်နိုင်ပါစေ ။

ထာဝရအားပေးနေမို့ ...

တော်ရာဝေလင်း

စောင်လှမျိုး(ခ)တာရာဝေလင်း
တောင်ရိုးစုရွာ
ကွင်းလှစာတိုက်၊
ပန်းတောင်းမြို့နယ်၊
.....

စေတနာစာပေ

၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မမ

ချစ်ခင်လေးစားစွာ စာရေးလိုက်ပါတယ်။ မမရဲ့ထွက်သမျှ စာအုပ်အားလုံးကို ဖတ်ရှုအားပေးနေပါတယ်။ မမက အရမ်း တော်တယ်နော်။ အရေးအသားတွေကလည်း ထိတယ် မိတယ်။ မမက အရမ်းလည်းလှသလို တော်လည်းတော်တယ်။ မမရဲ့ စာတွေက ဖတ်ပြီးရင် ရင်ထဲမှာ တစ်ခွံစိမ့်နဲ့ စွဲထင်ကျန်ရစ်တယ်။ ညီမရဲ့ရစ်ထဲအစွဲဆုံးကတော့ 'အချစ်ဦးနှင့်လွဲပြီးသည့်နောက် (ဖူးစာ)' ဆိုတဲ့ စာအုပ်လေးပါ။ အစမှအဆုံး ပြောစရာမလိုအောင် ကောင်းတယ် မမရယ်။ မမရဲ့ပါရမီရှိတဲ့ အရေးအသားတွေနဲ့ ရေးထားတဲ့ နောက်ထပ်စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်ရှုဖို့မျှော်လင့် စောင့်စားရင်းနဲ့ပဲ

မမထာဝရအောင်မြင်ပါစေ ...

နင်း

နင်းနုဝေ
အိမ်အမှတ်(၉၁)
အောင်ဇေယျရပ်ကွက်၊
တပ်ကုန်းမြို့

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မေတ္တာ

ချစ်ခင်ရင်းနှီးစွာနဲ့ မေတ္တာနဲ့လို့ခေါ်မယ်နော်။ မေတ္တာနဲ့စာအုပ်ထဲမှာ ဓာတ်ပုံလေးတွေမိတယ်။ အရမ်းလှတာပဲနော်။ ညီမလေးအရမ်းက ပုံစံတူတူ မေတ္တာဖြစ်ဘူး။ ကြိုက်လည်း မကြိုက်ဘူးသိလား။ အခုနောက်ပိုင်း မေတ္တာနဲ့စာအုပ်လေးကို ခဏဖတ်လိုက်တာနဲ့ စွဲသွားမိတယ်။ မေတ္တာနဲ့ထွက်တဲ့စာအုပ်တွေထဲက “ရင်ခွင်ဆီသို့ လျှောက်ထားထစ်များ”၊ “နှလုံးသားတစ်ခုအရင်းပြု၍”၊ “ချစ်ခြင်း၏ဟန်ဆောင်ခြင်းအတတ်ပညာ” စာအုပ်ထဲက အရေးအသားတွေကို ညီမအရမ်းကြိုက်မိပါတယ်။ မေတ္တာနဲ့စာအုပ်တွေကို (၁၁)အုပ်ဖတ်ပြီးသွားပြီ။ စာအုပ်ထဲမှာ နာမည်ပေးတာလည်း အရမ်းဆန်းတယ်နော် ... ။ မေတ္တာနဲ့ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ စာရေးဆရာမကပ်ယောက်ဖြစ်လာအောင် ကြိုးစားတာကို ညီမဂုဏ်ယူမိပါတယ်။ ဆက်ပြီးကြိုးစားပါနော်။ မေတ္တာနဲ့စာအုပ်ကို ညီမတို့မြို့မှာ လူကြိုက်များနေပြီ။ စာပေလောကမှာ မေတ္တာနဲ့တစ်ယောက် အမြဲတမ်းအောင်မြင်မှုတွေရှိပါစေ။

ညီမ

အေးအေးဟန်

သူနာပြုတက္ကသိုလ်

ပခုက္ကူ

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မေတ္တာ

မေတ္တာနဲ့ ထာဝရ ပရိသတ်ပါ။ ညီမက မေတ္တာနဲ့ဝတ္ထုကို အားလုံးဖတ်ဖြစ်ပါတယ်။ ညီမ မေတ္တာနဲ့လို့ခေါ်တာ စိတ်မဆိုးပါနဲ့လို့ တောင်းပန်ပါတယ်။ မေတ္တာကို ချစ်ခင်လေးစားပါတယ်။ ဓာတ်ပုံကို မြင်ဖူးပါတယ်။ မေတ္တာနဲ့ကြိုးစားမှုကို ချီးကျူးပါတယ်။ ညီမက မေတ္တာနဲ့ ‘ချစ်ခြင်း၏ဟန်ဆောင်ခြင်းအတတ်ပညာ’ ဝတ္ထုကို ဖတ်နေတာပါ။ အရမ်းကောင်းပါတယ်။ စာမှာ အမှားပါရင် ခွင့်လွှတ်ပါလို့ တောင်းပန်ပါတယ်။ အောင်မြင်မှုများနဲ့ ရသသတ်ပန်နိုင်မြဲပါစေ။

ထာဝရအားပေးနေသောပရိသတ် ...

နိဗ္ဗာန်ရိုး

စေတနာစာပေ

၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မဆုမြတ်မွန်မွန်

ရင်းနှီးစွာဖြင့် မကြီးလို့ခေါ်ပါရစေ။ ပပက မကြီးရဲ့ ထာဝရ
ပရိသတ်တစ်ဦးပါ။ မကြီးရဲ့ “မျက်နှာကဝန်းရဲ့ မေတ္တာတံချူ” စာ
အုပ်စာစပြီး ၂၀၀၈ ဖေဖော်ဝါရီလ ပထမအကြိမ်ထုတ်တဲ့စာအုပ်
အထဲ ဖတ်ပြီးသွားပါပြီ။ မကြီးရေးသမျှ ၀၀ မလွတ်တမ်းဖတ်
တယ်။ အရမ်းလည်းကြိုက်တယ်။ ဆက်ပြီးလည်း အားပေးဦး
မယ်။ မကြီးစာအုပ်တွေက ကောင်းလွန်းတော့ စွဲနေပြီ။ မကြီး
ဆက်လက်ပြီး အောင်မြင်မှုသရဖူကို ထာဝရဆောင်းနိုင်ပါစေလို့
စာပေလောကမှာလည်း ထာဝရအမွန်ရည်တည်တဲ့ပါစေလို့ ...

ဆုတောင်းပေးလျက် ...

ချစ်ခင်လေးစားစွာဖြင့်

အေးချမ်းပပ
ဆောက်လုပ်ရေးဝန်း
ဝန်ထမ်းအိမ်ရာ
ဘိုကလေးမြို့
ကောက်ကုန်း

စေတနာစာပေ

၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မမဆုမြတ်

မမကို ထာဝရအားပေးနေတဲ့ ဗရိသတ်တစ်ဦးပါ။ မမရဲ့
စာအုပ်တော်တော်များများကြိုက်ပါတယ် ... ။ အခုနောက်ဆုံး
“ကိုယ်ယောင်ဖျောက်ပွင့်တဲ့နှင်းဆီတို့လူသခင်” ကို အရမ်းကြိုက်
တယ်။ အဒီဇာတ်လမ်းထဲကလို လျှို့ဝှက်ဆန်ဆန်လေးတွေ ဈာ
များရေးပေးပါနော်။ ပြီးတော့ ဟာသလေးတွေလည်းရေးပေးဦး။
အသက်ငယ်ငယ်လေးနဲ့ အောင်မြင်တဲ့ စာရေးဆရာမဆိုတော့
ချီးကျူးစရာပဲပေါ့။ မမကို လေးစားမိပါတယ်။ ဆက်လက်ပြီး
တော့ ဒီထက်မက အောင်မြင်စေလို့ပဲ ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါ
တယ်။

သီရိမွန်
အမှတ်(၆) (၁၆)လမ်း
(၀၆ x ၈၇) ကြား
အမှတ်(၆၂) ပြည်ကြီးရန်လုံရပ်
ဆောက်လုပ်ရေးဝန်း
ဘိုကလေးမြို့

www.burmeseclassic.com

၏

၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မဆုမြတ်မွန်မွန်

မမ

ခင်မင်ရင်းနှီးစွာဖြင့် မဆုလို့ခေါ်မယ်နော်။ ညီမလေးက မဆုရေးတဲ့ထဲက စကားလုံးနဲ့ မဆုအတွေးအခေါ်ကို သိမိကြိုက်တယ်။ မဆုရေးတဲ့ဝတ္ထုတိုင်းကလည်း အားလုံးကောင်းတော့မဝေဖန်တတ်ဘူး။ မဆုတော်လို့ထင်တယ်။ အားလုံးမှာမှ ညီမအကြိုက်ဆုံးက “အနမ်းဆက်တိုင်း” နှင့် “နှလုံးသားတစ်ခုအရင်းပြု၍” ဖြစ်ပါတယ်။ မဆုက “မျက်နှာကဝန်းရဲ့မေတ္တာတံချူ” ဇာတ်သိမ်းပိုင်းရေးမယ်လို့ကြားတယ် ဟုတ်လားတော့မသိဘူး။ မျှော်နေမယ်။ မဆုတစ်ယောက် စာပေနယ်ပယ်မှာ အောင်မြင်မှုအပေါင်း သရဖူဆောင်း၍ အကျော်ကြားဆုံးသူဖြစ်ပါစေလို့ ဆန္ဒပြုလျက် ...

မောင်နှမလှိုင်
အမှတ်(၁၀၉)၊ ဝဏ္ဏိတလမ်း
၃/မပြရပ်ကွက်၊ ဆောင်ကြမ်း
ဧကလာပ်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်း။

သမ္ဘာကတော့ မမကိုအားမပေးဘဲ ပရိတ်သတ်ထဲက ပရိတ်သတ်တစ်ယောက်ပါ။ ‘ကြယ်ကလေးရဲ့နှုတ်’ စာအုပ်ကိုဖတ်ပြီးတော့ မမကို သမ္ဘာအရမ်းလေးစားသွားတာပါ။ ဒါကြောင့်မို့ မမနောက်ထွက်မဲ့ စာအုပ်တွေဆို အကုန်လုံးအားပေးပြီး ဖတ်ပါတယ်။ မမကို သမ္ဘာအရမ်းချိုးကျူးတာပဲ။ မမက လူတိုင်းလေးစားရလောက်အောင်တော်တာပဲ။ မမရဲ့ စာအုပ်တွေဆို သမ္ဘာလို့ကျောင်းသူတွေအတွက် ဗဟုသုတလည်းရပါတယ်။ သမ္ဘာက နဝဓတန်းကျောင်းသူပဲရှိသေးတာပါ။ ကျောင်းသားအရွယ်မှာ ဒါတွေမဖတ်သင့်မှန်းသိပေမဲ့ မမရဲ့ အရေးအသားကို အရမ်းကြိုက်လို့ပါ။ မမရဲ့ စာအုပ်တွေကိုလည်း မျှော်နေမှာပါ။ မမရဲ့ ထာဝရပရိတ်သတ်ထဲက ...

အေးသမ္ဘာဖြူ
အမှတ်(၅၀)၊ ဧဝေါရပ်ကွက်၊
ဗိုလ်ချုပ်လမ်း။

ဝေတနာစာပေ

၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မမဆုမြတ်မွန်မွန်

ဦးစွာပထမ မိတ်ဆက်ပါရစေ။ သင်က ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ပါ။ မမရဲ့ဝတ္ထုစာအုပ်တွေက အရမ်းထူတော့ တစ်အုပ်ကိုနားပြီးဖတ်ကြည့်တာ ဟိုကျော်ဒီကျော်နဲ့ ဝတ္ထုတစ်အုပ်ပြီး သွားတယ်။ 'လသုံးစင်းနှင့်ကရန်ခြင်း' က အရမ်းကောင်းတယ်ဆိုတော့ ဧအုပ်ထူပေမဲ့ ဖတ်ကြည့်တယ်။ စိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီးတော့ အဲဒီ 'လသုံးစင်းနှင့်ကရန်ခြင်း' ကိုဖတ်ရတော့ 'မမ'ရဲ့ တကယ်တယ်။ အရမ်းကြိုက်သွားတယ်။ စာအရေးအသား မြင့်လည်းမြင့်တယ်။ ပြောင်မြောက်တယ်။ မှာနဆိုတာ ထားသင့်မှထားရတယ်ဆိုတာ သိလာရတယ်။ မမဆုမြတ်မွန်မွန် ရာသက်ပန်စိတ်ချမ်းမြေ့မှုနဲ့ ပြည့်စုံပါစေလို့ ဆုတောင်းလျက် ...

တာဝန်အားပေးသွားမဲ့ချစ်ပရိသတ်

သင်ခိုင့်
မြန်မာ့ရေးရာ

ဝေတနာစာပေ

၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မင်္ဂလာပါမဆုမြတ်မွန်မွန်

ထွက်ရှိလာသမျှစာအုပ်ကိုးကိုဖတ်ဖြစ်ပါတယ်။ နှစ်သက်တဲ့စာအုပ်ချည်းပါပဲ။ မဆုမြတ်က စာသားလေးတွေကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံနဲ့ ရွှေဆောင်မှုရှိအောင် ရေးတတ်တယ်နော်။ 'အနမ်းဆက်တိုင်း' နဲ့ 'မှောင်ကဗျာရွှေရုပ်' စာအုပ်တွေကတော့ အရမ်းကောင်းတဲ့ဝတ္ထုတွေပါပဲ။ မဆုမြတ်ရဲ့စာအုပ်တွေကိုတော့ လစဉ်မဖြတ်တမ်း ဖတ်ဖြစ်ပါတယ် ...။

မဆုမြတ်ရဲ့အမြတ်ပရိသတ် ...

ဝင်းနွယ်စိုး
အိမ်အမှတ်(၆၇)
ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်း၊
အရှေ့တန်း၊ ကရင်ပြည်နယ်၊
မိုးပေါက်မြို့

စေတနာစာပေ

၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မင်္ဂလာပါမမေ့နဲ့

ခင်မင်ရင်းနှီးစွာဖြင့်စာရေးလိုက်ပါတယ်။ ညီမလေး မမေ့နဲ့ ရဲ့ထွက်သမျှ စာအုပ်အားလုံးကိုဖတ်ပြီးပြီ။ အားလုံးကိုတစ်မျိုးစီ ကြိုက်တယ် ... ။ အားလုံးဝေဖန်စရာမလိုအောင်ကောင်းတယ်။ မမေ့နဲ့ရဲ့ဝတ္ထုတွေဖတ်ပြီး ညီမလေးကောင် Heart ထိသွားတယ်။ မမေ့နဲ့ အရမ်းတော်တာပဲနော်။ အရမ်းလည်းထက်မြတ်တယ်။ မမေ့နဲ့ကို ညီမလေး အရမ်းလေးစားတယ်။ မမေ့နဲ့ဒီထက်မက အောင်မြင်ကျော်ကြားပါစေလို့ အမြဲဆုမွန်ကောင်းကောင်းနေတဲ့

ညီမလေး

မသိတာဝင်း

၀-၇ အိမ်အမှတ်(၅၅)

၅၇-၅၆လမ်းကြား

စန္ဒာပြည်ရွာရုံမြောက်ဘက်

လေးမျက်နှာတူရားတောင်ဘက်

ညနေဈေးအရှေ့ဘက်

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား တုံ့ရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

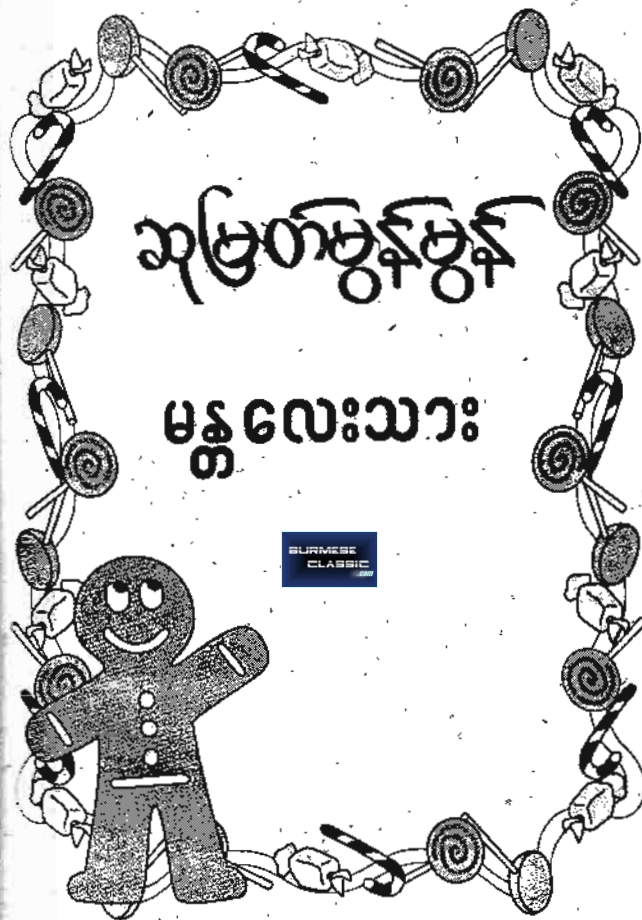
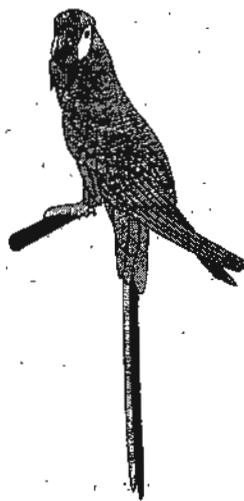
- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ဇေတိမီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း တက်နဲ့ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပိုပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှု စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်မားရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်ဖြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

BURMESE
CLASSIC

စိစဉ်သူ
မောင်ကျော်သိင်္ခ
စေတနာစာပေ

BURMESE
CLASSIC

- ၁။ ဥယျာဉ်မှူးတွေဟာ
ပန်းတွေကို ဖူးပွင့်လာအောင် ဖန်တီးနိုင်ကြပါတယ်။
ဒါပေမဲ့
ပန်းတွေကိုတော့
ရနံ့ထည့်ပေးဖို့ မစွမ်းသာကြပါဘူး။
- ၂။ အဲဒီလိုပါပဲ -
ကိုယ့်ရင်ဘတ်ထဲက နှလုံးသားဆိုတာ
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ ချစ်တတ်စေတယ်
တခြားတစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးသားကို
ချစ်တတ်လာအောင် စွမ်းနိုင်ဖို့
ခဲယဉ်းပါတယ်။
- ၃။ အဲဒီထက် အဲခဲယဉ်းဆုံးကိစ္စကတော့
ချစ်တတ်ပြီးသား နှလုံးသားကို
ပိုပြီး ပိုပြီး ချစ်တတ်လာအောင်
ဖန်တီးနိုင်ဖို့ကိစ္စပါ။
ကဲ - ဒါလေးများ လွယ်လွယ်လေးပါလို့
ပြောချင်သေးတာ။

မဟုတ်သေးဘူး ကျွန်တော်ပြောတဲ့
ချစ်တတ်ပြီးသား နှလုံးသားဆိုတာ
တခြားတစ်ယောက်ကို ချစ်နေတဲ့ နှလုံးသားက
ကျွန်တော့်နှလုံးသားကို ပြောင်းချစ်လာဖို့ဆိုလိုတာ
ကဲ _ ဘယ်လိုလဲ _
လွယ်ပါ့မလား ပရိသတ်ကြီး၊
တကယ်တော့ လူတိုင်းထံမှာ
အချစ်အတွက် အခွင့်အရေးတစ်ခုစီ ရှိကြတယ်ဗျ
ကျွန်တော်ဟာ သူ့ကို
ချစ်သူရှိပြီးသား မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖြစ်
နောက်ကျမှ တွေ့ဆုံခဲ့ရပေမယ့်
ချစ်ဖို့အခွင့်အရေးကတော့
အပြည့်အဝရှိတယ် မဟုတ်လား။
ပြီးတော့ ကြားဖူးမှာပါ
အချစ်နဲ့စစ်မှာ မတရားတာ မရှိဘူးတဲ့
ကဲ _ ဘော်ဒါတို့
မင်းတို့ရော အချစ်ကို ဘယ်လိုအသုံးပြုကြမှာလဲ။

(အသစ်ယာ)

ရင်ခွင်ခေါင်းစဉ်... .. အဲဒီမှာ စတွေ့တာပဲ

အချိန် နံနက်(၉)နာရီကျော်
(ခန့်မှန်း)

နေရာ ရန်ကုန်ဘူတာကြီးရှေ့
ကားလက်မှတ်အရောင်းဆိုင်

ခံစားမှု တစ်မျိုးလေးပဲ
(ပြန်ပြောပြဖို့တော်တော်ခက်တယ်)

❖ ❖ ❖

၁၆

“ရေစက်”ဟူသော စကားကို လူတော်တော်များများ ကြားဖူးကြပါလိမ့်မည်။ သူ့အာရုံထဲမှာလည်း အဲဒီစကားထဲ ခဏ ခဏ ကြားဖူးကာ မစိမ်းလှချေ။ တကယ်တမ်း စဉ်းစားကြည့်လျှင် အဲဒီ “ရေစက်”ဟူသောစကားဟာ တော်တော်အဓိပ္ပာယ်ရှိလျက် နက်ရှိုင်းသည်ဟု သူ ထင်သည်။ ဒီကမ္ဘာကြီးပေါ်မှာ လူတွေအများကြီး နေထိုင်ကြလျက် အဲဒီထဲကမှ တစ်ယောက်တစ်ယောက် သာမန်ခင်မင်တာ၊ သာမန်ထက် ပိုခင်မင်တာ ပတ်သက်ကျတာတွေဟာ ရေစက်ကြောင့်များ ဖြစ်လေမလား။

ဟိုးအရင်တုန်းက မသိခဲ့ကြ၊ မတွေ့ခဲ့ကြဘဲ နောက်များကျမှ တွေ့ဆုံခင်မင်ခဲ့ကြတာဟာ ရေစက်က အဲဒီအချိန်က အချိန်ကျလာလို့လား။ ဒါမှမဟုတ် အစောပိုင်းက တွေ့ဆုံခဲ့ကြည့်ခဲ့ကြပါလျက်နဲ့ နောက်ကျမှ ခွဲခွာဝေးလွင့်သွားရတာ ရေစက်နည်းခဲ့ကြလို့များလား။

(ဒါဖြင့်ရင် ကိုယ်တကယ်ချစ်ရတဲ့ ချစ်သူနဲ့ ရေစက်အများကြီးပါအောင် ရေတွင်း ရေကန်တွေ အများကြီးလှူရမှာလား။ ဒါဆိုရင် ရေတွင်းရေကန်ပေါင်း နှစ်သောင်းလေးထောင် တောင်လှူခဲ့တဲ့ အာသောကမင်းကြီးဟာ ချစ်သူတွေနဲ့ ရေစက်အကြာကြီး တွေ့ဆုံခွင့်ရမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်လိမ့်မယ်)

... စသဖြင့် သူဟာ အဲဒီ “ရေစက်”ဟူသော ဝေါဟာရရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ခပ်နက်နက် တွေးနေခဲ့မိသည်မှာ သူမနဲ့တွေ့ဆုံရမှုကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ အဲဒီနေ့က သူသည် ရန်ကုန်ကနေ၍ မန္တလေးကို ပြန်ဖို့ရာအတွက် ကားလက်မှတ်ကို ရန်ကုန်ဘူတာကြီးရဲ့ Express ကား လက်မှတ်များ ရောင်းသောနေရာမှာ ကားလက်မှတ်သွားဝယ်ခဲ့တာဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်ကို ပတ်စိပိုက်စွ တစ်ခုအတွက်လာကာ ရန်ကုန်က အမျိုးတွေအိမ်မှာ တည်းခိုခဲ့ရသောသူသည် အလုပ်ကိစ္စတွေ ပြီးပြတ်တာနှင့် တစ်ရက်တောင် နေဖို့ စိတ်မကူးတော့ဘဲ ကားလက်မှတ်ဝယ်ဖို့ ချက်ချင်းစီစဉ်တော့တာပဲဖြစ်သည်။

ဆောင်းမဝင်ခင်တည်းက ရန်ကုန်ကို ရောက်နေခဲ့သောသူသည် ဆောင်းဝင်သောအခါမှာလည်း ဆောင်းရဲ့အရသာကို ပီပီပြင်ပြင် ပြန်ပြေးချင်နေပြီဖြစ်သည်။ ဒီအချိန်ဟာ ဒီဇင်ဘာဟောလီးဒေး အချိန်အခါမို့ ကားလက်မှတ်၊ ရထားလက်မှတ် တွေဟာလည်း အတိုင်းထက်အလွန် ကျပ်နေလေရာ သူသည်

အင်မတန်ကို ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် ကားလမ်းခွတ်နှစ်စောင်
ကို ရရှိလိုက်သည်။

သူက ခရီးသွားလျှင် နှစ်ယောက်ခွဲကိုဝယ်ကာ
စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် စီးတတ်သူ ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ဘေးနားက
လူပါလျှင် သူ မစီးတတ်ချေ။ ဒါကြောင့် ဒီလိုအချိန်အခါမျိုးမှာ
နှစ်ယောက်ခွဲလက်မှတ်ရတာ သူ တော်တော်ကံကောင်းသည်ဟု
ပြောရလေမည်။

သူ့အတွက် လက်မှတ် ဖြတ်နေစဉ်မှာပဲ မိန်းက
လေးတစ်ယောက်က လက်မှတ်ရောင်းကောင်တာသို့ ရောက်လာ
ကာ ...

“မန္တလေးလက်မှတ် ဖြတ်ချင်လို့ပါ”

အဲဒီအသံကို ကြားသည်အထိ သူက လှည့်မကြည့်
မိသေးချေ။

လက်မှတ်များ ကျစ်နေချိန်မို့ သူ့မှတ်ပုံတင်ကတ်
ကို ဂရုတစိုက်ကြည့်ကာ မှတ်ပုံတင်နံပါတ်ကို ရေးသွင်းနေသော
အရောင်းစာရေး အမျိုးသမီးသည်လည်း လက်မှတ်လာဝယ်သော
မိန်းကလေးကို မော်မကြည့်အားသေးပဲ ...

“မန္တလေးလက်မှတ်က ဒီဇင်ဘာလကုန်အထိ ကုန်သွားပြီ
ညီမ”

“ဟယ်”

သူမထံမှ ဟယ်ဟူသော စိတ်ပျက်လက်ပျက်အသံ
ကြီး ထွက်ပေါ်လာတော့မှ သူက အသာငဲ့ကြည့်မိသည်။ သူ
ကြည့်တာကို သူမက မသိပါ။ မျက်ခုံးနှစ်ခုကိုရှုံ့ကာ စိတ်ပျက်
လက်ပျက်မဲ့နေသော ပုံစံသည် သူ့ကို မျက်ခုံးပင့်ကာ စိတ်ဝင်
စားသွားလေသည်။

“ဟယ် ... ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့၊ ဒုက္ခပါပဲ”

သူမက ညည်းညူသည်။ ကားလက်မှတ်ရောင်း
သော အမျိုးသမီးက သူ့ကို လက်မှတ်တစ်စောင် ကမ်းပေးကာ
စကားဆက်ပြောသည်။

“ရှော့ ... မောင်လေး၊ ခုံနံပါတ်က (၁၅) (၁၆)။ တစ်
ယောက်တည်းပဲဆိုတော့ တစ်စောင်တည်းပဲ ပေါင်းရေး
လိုက်တယ်နော်”

“ဪ ... ရပါတယ်။ ဘယ်လောက်ကျလဲ အစ်မ”

“နှစ်သောင်းပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ခဏလေး”

သူက ကားလက်မှတ်ကို စားပွဲပေါ် ပြန်ချထားလိုက်
ရင်းမှ ဘောင်းဘီနောက်အိတ်ကပ်ထဲမှ ငွေလက်ကို ဆွဲယူကာ
ပိုက်ဆံထုတ်ရနေမိသည်။ အခြေအနေကို ဘေးကနေ၍ အကဲခတ်
နေဟန်တူသော သူမသည် သူတစ်ယောက်တည်း လက်မှတ်နှစ်ခု
ဝယ်ထားတာကို ရိပ်မိသွားဟန်တူသည်။

သူတို့တစ်လှည့် လက်မှတ်ကိုတစ်လှည့် ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့် လုပ်နေတာကို ပိုက်ဆံရေတွက်ရင်းမှ သူကလည်း လှမ်းမြင်လိုနေသည်။

(အဲဒါကတော့ မိန်းကလေးတွေလိုပဲ သူတို့ယောက်ျား လေးတွေဟာ ဘယ်မိန်းကလေးက ကိုယ့်ကိုခိုးကြည့်နေလဲ လုံးဝ ရိပ်မိပါသည်။ မိန်းကလေးတွေ သတိထား)

သူက ပိုက်ဆံနှစ်သောင်း တစ်ထောင်တန်အရွက် နှစ်ဆယ်ကို လိုတာထက် ပိုကြာအောင် အချိန်ဆွဲရပြီးမှ ကောင် တာပေါ် ချပေးလိုက်သည်။ ဟိုအမျိုးသမီးက ကောက်ရေနံချိန် မှာ သူမက (သူ ထင်သည့်အတိုင်း)စကားစ၍ လာလေသည်။

“ဒီမှာ”

သူက အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ ပုံစံမျိုးဖြင့် သူမကို ငဲ့ကြည့် လိုက်သည်။ သူ့ကိုငေးကြည့်နေသော မျက်ဝန်းများသည် အရည် တဖျပ်ဖျပ်လက်ကာ တောက်ပနေကြသည်။ မျက်နှာအနေအထား အတော်အဆင်ပြေသော ကောင်မလေးသည် အားနာအပြုံးလေး စွက်လျက် ...

“ဟိုလေ ... ခင်ဗျားက တစ်ယောက်တည်းနဲ့ နှစ်ခုံဝယ် ထားတာလားဟင်”

သူက ခင်ဗျားဟူသော အပြောကြောင့် မျက်ခုံးပင့် သွားရသည်။ ဒါဖြင့်ရင် သူမက သေချာသလောက် မန္တလေးသူ

ပေါ့။ ရန်ကုန်ကနေ မန္တလေးကို အလည်သွားမယ့်သူ မဟုတ်ဘဲ သူလိုပဲ အိမ်ပြန်မယ့်သူ တစ်ဦးပဲလား။

သူက စဉ်းစားရင်းမှနေ၍ ခေါင်းကို တစ်ချက်ညှိတ် ပြလိုက်လျှင် ကောင်မလေးရဲ့မျက်နှာက အားတက်သရောဖြင့် ဝင်းပ၍ သွားလေသည်။

“ဟယ် ... ဒါဆို ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုပြန်ရောင်းပါလား”

“အာ ... ကျွန်တော် မှောင်ခိုမဟုတ်ဘူးခင်ဗျ”

“ဟာ ... အဲဒီလို ဆိုလိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလိုပဲ ... ကျွန်တော်က အရမ်းအရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ရှိနေလို့ပါ ...

လက်မှတ်တွေကလည်း ဟောလီးဒေးရက်ရှည်ကြီး ရှိတော့ ဘယ်လိုမှ ဝယ်မရဘဲ ကျပ်နေလို့ပါ။ ကြားခုံတွေ တောင် မရတော့ဘူး ဖြစ်နေတာမို့ ခင်ဗျား တတ်နိုင်ရင် ကူညီပါလားဟင်”

“အင်း”

သူက ခေါင်းကုတ်နေမိလျှင် သူမက မျှော်လင့်သော မျက်ဝန်းများဖြင့် ရပ်ငေးကာနေသည်။ သူမ ပြောတာကတော့ တကယ်ကို ဟုတ်သည်။ ဒီအချိန်မှာ ရထားလက်မှတ်ရော ကား လက်မှတ်ရော ဘာမှမရတော့ပေ။ ခရီးသွားဖို့ အစီအစဉ်ချထား ပြီးသားလူတွေက အားလုံး ကြိုဝယ်ထားကြသဖြင့် အရေးပေါ် ကိစ္စဖြင့် ချက်ချင်းထ၊သွားရမည့် လူများမှာ တျောင်းပိတ်ရက်၊

ရုံးပိတ်ရက်များ၌ လက်မှတ်အခက်အခဲကို တောင့်တောင့်တွေ့ရတတ်လေသည်။

ခက်တော့ ခက်နေပြီ။ သူကလည်း တစ်ခုံတည်းနဲ့ ထိုင်ရတာ သိပ်မလွတ်လပ်။ နှစ်ခုံကို ခွဲထိုင်ကာ ပိုးလှိုင်းပက်လက် အိပ်ရင်း ကားစီးသွားတတ်သူ ဖြစ်သဖြင့် တော်တော်ပဲ စဉ်းစားရကျပ်လို့နေသည်။ လှတပတ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က အကူအညီတောင်းတာတောင် ခေါင်းကုတ် အကြံအစည်နဲ့ သူ့ကို ကောင်မလေးကလည်း ပိုပြီး အထင်ကြီး စိတ်ချလာဟန်တူသည်။ ဆက်ပြီး ပင့်ပေးကာ ...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် တကယ့်ကို အရေးကြီးနေလို့ပါ။ ခင်ဗျား တစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် ထိုင်ချင်လို့ နှစ်ခုံဝယ်ထားတာကိုလည်း နားလည်ပါတယ် ...

ဒါပေမဲ့လေ ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ ...”

သူမ ဆက်မပြောမီ သူက လက်ကားပြလိုက်သည်။

“သဘောပေါက်တယ်၊ ခင်ဗျားက မန္တလေးသူလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် မန္တလေးကပါ”

“အိုကေ ... ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ကူညီပါမယ်”

သူ့အပြောကို သူမက Close up သွားတိုက်ဆေးဖြင့် တိုက်ထားဟန်တူသော သွားသုံးဆယ့်နှစ်ချောင်းလုံး ဖော်ထုတ်ပြ

ကာ ဂုဏ်ပြုတင်ဆက်ပါသည်။ ရယ်ချလိုက်တော့မှပင် အခုနက မျက်နှာပေါ်မှာရှိခဲ့သော စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှုများ၊ စိတ်ရှုပ်သည့် အရိပ်သဏ္ဌာန်များသည် အဝေးသို့ လွင့်စဉ်ပေါက်ထွက်သွားလျက် အလှပဆုံးမျက်နှာလေးတစ်ခု ထွက်ပေါ်လို့လာသည်။ အခုနက မျက်နှာနဲ့တော့ ဘာမှမဆိုင်တော့။ အခုမြင်တွေ့နေရသော ပကတိပင်ကိုမျက်နှာလေးဟာ သူ့ရင်ကို တစ်မျိုးပဲ ဖြစ်စေသည်။

ကြည့်စမ်း ... ဒီမျက်နှာလေးနဲ့အတူ သူဟာ တစ်ညလုံးလုံး ခရီးအတူသွားရမှာတဲ့။

ဘယ်လောက်များ ရင်ခုန်စရာကောင်းတဲ့ ခရီးတစ်ခု ဖြစ်မှာပါလိမ့်။

(ဒီလိုညတိုင်း ... ငါနဲ့မင်း ... အတူဆုံတွေ့ခွင့်ရှိရင် ... အတိုင်းထက် အလွန်ပဲ)

သူ့နားထဲတွင် ချက်ချင်းလိုလိုပင် နောနော် ဆိုထားသော သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ကြားယောင်လာသလိုလိုရှိသည်။ သူမက သူ့ကို လှိုက်လှဲသောအပြုံးများကို ခြွေပေးနေရင်းမှ ...

“ကျေးဇူးအများကြီး တင်ပါတယ်၊ တကယ်ပါ”

သူက လှိုက်လှဲသော အပြုံးများကို ရင်ဘတ်နှင့် သိမ်းဆည်းထားရင်းမှ အရေးမကြီးဟန်ဖြင့် အသုံးမဝင်သော ကျေးဇူးများကို ပြန်ပုတ်ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

“မလိုပါဘူးဗျာ၊ တစ်မြို့တည်းသားချင်းတွေပဲ”

သူမက မျက်လုံးဝိုင်းလေးများဖြင့် ခေါင်းကိုင်ကာ...

“ဪ ... ခင်ဗျားကလည်း မန္တလေးကပဲလား”

“မန္တလေးသားအစစ်ပါ”

သူ့အပြောကို သူမက ရယ်ချင်လှစွာသော မျက်နှာ

ထားဖြင့်...

“ကျွန်တော်လည်း မန္တလေးသူအစစ်” ဟု ပြန်ပြော

ပါသည်။ ဪ ... ရေစက် ... ရေစက် ... မန္တလေးသူ မန္တလေး

သားချင်း အတူတူကို မန္တလေးတစ်မြို့တည်းမှာ နေထိုင်တုန်းက

မဆုံစည်းခဲ့ကြပဲ ရန်ကုန်ဘူတာကြီးရှေ့မှာ လာရောက်ဆုံစည်းကြ

တာလည်း နည်းတဲ့ရေစက်တော့ မဟုတ်ဘူးဟု ထင်သည်။

“ဧက သူ့ကို ကားလက်မှတ်ဖိုး ပေးမယ်နော်။ တစ်သောင်း

ဟုတ်လား”

သူမက လွယ်ထားသောအိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံတစ်

သောင်းကို ရေတွက်နေစဉ်အတွင်းမှာ သူက တစ်ကိုယ်လုံးကို

လှမ်းရှိုးဖို့ရာ အချိန်ရသွားသည်။

ကမ္ဘာကြီးကို ရွာအဖြစ်ချို့ကာထားသော ဂလိုဘယ်

လိုက်ဇေးရှင်းခေတ်ကြီးထဲမှာ ရန်ကုန်သူတွေနှင့် မန္တလေးသူတွေ

ရဲ့ ပြင်ဆင်မှုက ဘာမှမကွာတော့ပါ။ မန္တလေးသူဆိုလျှင် တစ်

ချိန်က အသားညိုသည် (နေပူသဖြင့်)၊ ခြေသလုံးတုတ်သည်

(စက်ဘီးနင်းရသဖြင့်)၊ စသော အယူအဆများကို နည်းပညာက

ပြောင်းပြန်လှန်ပစ်လိုက်ပြီဖြစ်သည်။

စိစဉ်သူ မောင်ကျော်လှိုင်

ဆုမြတ်မွန်မွန်

ကူညီ မွမ်းမံ သည်

စေတနာစာပေ

ဝင်းဝင်းမောင်မောင်

စာရေးဆရာမ

ရွှန်းရေမီး

အပြုစုသုံးစွဲသူ ထူးချွန်စွာသစ်များ ထုတ်ဝေပါသည်

SPF အမြင့်ဆုံးပါရှိသော နေရောင်ကာလိမ်းဆေးကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ စက်ဘီးအစား ဆိုင်ကယ်ကို ခင်းလဲသုံးစွဲလာကြသော ယဉ်ကျေးမှုများကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ ယခုခေတ် မန္တလေးသူတော်တော်များများရဲ့ အသားအရေ ခြင်္စင်ဝင်းပလျက် စကတ်အတိုဝတ်ထားကြသော ခြေသလုံးများကလည်း အလောတော် ကြည့်ကောင်းကာ ဝင်းလဲ့လို့ ပြသသည်။

သူ့ရှေ့က သူမသည် ပန်းကို အနည်းငယ်ကျော်ကျော် အဦးရောင်ဆံနွယ်အဖြောင့်ဖြင့် ခေတ်မီစွာလှပသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ခေတ်လွန်စွာတော့ မလှပပါ။ အခုခေတ်ကောင်မတစ်ချို့၏ ခေတ်လွန်စွာ လှပသော အလှအပများကိုတော့ သူမဆီမိသော်လည်း ရင်ထဲမှာ မှတ်တမ်းမတင်မိတာတော့ ဖြစ်ပါသည်။

ချောကလက်ရောင်နှင့် အနက်ရောင် ရောစပ်ထား ကွက်ကြီးကြီး မိန်းမဝတ်ရုံပုံအင်္ကျီကို ဒူးဖုံးရုံ ဂျင်းစကတ် ဆေးဖြင့် တွဲဖက်ဝင်ဆင်ထားသော သူမက တစ်ချက်ပြီး သူ့လက်ထဲသို့ ပိုက်ဆံတစ်သောင်း ထည့်ပေးသည်။ သူမဆီဆံကိုမကြည့်ဘဲ လှမ်းယူရင်းမှ ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ထဲ ချလိုက်ရင်း ...

“ခင်ဗျားကို ပြန်ပေးစရာတော့ လက်မှတ်တစ်စောင် မရှိဘူး။”

“အို ... ရပါတယ်။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။”

သူမက သူ့ကို အပြည့်အဝယုံကြည်ဟန်ဖြင့် မလျှင် သူ့ တကယ်ပဲ မြောက်ချင်သွားသည်။

“ခန့်ပါတ်က (၁၅)နဲ့ (၁၆)ပဲ။ အဲဒီနေ့ကျမှ ခင်ဗျားကြိုတံခွံ ထိုင်ပေါ့။ ကားဂိတ်ကို လေးနာရီခွဲတိတိ ရောမယ်။ ပြောတယ် ...

ကျွန်တော်တို့ကားက (3)Bus တဲ့ ...

အိုကေလေ ... အဲဒီနေ့ကျရင် ဂိတ်ကို ကျွန်တော်ကြိုရောက်နဲ့ပါမယ်”

“ဟုတ် ... ကျွန်တော်လည်း စောစောလာခဲ့မှာပါ”

“အိုကေ ... အိုကေ ... သောကြာနေ့ ညနေလေးနာနော်”

သူ့ရဲ့ စိုးရိမ်တကြီးဖြစ်စွာ အသေအချာ မှာနေသူမက အသိအမှတ်ပြုဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်နှုတ်ဆက်သည်။

“ဟုတ် ... ကျေးဇူးအများကြီး တင်ပါတယ်။ ဒါဆို တော့မယ်နော်”

သူ့က ခေါင်းညိတ်ပြုရမည့်အစား မျက်လွှာတစ်ချက်မျှကာ အကြည့်နဲ့ပဲ ပြန်နှုတ်ဆက်ပြလိုက်လေသည်။ သူ့ဆံပင်အညိုရောင်လေးများ ဝဲခနဲဖြာအောင် လှည့်ထွက်သွားမှ တက္ကစီတစ်စီးကို တားကာ သူ့မျက်စိရှေ့မှ ပျောက်ကွယ်သည်အထိ သူဟာ နေရာမှာ ရပ်လျက်သား ကျန်ရစ်ခဲ့တုန်း။

ပြီးတော့မှပဲ သူ့ကိုယ်သူ သဘောကျကာ တစ်သက်တည်းပြီးရင် သူ့က လမ်းလျှောက်လာခဲ့မိသည်။ ဘုတားခြံနားက ကုန်းကျော်တံတားပေါ်မှာ လမ်းလျှောက်လာရင်းနှင့် သူဟာ မြို့မြရန်ကုန်ကို အသံတိတ် နှုတ်ဆက်မိသည်။ ရန်ကုန်ဘတ်စ်ကားတိုးစီးမိတိုင်း သူဟာ မန္တလေးမှာ ဆိုင်ကယ်စီးသော အရသာကို လွမ်းသည်။ အင်းလျားကန်ပေါင်ပေါ်မှာ လမ်းလျှောက်တိုင်းလည်း ကျုံးနဲဘေးမှာ လမ်းလျှောက်ရတာကို တိရသည်။

အား ... သူက မန္တလေးသား ဖြစ်ရတာကို သိပ်တိရသည်။ ကဲ ... ဂွတ်ဒ်ဘိုင် ရန်ကုန်စီးတီး။

ရင်ခွင်ခေါင်းစဉ်..... ရွှေမန်းဆီသို့
အချိန် သောကြာနေ့ညနေ(၄:၃၀)နာရီမှ
စနေနေ့နံနက်(၈:၀၀)ထိ
နေရာ မန်းရွှေပြည် Express
ခံစားမှု တစ်ညလုံး ကောင်းကောင်း
အိပ်မပျော်ခြင်း

အဝေးပြေးကားများ ထွက်ခွာရာ အောင်မင်္ဂလာကား
ဦးကို ရောက်သောအခါ သူတို့စီးမည့် ကားဂိတ်၌ သူမကို
ဒီဇိုယပိစွာဖြင့် စောစောရောက်နေတာကို တွေ့ရလေသည်။ သူ
မမြင်သောအခါ သူမက လက်ခနဲ တောက်ပသွားသော မျက်
နှုန်းများနှင့်အတူ ထိုင်နေရာမှ မတ်တတ်ထရပ်ကာ လက်တစ်ဖက်
ထမ်းပြသည်။

သူက ခရီးထွက်ခွာတော့မည့် သူမရဲ့ လွတ်လပ်ပေါ့
လုံခြုံခေတ်မီတဲ့ (ဟိုက်ရှားဘား အမှတ်တွေတင်တာ များ
သူမပြီ) အဝတ်အစား ဒီဇိုင်းကိုကြည့်ကာ သဘောကျသွားသည်။
သူမအကျပ်တစ်ထည်ပေါ်မှာ ရှောင်ဒန်းနိုးဂျာကင်ကို တစ်ထပ်
ဆင်ထားလျက် နက်ပြာရောင်ရင်းပင်(နီ)အရှည်တစ်ထည်
ပေါ်စေးမဝချင်စရာ သူမသည် သူတင်မကဘဲ တခြားသူတွေ၏
အာရုံကိုပါ ဆွဲဆောင်ထားနိုင်လေသည်။

“ရောက်နေတာ ကြာပြီလား၊ ကိုယ်ကတော့ အချိန်ကွပ်တိဖြစ်သွားတယ်”

သူက အဲဒီချိန်တည်းက သူ့ကိုယ်သူ “ကိုယ်” ပြောင်းလဲသုံးစွဲလိုက်သော်လည်း သူမက သတိထားမိပုံမပေါ်ပါ။ ကားပေါ်တက်ရရေး သူမရဲ့ လတ်ဂျေ့ကြီးကို ကားဗိုက်ထဲ ထည့်ရဖို့အရေးသာ စိုင်းပြင်းနေဟန်တူသည်။

“ကျွန်တော့်လတ်ဂျေ့ကို ကားဗိုက်ထဲ ထည့်ချင်တယ်၊ အပေါ်မှာက ဆန့်မှာမဟုတ်ဘူး”

“အိုကေလေ ... ကိုယ် ပြောပေးမှာပေါ့”

ကားက ငါးနာရီတိတိမှာ စတင်ကုန်မှာမို့ ခရီးသွားတော့မည့် လူတွေက တဖွဲဖွဲရောက်လို့ လာကြသည်။ သူက ကားစပါယ်ယာကိုပြောကာ သူမရဲ့အိတ်ကို ကားဗိုက်ထဲ သွင်းပေးလိုက်သည်။ သူ့အိတ်ကတော့ အပေါ်မှာပဲ ဆန့်သည်မို့ အောက်ထဲမထည့်ဖြစ်တော့ပါ။

ကားပေါ်ရောက်လာလျှင် သူက သူမကို ဦးစားဆက်သွယ်ကာ ပြတင်းပေါက်နံဘေးက ခုံမှာပဲ ထိုင်စေလိုက်ပါသည်။

ကားမထွက်သေးခင် အင်ချက်ခ်က လူတွေ လိုက်လာရော တစ်ယောက်တည်းနှင့် နှစ်ဦးဝယ်ထားသော သူ့နေရာမှာ သူမကို တွေ့လျှင် ...

“ညီမ လက်မှတ်လေး တစ်ဆိတ်လောက်ပြပါ”

သူမက သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်လို့လာလျှင် သူက ...

“ပေါင်းဝယ်ထားတာ အစ်ကို။ ကျွန်တော်နဲ့ အတူတူပါပဲ”

အင်ချက်ခ်က မျက်ခုံးပင့်သွားကာ တစ်မျိုးအဓိပ္ပာယ် ချစ်သွားဟန်တူသည်။ ပြုံးစိစိနှင့် မချို့မချင်ရုပ် ဖြစ်သွားသော်လည်း သူ့မှာ အဲဒီလောက်ထိ လိုက်ရှင်းပြဖို့ရာ အခွင့်အရေးမရှိ။ အင်ချက်ခ်က အထူးအထွေ ဆက်မရစ်တော့သော်လည်း ...

“ညီမရဲ့နာမည်နဲ့ မှတ်ပုံတင်နံပါတ်လေး ပြောပါဦး။ ဪ ... မှတ်ပုံတင်တော့ ပါ၊ ပါတယ်နော်”

ဒီဘိုးတော်ကလည်း အရေးထဲမှတစ်မှောင်း၊ ဘိုးတော်က ကိုဆိုလိုပြီး မေးတယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်ဟန်တူသော သူ့မျက်နှာသည် ခပ်စွေးစွေး ရှိသွားကာ နာမည်နှင့် မှတ်ပုံတင်ကို ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။ ဒီတော့မှပဲ သူဟာ တစ်လည်းသွားဖော်လေးရဲ့ နာမည်ကို သိခွင့်တော့တာ ဖြစ်ပါသည်။ သူမရဲ့နာမည်ကလည်း သူမလိုပဲ လှပနူးညံ့သည်။

အင်ချက်ခ်က သူမနာမည်နှင့် မှတ်ပုံတင်နံပါတ်ကို ရေးမှတ်ရင် ...

“အမည်က လွန်းရိပ်ငယ်၊ မှတ်ပုံတင်က (.....)နော်၊ ဖုတ်ပြီ ... ကျေးဇူးပဲ၊ လမ်းမှာ မှတ်ပုံတင်စစ်လို့ ပါလားလို့ မေးရတာပါ။ စိတ်မရှိပါနဲ့ ညီလေး”

“ဟား ... ရပါတယ်၊ ရပါတယ်၊ နားလည်ပါတယ်”

သူက တာဝန်ကျေလွန်းသော ဘိုးတော်ကို အပြကာ မြန်မြန်အလေးပြုလိုက်ရသည်။ ထိုလူထွက်သွားသူမဘက်သို့ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ကာ ပြုံးပြရင်းမှ ...

“ကားမူးတတ်လား”

“ဟင့်အင်း ... မမူးတတ်ပါဘူး”

“ဪ ... ကောင်းတာပေါ့”

သူမက ရှက်ရိပ်စွန်းနေသေးသော မျက်နှာကို အပြေလျော့ကာ ...

“ဟို ... သူ အဆင်ပြေရဲ့လား မသိဘူး”

“ဗျာ ... ဘာကိုလဲ မသိဘူး”

“ဪ ... ထိုင်ရတာကို ပြောတာပါ။ တစ်ယောက်ကျယ်ကျယ်လွင့်လွင့် ထိုင်ချင်လို့ နှစ်ခုံဝယ်ထားကာ ကျွန်တော်လေ အားတော့ နာတယ်၊ ဒါပေမဲ့

“အားမနာပါနဲ့ ကိစ္စမရှိဘူး”

သူက သူမရဲ့စကားကို အဆက်မခံဘဲ ပီပြင်ချာသော အပြုံးတစ်ခုဖြင့် ပိုင်နိုင်စွာ ပြောလိုက်လျှင် သူမက လည်သွားဟန်ဖြင့် နှုတ်ဆိတ်သွားသည်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ အတိရိပြီမို့ သူတို့ကားကလည်း ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းကြည့်သော ရန်ကုန်မြို့ညနေခင်းကို အသံတိတ်မျက်ဝန်းများဖြင့် နှုတ်ဆက်နေသည်။

Express ပေါ်က ထိုင်ခုံတွေဟာ ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းတွေမို့ အသားချင်း မထိအောင် ထိန်းထားလို့ ရသော်လည်း ရနံ့များရောက်မလာနိုင်အောင်တော့ မတားဆီးနိုင်ဘူးဟု ထင်သည်။ ကားထဲမှ AirCon ရှိန်ကြောင့် သူမထံမှ ရနံ့ဖျော့ဖျော့တစ်ခုဟာ သူ့အနားမှာ လာရောက်ရစ်ဝဲလို့နေသည်။

သူက ခုံကို ပြုန်းခနဲ နောက်လှန်ချလိုက်လျှင် ရုတ်တရက်မို့ ငေးနေသော သူမက လန့်သွားကာ သူ့ဘက်သို့လှည့်ကြည့်လို့ လာလေသည်။

“ဪ ... ဆောရီး၊ လန့်သွားလား”

“ရပါတယ်၊ ညောင်းနေပြီနဲ့ တူတယ်”

“ဟာ ... မညောင်းပါဘူး။ ဒီလိုပဲ မိမိယူလိုက်တာပါ၊ ဟဲ ... ဟဲ ... တစ်ညလုံးကြီး စီးရမှာလေ။ မင်းရော နံလှန်ချင်လား ... ပြော”

“ရပါတယ် ... ခဏနေမှ”

သူက သက်သောင့်သက်သာ မှီထိုင်နေရင်းမှ အောက်နားမကျတကျက လှမ်းငေးနေရသော သူမမျက်နှာကို အသာခိုးငေးနေမိသည်။ ခရီးသွားတာမို့ သိပ်ထူးထူးခြားခြား ပြင်ဆင်မလာသော သူမမျက်နှာသည် ပြင်ထားရင်တောင် ဒီလောက်လှမှာ မဟုတ်ဟု ထင်သည်။ အထူးသဖြင့် ထူအိကာ တင်းပြည့်နေသော နှုတ်ခမ်းတစ်စုံသည် အဆီသုတ်ထားသဖြင့် ခပ်ပြောင်ပြောင်ဖြင့် စိုလက်အိနေကာ ရင်ခုန်စရာကောင်းအောင်ပင် လှပလွန်းနေသည်။

သူက ခရီးသွားဖော် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အဲဒီလောက်ကြီး အခွင့်အရေးယူကာ မကြည့်သင့်ဟု ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် သတိပေး ဆုံးမလိုက်ပြီးနောက် အကြည့်ကို လွှဲလိုက်စဉ် မှာပဲ သူမထဲမှ စကားသံက အချိန်ကိုက် ထွက်ပေါ်လို့လာလေ သည်။

(တော်သေးတာပေါ့၊ နို့မို့သာဆို ငမ်းကြောထူတဲ့ ငနဲပဲလို့ အထင်စမောလ်သွားနိုင်တယ်)

“ရထားမှာတော့ တစ်ယောက်ခုံတွေ ပါတယ်နော်၊ ခုံလည်း ကျယ်တယ်”

သူက သူမ ဘာကိုဆိုလိုပြီး မေးတယ်ဆိုတာ ချက် ချင်းသဘောပေါက်ပါသည်။ သူမ ပြောစကားဟာ မေးခွန်းမဟုတ် ပေမယ့် ဒါဟာ မေးခွန်းဆန်သော စကားဆိုတာ သူ နားလည်ပါ သည်။ ရထားမှာက တစ်ယောက်ခုံတွေ ပါတာမို့ တစ်ယောက် တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် ထိုင်သွားရတာ ပိုကောင်းတယ်ဆို သော သဘော။ သူမရဲ့စကားထဲမှာ ခရီးသွားရတာကို ရထားစီး ပြီး သွားရတာက ပိုနှစ်ခြိုက်သည့် သဏ္ဌာန်တွေကို တွေ့နေရ သဖြင့် ...

“ဟုတ်ပါတယ်။ ရထားက ကားထက် ဖန်ဆစ်လတိုပို ကောင်းတာတော့ အမှန်ပါပဲ။ အိပ်စင်ရှိမယ် စားသောက် တွဲပါမယ်၊ အပေါ့အပါး အချိန်မရွေး ထသွားလို့ရတယ်...

ဘူတာမှာ ဆင်းလိုက်ရင် ရန်ကုန်မှာပဲဖြစ်ဖြစ် မန္တလေးမှာပဲဖြစ်ဖြစ် မြို့ထဲကို တန်းရောက်သွားတယ်။ ကိုယ်လည်း အရင်တုန်းက ရထားပဲစီးဖြစ်တာ။ ဒါပေမဲ့ ခုချိန်မှာ ရထားလက်မှတ်က အရမ်းကျပ်နေတာ ...

ပြီးတော့ နေ့ရထားတွေဆိုတော့ တစ်နေ့ကုန်ကြီး စီးရတာ ပျင်းတယ်။ ကိုယ်က ကားပေါ်တက်တာနဲ့ အိပ် ပျော်သွား၊ မနက်မိုးလင်းလို့ ကြည့်လိုက်ရင် ကျွဲဆည်ကန် ကားကွင်းထဲ ရောက်နေတာကို သဘောကျတာလေ”

သူက ကားနဲ့ရထား ကွဲပြားခြားနားပုံကို စိတ်ပါ လက်ပါ ပြောပြနေတာမို့ သူမက သူ့ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ကာ ပြီးပြီးလေး နားထောင်နေသည်။ မျက်ဝန်းတွေက သူ့မျက်ဝန်း တွေထဲသို့ တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ကာ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညီတ် ရင်း နားထောင်နေသည်မို့ မြှားတစ်စင်းလို စူးရှသော မျက်ဝန်း ဇာသည့် သူ့ရင်ခွင်သို့ တဒုတ်ဒုတ် လာမှန်လျက်ရှိသည်။

စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲမှာ ဖတ်ဖူးတာတော့ ကိုယ့်ကို ကောင်းပြောနေသူရဲ့ မျက်လုံးတွေထဲကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ပေး ပြီး နားထောင်တတ်သူဟာ တစ်ဖက်သားရဲ့စကားကို လေးစား စွာ နားထောင်တတ်သူတဲ့။ သူက သူ့ကို လေးစားစွာ နားထောင် နေသော ကောင်မလေးရဲ့ မျက်လုံးတွေကို အပိုင်လိုချင်မိလာသည်။

“မင်း ကြည့်ရတာ ရထားကို ပိုကြိုက်တဲ့ပုံပါ။ ဘာလို့မစီး သလဲ”

သူမက နှုတ်ခမ်းလေးကိုချွန်ပြီး ပြီးလိုက်လျှင် သူ့ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။

“ရထားလက်မှတ်က မနက်ခင်း လေးနာရီလောက်တည်းက တန်းစီရတာလေ။ မန္တလေးမှာတော့ အိမ်ကစီပေးမယ့်သူ ရှိတာပေါ့။ ရန်ကုန်မှာက ဘယ်သူမှ မရှိဘူးဆိုတော့ ပြီးတော့ ... ရထားလက်မှတ်တွေကလည်း ကားထက်ဆိုးတယ်လေ ...

အားလုံး ကုန်တာများတယ်”

သူတို့စီးလာသော Express ကားကြီးဟာ မြို့ပြင်ကို ရောက်နေသည်မို့ အရှိန်တင်ကာ စပြီးမောင်းနှင်လျက်ရှိသည်။ သူမက စကားစပြတ်သွားလျက် ညနေစောင်း နေဝင်ချိန်မှာ အစွမ်းကုန်လှပနေသော လယ်ကွင်းများ၊ အိပ်တန်းပြန်ငှက်တို့၏ ရှုခင်းများကို ငေးမော၍နေသည်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူတို့စီးလာသောကားက TV စ၍ဖွင့်သည်။ အစောပိုင်းမို့ ဗီဒီယိုဇာတ်ကား မပြသေးဘဲ VCD သီချင်းခွေက တစ်နိုင်ငံလုံး အတိုင်းထက် အလွန် ပေါက်နေသော နောက်တစ်ခု အတိုင်းထက်အလွန် VCD အခွေဖြစ်သည်။

ကြည့်စမ်း ... သူဟာ သူမကို တွေ့ပြီးတဲ့နောက် တစ်ညလုံး ခရီးအတူတူ သွားရတော့မယ်လို့ တွေးမိစဉ်က စိတ်ကူးထဲမှာ ဒီသီချင်းကို ကျိတ်ညည်းခဲ့ဖူးသည်။

သူမကို မသိမှီမသား ခိုးကြည့်လိုက်တော့ သူမက သီချင်းထဲကို အာရုံအပြည့် ဝင်စားစွာဖြင့် စိတ်ပါလက်ပါ ငေးကြည့်နေသည်။ သူမ မျက်ဝန်းထဲက အလင်းရောင်တွေက TV ဖန်သားပြင်ကို ဆလိုက်လှမ်းထိုးထားသလို တောက်ပစွာ ဖြာထွက်နေကြသည်။ သူမ သီချင်းကို ခံစားနေတာလား။ အဲဒီသီချင်းထဲကလို သူမကို တစ်ကောင်ကောင်က စောင်းဆိုဖူးသလား။

အို ... ဆိုမှာပါ။ ဒီကလေးမက သာမန်ချောတာမှ မဟုတ်တာ။

“ကြိုက်လို့လား”

ရုတ်တရက် ဖောက်ထွက်လာသော သူ့အသံကြောင့် သူမက ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီးမှ သူ မေးတာကို သဘောပေါက်ကာ အင်းခနဲပြုံးရင်း ဖြေသည်။

“ကြိုက်ပါတယ်၊ သူ့အသံက အင်နဲ့ တူတယ်နော်”

“ဆင်သလိုပေါ့၊ တော်တော်ကြိုက်လား”

သူ့မေးခွန်းကို သူမက ဟက်ခနဲ ရယ်သည်။ သူလည်း သူ့ကိုယ်သူတော့ တော်တော်ကြောင်ပါလားဟု ပြန်တွေးမိသွားသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ နောက်တော်တောင် ဂျေဝင်နေမိတာများလား။ အဲဒီငနဲသား ကြားလိုက်တော့ သတ်သေချင်စိတ် ပေါက်နေတော့မှာပဲ။ သို့သော် သူက သူမ ဘယ်အဆိုတော်တွေကို ကြိုက်သလဲဆိုတာ တကယ်ပဲ သီချင်းလွန်းနေခဲ့သည်။ သူနဲ့များ အကြိုက်ချင်း တူမလားလို့ပေါ့။

“အင်း ... ကြိုက်တော့ ကြိုက်ပါတယ်။ သူ့သီချင်းတွေထဲက ဒီအတိုင်းထက်အလွန်နဲ့ မျဉ်းဆိုတဲ့ သီချင်းနုနုပုဒ်ကိုတော့ အကြိုက်ဆုံးပဲ”

“ဟုတ်လား။ တခြား ဘယ်သီချင်း ဘယ်အဆိုတော်တွေကိုရော ကြိုက်သေးလဲ”

“ကျွန်တော်က အဆိုတော်အစွဲတော့ သိပ်မရှိပါဘူး။ သီချင်းကို ကြိုက်တာပဲ များတယ်။ ဥပမာ ဝိုင်ဝိုင်ဆို စည်းသီချင်း၊ လေးဖြူဆို အလွမ်းများတို့၊ နူးညံ့တဲ့အမိန့်တော်တို့၊ ဇော်ဝိုင်ဆို မင်းနဲ့မှ ချစ်တတ်ပြီတို့ အဲဒီလိုမျိုးပေါ့ ...

နောက် တခြားနာမည်ကြီးသီချင်းတွေဖြစ်တဲ့ မျက်နှာတို့၊ သနပ်ခါးတို့ ဆွေးမြည်အသည်းတို့ ကော်ဘရာဆိုထားတာလေ အဲဒီမျိုး သီချင်းတွေကို ပိုကြိုက်တယ်”

သူက သူမ ကြိုက်သည်ဆိုသော သီချင်းတွေကို အသည်းအသန် မှတ်သားကာ သီချင်းတွေဟာ ယောက်ျားလေး သီချင်းတွေချည်းပဲဆိုတာ သတိပြုမိသွားသည်။ ဒါကို ပါးစပ်က မအောင်နိုင်စွာဖြင့် ...

“သီချင်းတွေက ယောက်ျားလေး သီချင်းတွေချည်းပဲနော်”

သူမက အဓိပ္ပာယ်အပြည့်ပါသော အပြုံးတစ်ခုဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြကာ ...

“အဆိုတော်တွေကပဲ mood ကောင်းလို့လားတော့ မသိဘူး။ ကိုယ့်ကို စောင်းဆိုနေသလိုဖြစ်တော့ ပိုဟတ်ထဲထဲသလိုပဲ။ အဲဒါကြောင့် ...”

သူက သူမရဲ့ထူးဆန်းသော ဖီးလ်ကို ထူးဆန်းသွားရသည်။ ဪ ... ဒီလိုသာဆိုရင်ဖြင့် သူတို့ကလည်း မိန်းကလေး အဆိုတော်တွေရဲ့ သီချင်းတွေကိုပဲ အပီအပြင် ခံစားနေရတော့မည့်ပုံ။ သူ တွေးတောနေတုန်းမှာပဲ သူမက နေရာနော်၏ ဖမ်းစားမှုနောက် ပြန်ပါသွားပြန်သည်မို့ သူက စကားမဆက်တော့ဘဲ အလိုက်သိစွာ ငြိမ်ပေးထားလိုက်ရသည်။

ဒီလိုနှင့် သူတို့စီးလာသော Express ကားကြီးဟာ ညနေစာစားဖို့ရာအတွက် ပဲခူး အုန်းတော ထမင်းဆိုင်မှာ တစ်ထောက်ရပ်နားပါသည်။ ထမင်းဆိုင်ထဲမှာ သူက ထိုင်ဖို့နေရာ ဂျာတုန်းရှိသေး သူမက လှစ်ခနဲ ပျောက်လို့သွားသည်။ ဒီတော့မှ သူမဟာ အန္တရာယ်ကို လွယ်မထားတတ်သူလေးမှန်း သဘောပေါက်စွာဖြင့် ပြီးရသည်။ သိပ်မကြာချေ သူထိုင်နေသော စားပွဲသို့ သူမက ပြန်ရောက်လို့လာသည်။

“မြန်လိုက်တာ”

သူ့အပြောကို သူမက ရှက်ရယ်ရယ်ကာ ...

“ကားရပ်ရပ်ချင်း တန်းပြေးတာလေ။ နောက်မို့ဆို လူတွေက အရမ်းများတာ”

“တစ်ခုခုစားလေ။ ဘာစားမလဲ”

“ဟင့်အင်း ... တော်ပြီ”

“ဟား ... စားပါ။ ဘာလဲ ကျွေးရမှာစိုးလို့လား”

“အာ ... မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ခရီးသွားရင် သိပ် မစားတတ်လို့ပါ”

“ဆာနေမှာပေါ့။ ဟစ်ညလုံး စီးရမယ့်ဟာကို”

သူ့အပြောကို သူမက အသာပြိုးရင်းမှ ကျောပိုးအိတ် ထဲမှ Butter Cake နှစ်ချပ်ကို ထုတ်ယူကာ သူ့ဘက်သို့ တစ်ခု တိုးပေးရင်းမှ ...

“ဒါမျိုးနှစ်ချပ်လောက် စားလိုက်ရင် ဗိုက်ပြည့်သွားပြီလေ။ ထမင်းလွတ်သွားပြီ”

ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် Butter Cake စားနေသော သူမကို သူက ဘာမှမပြောတော့ချေ။ သူကတော့ ထမင်းကြော် တစ်ပွဲမှာကား စားလိုက်ပါသည်။ Butter Cake ကို အခြောက် တိုက်စားနေသော သူမအစား သူက အာခေါက်ခြောက်လာသဖြင့် သံယောဇဉ်မပြတ်စွာ ထပ်ပြောမိသည်။

“အရည်တစ်ခုခု သောက်ပါလား။ ကော်ဖီဖြစ်ဖြစ် လီမ္မော် ရည်ဖြစ်ဖြစ်”

သူမက ပြုံးကာ ခေါင်းအသာယမ်းပြုပြန်သည်။ မှတ်မှတ်ရ သူ အဲဒီလိုအပြုံးပြခံရတာ နှစ်ခါသုံးခါမကတော့

ချေ။ အဲဒီလိုအပြုံးရဲ့နောက်ကွယ်မှာ အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုခု အမြဲပါ တတ်တာကို သတိပြုမိတာကြာခဲ့ပြီ။ ဒီလိုလှပသလောက် အန္တရာယ် ကြီးသော အပြုံးမျိုးကို သူမ ဘာကြောင့် ခဏ ခဏ ခြွေပေးနေ ရတာပါလိမ့်။

“ခရီးသွားရင် အရည်မသောက်ဘူး”

သူမထံမှ အံ့သြစရာ စကားတစ်ခွန်းကို ထပ်ကြား ခြင်းသည်။ ဒါပေမဲ့ ဘာကိုဆိုလိုတယ်ဆိုတာ သူမ ချက်ချင်း သဘောပေါက်ပါသည်။ သူ သဘောပေါက်သွားတာကိုလည်း သူမက ရိပ်မိသည်။ အသာပြိုးကာ Butter Cake ကို နှစ်ချပ်တိတ် တိုက်အောင် စားနေပါသည်။ သူက သူမပေးထားသော Butter Cake တစ်ချပ်ကို မစားဖြစ်သော်လည်း အမှတ်တရယူသွားဖို့ ဆန္ဒရှိသဖြင့် ...

“ဒါကို ယူထားလိုက်မယ်နော်”

သူမက နားလည်စွာ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ အချိန် သွား၍ ကားထွက်လာသောအခါ အရင်က အိပ်ဖို့စတင်ဇိုက် စဉ်းစပြုနေသည့် မျက်လုံးတွေဟာ ထူးဆန်းစွာ အိပ်မပျော်ချေ။ သူမကတော့ စတင်ဖွင့်ပြနေသည့် မြန်မာဒီဒီယိုကားတစ်ကားကို ချစ်ရားကျ ငေးမောနေသည်။ ကားထဲမှာ ထွန်းထားသော ပြာ အစိမ်း လဲ့လဲ့မီးရောင်များသည် သူမမျက်နှာကို လှပစွာ နှစ်သက်ထားသဖြင့် အရောင်လဲ့လဲ့ ဝင်းနေလေသည်။

သူက သူမထံမှ မျက်နှာလွဲကာ TV ထံသို့ အကြည့်
 ထို ဂိုဏ်းလိုက်သည်။ ကြည့်သော ကြည့်နေသော်လည်း ဇာတ်လမ်း
 ထဲကို စိတ်မရောက်ချေ။ သူ့စိတ်သည် အဝေးကြီးကိုလည်
 ထွက်မသွားဘဲ ဒီအနားမှာပဲ တရစ်ဝဲဝဲဖြစ်ကာ လည်နေသည်။
 သူမကို မသိမသာ အကဲခတ်လိုက်တော့ သူမက ဇာတ်လမ်းထဲ
 ကို မျှောနေသလား၊ ဒါမှမဟုတ် မျက်လုံးကသာ TV ကို စိုက်
 ကြည့်နေသော်လည်း စိတ်တွေက တခြားတစ်နေရာသို့ မျှောနေ
 သလား ဘယ်လိုမှ မသိနိုင်ပါ။

သူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ချလိုက်ကာ မျက်လုံး
 ကို မှိတ်ချလိုက်သည်။ အမြင်အာရုံမရှိတော့သောအခါ အကြာ
 အာရုံတွေက ပိုအလုပ်လုပ်လာသဖြင့် သူ့နားထဲတွင် ဇာတ်လမ်း
 ထဲက လွင့်ပျံလာသော အသံတွေက ဆူညံ၍ မခံနိုင်အောင် ဖြစ်
 လို့လာသည်။ ဒီတော့ မျက်လုံးကို ပြန်ဖွင့်ကာ တန်းပေါ်တင်ထား
 သော သူ့ကျောပိုးအိတ်ကိုယူဖို့ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သဖြင့်
 သူမက သူ့ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

“ရလား ... အိတ်ယူမှာလားဟင်”

“အင်း ... ရတယ် ... ရတယ်”

သူက ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ သူ့ရဲ့လက်ဆွဲတော် ၁ ပုံ
 ကို ထုတ်ယူကာ ပြန်ထိုင်ရင်း သူမကို တစ်ချက်ထပ်ပြီးပြမိသည့်
 သူမက သူ သီချင်းနားထောင်တော့မယ်ဆယ် ဆိုတာကို နား
 သဖြင့် ...

“ဇာတ်လမ်း မကြိုက်ဘူးနဲ့တုတယ်”

“အင်း ... အိပ်မရလို့”

သူမက သူ့စကားကို တစ်မျိုးအဓိပ္ပာယ်ပေါက်သွား
 စာန်တူကာ မျက်နှာပေါ်တွင် အားနာရိပ်တို့က ဖြတ်ချပြီးသွားသည်။
 တစ်ခုံတည်းမှာ ကျပ်ကျပ်ထိုင်ရသဖြင့် အိပ်မရဘူးဟု သူမက
 ထင်သွားပုံ ရပါသည်။ သူမက ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေစဉ်
 မှာ သူက ကမန်းကတန်း လက်ကာပြလျက် ...

“တလွဲမတွေးပါနဲ့ အိပ်မရဘူး ဆိုတာက ဇာတ်ကားထဲ
 က အသံတွေကြောင့် ပြောတာပါ”

“ဟင် ... သီချင်းဖွင့်ထားရင်တော့ အိပ်ပျော်တယ်ပေါ့”

သူက နားကြပ်ကို နားမှာတပ်ရင်း ဒါပေါ့ဟု ခပ်
 ငြိမ်းငြိမ်း ပြန်ဖြေလိုက်လျှင် သူမက ချစ်စဖွယ် ရယ်ပြသည်။ နား
 ထည်တယ်ဆိုသော သဘောမျိုး။ အဲဒီပုံစံလေးကို သူက တကယ်
 မခိုက်သွားခဲ့ပါသည်။ ကမ္ဘာကြီးပေါ်မှာ နားလည်မှုရှိတဲ့ ချစ်သူ
 များကလေးတွေကို ကောင်လေးအားလုံးက အလိုရှိနေကြတယ်
 ဟုတ်လား။ (ယောက်ျားတော်တော်များများက ချောရတဲ့အလုပ်
 ဆိုဝါသနာပါကြပါ။ ချစ်ရတဲ့ အလုပ်ကိုသာ ဝါသနာပါကြသည်။)

သူက နားကြပ်ကို နားမှာတပ်ပြီးနောက် iPod ကို
 နှင့်ကာ မျက်လုံးများကို မှေးမှိတ်ထားလိုက်သည်။ သူ့နားထဲသို့
 အင်ဇီ အသံပြင်းရှူကြီးက ချိုမြိန်စွာ စီးဆင်းလို့လာသည်။

“ညတစ်ရေးနီး လမင်းကြီး မြင်တော့မှ ... ယောင်ယမ်းပြီး ... ဟိုတုန်းက ခုညမျိုး ... အချိန်တွေ နောက်ပြန်လည်အိမ်ပြန်ရောက်ချင်တယ် ... ဒီတစ်ခါတော့ ... တို့နှစ်ယောက် ... ထပ်မဝေးဘူး”

အင်း ... ဟုတ်တယ်။ ဒီကလေးမနဲ့ သူနဲ့ ထပ်မံဖို့တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဘယ်လိုလုပ်ရပါ။ သူက တစ်ချက်အကြိမ်ထုတ်ကာ မျက်လုံးတစ်ဖက်ကို မသိမသာဖွင့်၍ ခိုးကြည့်လိုက်လျှင် သူမက ဇာတ်လမ်းကို မကြည့်ဘဲ ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းငေးနေတာနှင့် ကြုံသည်။

အပြင်ဘက်မှ မဟူရာညသည် လရောင်သဲ့သဲ့ဖြင့် ဝိုးတဝါးလှပနေကာ အပျိုမ၏ အလှလိုပင် မပြည့်မစုံ လင်းချင်နေရရှာသည်။ ဒါကို သူမက ဘာကြောင့်များ အတွေးနက်စွာ ငေးမောနေရတာလဲ။ သူမ အတွေးထဲမှာ ဘယ်သူရှိလဲ။ အရမ်းသိချင်လို့ လာလေသည်။ သူမက အတွေးနက်စွာ ငေးမောနေရာမှ အနည်းငယ် လှုပ်ရှားလိုက်လျှင် သူက မျက်လုံးတစ်ဖက်ကို ချက်ချင်းပိတ်ချလိုက်ရသည်။

ဒီလိုနှင့် ညဉ့်ကတဖြည်းဖြည်း နက်လာကာ သူမ i Pod ထဲက သီချင်းတွေကလည်း တစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ် ကုန်ဆုံးသွားသည်။ သူကတော့ အိပ်လို့မရသေးပါ။ ညဉ့်နက်ပြီဖြစ်သဖြင့် TV ကလည်း ပိတ်လိုက်ပြီ။ သူမကလည်း ခုံကို နောက်လှန်

ကာ မျက်ဝန်းများကို မှေးမှိတ်ထားလိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း သူက အားလုံးကို သိရှိနေပါသည်။

သူမ အိပ်ပျော်လား မပျော်လားတော့ သူ မသိချေ။ သူကတော့ အိပ်မပျော်တာ သေချာပါသည်။ အခါများစွာက အားပေါ်တက်လျှင် တစ်ချိုးတည်း အိပ်ပျော်တတ် အိပ်ကောင်းတုန်း စားသောက်ဆိုင်မှာ ကားရပ်ကာ စပါယ်ယာက လာနှိုးလျှင် အောင် မဆင်းချင်လည်း ဆင်းပေးရသဖြင့် စိတ်တိုတတ်သော သူဟာ အခုတော့ မျက်လုံးရယ်မှ ငုတ်တုတ်။

သူဟာ ခံစားချက်တွေကို ရင်ဖွင့်ပြချင်စရာ သူ့ဘက်ဒါတွေကို အရမ်း အရမ်းပဲ လွမ်းလာသည်။ သိပ်မကြာခင် အချိန်မှာ တွေ့ရတော့မှာတောင် မအောင့်နိုင်တော့ဘဲ သူ့ဘော်ဒါတစ်ကောင်ကောင်နှင့် အရမ်းပဲ စကားပြောချင်လာလေသည်။ အမ်းမှာ မှတ်ပုံတင်စစ်သော လုံခြုံရေးဂိတ်နေရာမှာလည်း ဖုန်းဆိုင်းက မမိချေ။ ဒီကြားထဲ သူမက ကားမှားတက်သွားသဖြင့် သူ့မှာ သဘောတကျဖြင့် ရယ်မောကာ လိုက်ခေါ်ရသေးသည်။

ကားပေါ်ပြန်တက်ကြသောအခါ သူမက မျက်လုံးအေးပြူးလျက် ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့်ဖိကာ ...

(တကယ်ဖိနေရတာက ကျွန်တော်မျိုးကြီးပါ။)
“တော်သေးတာပေါ့နော်၊ ကားမှားပြီး ပါသွားရင်တော့ ဒုက္ခ”

ဒီလိုပုံကျတော့လည်း ကလေးလေး တစ်ယောက်လို
ဖြစ်သွားသော သူမကို သူက ချစ်စနိုးဖြင့် ပြုံးကြည့်မိကာ ...

“ကားမှားရင်လည်း မန္တလေးတော့ ရောက်မှာပဲလေ”

“အဲ ... ဟုတ်သား”

သူမရဲ့မျက်လုံးပင့်ကာ လျှာတစ်လစ်လေး ဖြစ်သွား
ပုံကို သူက ဟက်ခနဲ ရယ်မိကာ ...

“ဒါပေမဲ့ ဟိုဘက်ကလူက ဒီဘက်ကနဲ့ကိုတော့ လာထိုင်
မှာ မဟုတ်ဘူးလေ”

“အင်း ... ဒါလည်း ဟုတ်သား”

“စပါယ်ယာတွေက သိကြပါတယ်။ ကိုယ့်လူကိုယ် စစ်တာ
ပေါ့။ ကိုယ်လည်း အဲဒါမျိုး ဖြစ်ဖူးတယ်။ Express ကြီး
တွေက အသွေးစုံ အရောင်စုံ ဆင်တူယိုးမှားကြီးတွေဆို
တော့ မှားပြီးတက်ဖူးတယ် ...

ဒီလို မှတ်ပုံတင်စစ်တဲ့ လုံခြုံရေးဂိတ်တွေမှာ မှားတာ
က ကိစ္စမရှိဘူး။ ကားတွေက မန္တလေးဘက်ပဲ ဦးတည်ထား
တာ။ စားသောက်ဆိုင်တွေကျမှ ကားတွေက ရန်ကုန်ကား
မန္တလေးကား စုဆုံကြတာလေ ...

ဆွာမှာရပ်တဲ့ တစ်ချက်ပေါ့။ ညဉ့်သန်းခေါင်ကြီးရင်
တာဆိုတော့ ဟိုဘက် ဒီဘက်က လာတဲ့ကားတွေက အဲဒီ
မှာပုံကြတာပဲ။ လူတွေကလည်း အိပ်ချင်မှူးတူးနဲ့ဆိုတော့

ကားက ပျောက်ပျောက်နေတတ်တယ်။ ကိုယ့်ကားနံပါတ်
မှတ်ထားရတာပေါ့”

သူမက သူ့အပြောကို တသြော်သြော်နှင့် ခေါင်း
အဆတ်ဆတ် ညှိတ်ပြီးမှ မေးစေ့ကို လက်ထောက်လိုက်ကာ ...

“အရင်တုန်းကတော့ ရန်ကုန်နဲ့ မန္တလေးဆိုတာ အဝေး
ကြီးလှပဲနော်။ အခုတော့ မိန်းကလေးတွေလည်း တစ်ယောက်
တည်း သွားလာနေကြတာ သူ့သူကိုယ်ကိုယ်ပဲ။ ကားတွေ
ကလည်း တစ်လမ်းလုံး ပြတ်တယ်လို့တောင် မရှိဘူးနော် ...

ကားတွေအများကြီး ခရီးစုထွက်နေသလိုတောင်
ဖြစ်နေတယ်”

သူက သူ့မအပြောကို နားထောင်ရင်းမှ တစ်စုံတစ်ခု
ဖျတ်ခနဲ သတိရသွားကာ ...

“မန္တလေးရောက်ရင်ရော လာကြိုမယ်သူ ရှိလား”

“ဟုတ် ... ရှိပါတယ်။ အိမ်က လာကြိုမှာပါ”

“ဪ ... ကိုယ်ကတော့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် လာ
ကြိုမှာ။ ဒီက ကြိုမယ်သူ မရှိဘူးဆိုရင် အဆုံးထိ ကူညီ
ပေးမလို့ပါ”

“ဟုတ် ... ရပါတယ်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သူက ဘယ်နားမှာ နေတာလဲ ဆိုသော စကားကို
အိပ်က ဓာယ်လို့မှ မထွက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်လို့နေသည်။ ဒီတော့မှပဲ

သူဟာ သူ့ရဲ့ကြီးမားသော လွှဲချော်မှုကြီးကို သတိထားမိသွားတော့တာ ဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်ဘူတာကြီးရှေ့မှာ လက်မှတ်ဝယ်ရင်း စတင်သိကျွမ်းခဲ့ရဖူးသော သူမနှင့် သူသည် ရန်ကုန်-မန္တလေး ခရီးစဉ် တစ်ဝက်ကျိုးလာသည့်တိုင် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ရင်းရင်းနှီးနှီး စကားတွေ ဆိုဖြစ်ကြသော်လည်း ခုချိန်ထိ သူ့နာမည် ကိုယ့်နာမည် မိတ်မဆက်ရသေးပါ။

သူက အိုက်တင်နည်းနည်းထည့်ကာ နားထင်ကို လက်နှင့်ကုတ်လျက် ...

“နည်းနည်းတော့ ထူးဆန်းနေသလိုပဲနော်”

“ရှင် ... ဘာလို့လဲ”

သူမက အဟုတ်ကို နားမလည်သည့်ပုံစံဖြင့် ပြန်မေးသည်။

“ကိုယ်နဲ့ မင်း မိတ်ဆွေတွေသာ ဖြစ်သွားကြတာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် နာမည်လည်း မသိကြဘူးလို့”

သူက ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ် ဇွတ်ကိုပဲ မိတ်ဆွေတော်ပစ်လိုက်သည်။ သူမရဲ့မျက်နှာလေး ပြုံးယောင်သမ်းသွားချိန်မှာ သူက သူ့အကြောင်းကို အရင်စပြောပြလိုက်ပါသည်။

“ကိုယ့်နာမည် အသစ်ယာလို့ ခေါ်တယ်။ သူငယ်ချင်းတွေကတော့ အသင်လို့ပဲ ခေါ်ကြတာပေါ့။ မဟာမြိုင်ထဲမှာ နေတယ်”

“ဪ ... ကျွန်တော်က (၇၄)လမ်းမှာပါ။ ခင်တဲ့သူတော်တော်များများကတော့ လွန်းရိပ်လို့ပဲ ခေါ်ကြတယ်”

“လွန်းရိပ်”

သူက သူမရဲ့နာမည်လေးကို နှုတ်ခမ်းကနေ တိုးတိုးလေး ရေရွတ်မိသည်။ လွန်းရိပ်တဲ့။ အင်မတန် ချစ်စဖွယ်ကောင်းသော နာမည်လေးပဲ။ လွန်းရဲ့အရိပ်မှာ ခိုချင်သူတွေ ဘယ်လောက်များလိုက်မလဲ။ သူသည် လွန်းရဲ့အေးရိပ်လေးမှာ အတိုင်းထက်အလွန် ခိုနားချင်လှပါသည်။

“(၇၄)လမ်းဆိုတော့ ကျုံးနဲ့နီးမှာပေါ့။ နီးလား”

“အင်း ... နီးတယ်။ (၇၄)လမ်းထိပ်ဘက်ပဲ”

“ဟား ... ကောင်းတာပေါ့။ ကိုယ်ဆို ကျုံးဘက်မှာ လမ်းလျှောက်ရတာကို အရမ်းသဘောကျတာ၊ (၂၆)ဘီလမ်းမကြီးပေါ် ဆိုင်ကယ်စီးရတာ အမှိုက်ဆုံးပဲ ...

ညနေတိုင်း သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ကျုံးဘက် ရောက်ဖြစ်တယ်”

သူ့စကားကို သူမက ပြုံးရုံသာ ပြုံးနေကာ ဘာမှ ပြန်မပြောချေ။ ဒီလောက်ပြောနေတာတောင် အိမ်ဘက်ရောက် နင် ဝင်လည်ပါလားလို့ တစ်ခွန်းမှ ထွက်မလာပါ။ အိုကေ ... သူကလည်း ဒါမျိုးကို ပိုသဘောကျပါသည်။ သူမရဲ့ ကျေးဇူးသိအတိအကျ သူ့အပေါ်ကို အတိုင်းအတာ တစ်ခုထိပဲ ရှိပါလိမ့်မည်။

“လွန်းရိပ် ရေစက်ဆိုတဲ့ စကားကို ယုံလားဟင်”

“အင်း ... ယုံပါတယ်”

သူမက အလွယ်တကူပဲ ထောက်ခံသဖြင့် သူ ပျော်သွားပါသည်။

“အဲဒီရေစက်ဆိုတာ တော်တော်ဆန်းကြယ်တယ်နော်။ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်စလုံး မန္တလေးမှာ အကြာကြီး နေခဲ့ပေမယ့် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မမြင်ဘူး မသိဖူးခဲ့ကြဘူး ...

လုံးဝထင်မထားတဲ့ နေရာတစ်ခုမှာ မန္တလေးမြို့သား အချင်းချင်း လာဆုံကြတယ်။ ဆုံတယ်ဆိုတဲ့ နေရာမှာလည်း ကိုယ့်လက်မှတ်ကိုယ်ဝယ်ဆိုရင် ဘာမှပတ်သက်မိမှာမဟုတ်ဘူး ...

ဒါမှမဟုတ် မင်းနဲ့ကိုယ် အဝင်အထွက်လေး လွဲသွားရင်တောင် သိကြမှာ မဟုတ်တော့ဘူးနော်။ တစ်ခါတလေ တော့လည်းစဉ်းစားမိတယ်။ လူတွေရဲ့ တွေ့ဆုံကြုံတွေ့ ဒါတွေအားလုံးကို တစ်နေရာက တစ်ယောက်ယောက်ကပဲ စနစ်တကျ ဖန်တီးနေတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် အစတည်းက အစီအစဉ်တကျ Plan ဆွဲပြီးသား။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ...

စဉ်းစားမိတယ် ... သိလား”

သူ့ရဲ့အတွေးအခေါ် စကားတွေကို သူမက နားလည်ပေးသလိုနှင့် ပြီးရုံပဲ ပြီးနေကာ ဘာမှပြန်မပြောပါ။ တစ်ခါတလေ

မှာ ကိုယ်ပြောသမျှကို ပြီးပြီးလေး နားထောင်ပေးတတ်သော ချစ်သူတစ်ယောက်ရှိဖို့ အမှန်ပဲ လိုအပ်လှပါသည်။ အချစ်ကို နေရာမှန်စွာ အသုံးချတတ်ရင် အားလုံးဟာ ကိုယ့်အတွက်ချည်းပဲ မဟုတ်လား။

အခုချိန်မှာ သူ့ရဲ့ခံစားချက်တွေကို အချစ်ဟုခေါင်းစဉ်မတပ်သေးချင်သော်ငြားလည်းပဲ ဒါဟာ ပေါ်သေးသေးမဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ သူ့ကိုယ်သူ သိသည်။ သူမနဲ့ တွေ့ဆုံမှုဟာလည်း အမှတ်တမဲ့မှ အမှတ်တရဖြစ်ကာ ရှေ့ဆက်ပတ်သက်ဖို့ ရှိခဲ့ပါသည်။

“တကယ်လို့ မင်းနဲ့ ကိုယ်နဲ့များ ရှေ့ဆက်မကုန်သေးလို့ ထပ်တွေ့ဖြစ်ကြမယ် ဆိုရင် နှုတ်ဆက်ခွင့်ရှိပါတယ်နော်”

သူ့မေးခွန်းကို သူမက လိုတာထက်ပို၍ နားလည်နေဟန်ဖြင့် ...

“ရေစက်ဆိုတာ တမင်ဖန်တီးလို့ မရဘူးနော်” ဟု ဇွတ်ခုံးကိုချိုကာ ဟန်ပါပါ ပြောပါသည်။ သူက သူမ ဘာကိုဆိုလိုတယ်ဆိုတာ သိသဖြင့် ...

“အဲဒီလို ဖန်တီးလို့ ရတယ်ဆိုကတည်းက ရေစက်ရှိနေသေးလို့ပဲပေါ့။ ရေစက်မရှိတော့တဲ့ လူတွေဆိုတာ လုံးဝကို တွေ့ခွင့်မရကြတော့တဲ့ သူတွေပါ”

သူမက သူ့စကားကို ဘာမှပြန်မပြောတော့ချေ။ ဘစ်ခုခုကို တွေးတောသွားဟန်ဖြင့် အသာနှုတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လို့

သွားခဲ့လေသည်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ သူတို့ရဲ့ အဝေးပြေး express ကားကြီးသည် အမှောင်ထုကို ထိုးခွဲကာ မြန်မာဘုရင် တို့၏ နောက်ဆုံးနန်းစိုက်ခဲ့ရာအရပ်သို့ အပြင်းဦးတည်၍ နေခဲ့ သည်။

သူသည် မန္တလေးရောက်လျှင် ဘာလုပ်ရမယ်၊ ဘာလုပ်ရမယ် ဆိုတာကို ခေါင်းထဲမှာ အစီအစဉ်တွေးတောလျက် သူမကိုတော့ သမုဒယဆန်သည့် စကားများ ထပ်မပြောဖြစ်တော့ ပါ။ သူတို့ကားကြီးဟာ မြို့ငယ်ပေါင်း၊ ရွာငယ်ပေါင်းများစွာကို ဖြတ်ကျော်လာပြီးသည့်နောက်မှာတော့ နံနက်လေးနာရီခွဲလောက် မှာ မိတ္ထီလာမြို့ကို ရောက်သည်။ မြို့ပြင်က စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်မှာ Breakfast စားဖို့ ကားရပ်ပေးပါသည်။ သူမက Breakfast စားဖို့ ဦးစားမပေးဘဲ မျက်နှာသစ်ကာ သွားတိုက်ပြီး မှ သူ့စားပွဲသို့ ရောက်လာသည်။

ရှေ့စက်တွေ ခိုသီးနေသော မျက်နှာကို စန်းတာဝါလ် နှင့်သုတ်ရင်း သူ့ကိုမြင်ပြသည်။

သူဟာ အဲဒီအပြေးကြောင့် ရင်တစ်ချက် စခန့်သွား ပါသည်။ သူမကို တွေ့ဆုံစကားပြောခဲ့ရပေမယ့်လည်း စိတ်ဝင် စားခဲ့တာ မှန်သော်ငြားလည်း ရင်ခန့်တယ်ဆိုသော ခံစားချက် မဖြစ်ခဲ့သေးပါ။ မှတ်မှတ်ရရ စနေနေ့နံနက် ငါးနာရီမတ်တင်း မှာ သူမကို သူ ရင်စခန့်ပါသည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အလှအပစစ်ဟာ နံနက် အိပ်ရာထ မျက်နှာသစ်ပြီးစ အချိန်မှာ ပေါ်တယ်တဲ့။ သူမဟာ တစ်ညလုံး နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မပျော်ခဲ့ရရှာသော်လည်း မျက် တွင်းဟောက်ပက်ကျလျက် ညဉ့်သိုးသိုးပုံစံမျိုး ရှိမနေပါ။ အဆီ ဥသလို ဖြစ်နေသော မျက်နှာကို ရေနဲ့ဖယ်ရှားသစ်လွင်လာသဖြင့် ရေဖျန်းထားသော ပန်းလေးတစ်ပွင့်လို့လန်းဆန်းလှပ၍နေသည်။

(ဒီလိုဖူးနေတဲ့ မျက်နှာမျိုးလေးဖြစ်အောင် ဘာ Facial Foam များ သုံးပါလိမ့်။)

“တစ်ကိုယ်ရေ သန့်ရှင်းရေးကို တော်တော်ဦးစားပေးတယ် နော်”

သူ့ရဲ့နှုတ်ဆက်စကားကို သူမက ဘာမှမဖြေဘဲ အသာပြီးနေလေသည်။ ဒီကလေးမ မန္တလေးနားနီးလာလေလေ လူကို မိမိလောလေပဲ။ သူက သူမ မျက်နှာသစ်နေတုန်းမှာ ကော်ဖီပေးထားကာ ရေနွေးပူတုန်း တစ်ခါတည်း ဖျော်ပေးထား တာမို့ ကော်ဖီခွက်ကို ညွှန်ပြရင်း ...

“ကော်ဖီတော့ သောက်လို့ရပြီ ထင်ပါတယ်နော်။ ဘာစား ဦးမလဲ၊ ထမင်းကြော်ကတော့ ကောင်းတယ်၊ ပူပူလေးပဲ”

သူမက ကော်ဖီခွက်ကို ကောက်ကိုင်ကာ ကျေးဇူး ပါပဲဟု တိုးတိုးလေးပြောရင်း သူ့စားနေသော အငွေ့တထောင် ထောင်း ထမင်းကြော်ကို တစ်ချက်ကြည့်သည်။ စိတ်တော့ဝင်စား

တုံပုံ။ ဒါပေမဲ့ မမှာဘဲ တော်တော်ကြိုက်ပုံရသော Butter Cake ကိုသာ ထုတ်ကာစကားပြန်ပါသည်။

“သူ့ကို Butter Cake ထုတ်ပေးခဲ့ဖို့ မေသွားတယ်”

သူမက တစ်ယောက်တည်း ပြောသလိုလိုနှင့် သူ့ကို ရည်ရွယ်ပြီး ပြောပါသည်။ ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ် ဒီစကား လေးကတော့ အရူးရောဂါကို ပို၍ရင့်စေတော့မည်။

“ရပါတယ်၊ အပြောနဲ့တင် ဝသွားပါပြီ”

အဲဒီအချိန်မှာပင် သူ့အိတ်ထဲမှ ဖုန်းမြည်သံ ထွက် ပေါ်လိုလာသည်။ သူက ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ သူမရှေ့မှာ ဖုန်းမပြောချင်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ထုတ်ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ့ကိုလား ကြိုပေးမည့် ဆော်ဒါတစ်ကောင်ဆီကဖုန်း ဖြစ်လို့နေသည်။

“အေး ... ငလတ် ... ပြော။ မောနင်း နေကောင်”

“ဘယ်ရောက်နေတာလဲကွ၊ ဖုန်းဝင်သွားသားပဲ”

“မိတ္တီလာမှာ Breakfast စားနေကြတာ”

“ဪ ... ဒါဆို ကျွဲဆည်ကန်ကို ရနစ်နာရီခွဲ ရှစ်နာရီ လောက် ဝင်လိမ့်မယ်၊ အေး ... ငါတို့ရောက်နေမယ်လေ”

“မင်းနဲ့ ဘယ်သူပါဦးမလဲ”

“ဇေယျ ပါမယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူက သူမကို မသိမသာ ခိုးကြည့်လိုက်လျှင် သူမ က သူ့ကို ဂရုပြုမနေပါ။ အခုမှ တစ်နေရာ ထသွားပြီး ပြောဖို့

လည်း မဖြစ်သင့်တာမို့ သူ့က ပြောချင်တဲ့ စကားတွေကို နှုတ် ဖိတ်ထားလိုက်ရသည်။ နေပစေ ... ပြီးမှ မက်ဆေ့ချ်ပို့မယ်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ မင်းတို့က အစောကြီး နိုးနေပါလား၊ ဟိုကောင်တွေရော”

“ဟိုကောင် အောင်ညီက မနေ့က သူ့အစ်ကို ဘတ်ချလာ နိုက်ချ်လေ၊ အဲဒါ ရှောတွေများပြီး မထနိုင်တော့ဘူး၊ ငါနဲ့ ဇေယျကတော့ ကျုံးတစ်ပတ် လမ်းထလျှောက်ကြတယ်”

သူက အဲဒီစကားကြောင့် အသာပြုံးမိသွားသည်။ ငြီးတော့ နှုတ်ဆက်ကာ ဖုန်းပိတ်လိုက်ပါသည်။ အဲဒီနောက် ထမင်းကြော်ကို မြန်မြန်လက်စသတ်ကာ စားနေတုန်းမှာပင် သူမက စားပွဲထိုးကိုခေါ်ကာ ငွေရှင်းသဖြင့် ...

“ဟာ ... နေပါ၊ ကိုယ် ရှင်းပါ့မယ်”

“ကျွန်တော် ရှင်းချင်လို့ပါ”

အဲဒီတစ်ခွန်းတည်းနဲ့ သူ့မှာ ဘာမှပြန်မပြောနိုင် တော့ချေ။ အဲဒီနောက်မှာတော့ သူတို့ကားကြီးဟာ မိတ္တီလာနှင့် သိပ်မဝေးတော့သော မန္တလေးမြို့ထဲသို့ မာန်ဟုန်ပြင်းပြင်းနှင့် ဇောင်းနှင့်လျက် ရှိသလို သူမကလည်း စကားသိပ်မပြောတော့ အဲလမ်းဘေးဝဲယာရှောင်များကို ငေးမောကြည့်နေခဲ့သည်။ အရုဏ် ဦးစ အညာဆောင်းသည် ခွဲခွာခါနီး လူတစ်ယောက်ကို ပိုပြီး အမှတ်ရစရာဖြစ်အောင် မညာမတာ ပုံပိုးပေးနေသည်။

သူက အိတ်ထဲမှဖုန်းကိုထုတ်ကာ ငလတ်ထဲသို့ မက်ဆေ့ချ်ပို့လိုက်သည်။ များများစားစားတော့ မဟုတ်ချေ။ ငနုတ်ဆက်တဲ့ ကောင်မလေးကို သေချာကြည့်ထား ဆိုတာလေးနဲ့ ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် မန္တလေးနဲ့ နီးလာလေလေ ပိုပြီးစိမ်းလံ့လေလေဖြစ်သည့် ကောင်မလေး၏ အလိုက်သိစွာဖြင့် စကားသိပ် မပြောတော့ချေ။

တစ်လမ်းလုံး တိတ်ဆိတ်စွာ နေခဲ့သမျှ မန္တလေး ကျွဲဆည်ကန်ကားဝင်းကြီးသို့ ရောက်တော့မှပင် သူမကို တစ်ခွန်တည်းပဲ နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။

“ကဲ ... ဂွတ်ဒီဘိုင် လွန်းရိပ်။ လမ်းမှာတွေ့ရင် နှုတ်ဆက်ခွင့်တော့ ရှိမှာပါနော်”

ဒီတော့မှ သူမက အားနာသွားဟန်ဖြင့် ခေါင်းကို သွက်သွက်ညှိတ်ပြကာ “ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”ဟု ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူ့ပခုံးတစ်ဖက်ကို လာရောက်ပုတ်လိုက်သဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် သူ့ကို မချီမချည် ပြုံးကြည့်နေသော သူ့ဘော်ဒါ ငလတ်။ ငလတ်က သူ့မက်ဆေ့ချ်ကို ဖတ်ထားသဖြင့် အထာပေါက်စွာ ပြုံးပြနေသည်။

သူမကတော့ ငလတ်နဲ့ပါ ထပ်ပြီး မိတ်ဆက်ပေးခဲ့ရမှာ ကြောက်လို့လားတော့ မသိပါ။ သွားတော့မယ်နော် ဟူသော နှုတ်ဆက်စကားတစ်ခွန်းနှင့် လာကြိုသော အသက်ကြီးကြီးလူတစ်

ဘက်နောက်သို့ လိုက်ပါသွားလေသည်။ သံယောဇဉ်မပြတ်သလို နှုတ်ဆက်နေသော သူ့ရဲ့ပခုံးကို ငလတ်က တစ်ချက်ဖျစ်ညှစ်လိုက်တော့မှ သူက လှည့်ကြည့်ဖို့ သတိရသည်။ ငလတ်က သူ့ကို ဆက်ပြကာ ...

“ဘယ်လိုလဲ သူငယ်ချင်း”

“ဘော်ဒါအားလုံး ဒီည Cafe Blue မှာ ဆုံချင်တယ်ကွာ”

ငလတ်က လက်မတစ်ချက် ထောင်ပြကာ အိုကေ အတည်ပြုပေးသည်။ ဒီညသည် သူ့ရဲ့ရင်ခုန်သံ ရင်ဖွင့်ပွဲည ဖြစ်ပါမည်။

ရင်ခွင်ခေါင်းစဉ် ... သူငယ်ချင်းများအားလုံး
အတည်ပြုကြသည်။

အချိန် ... ဧနေနေည(၇)နာရီ

နေရာ ... Cafe Blue
(အောင်တော်မူဘုရားအနီး)

ခံစားမှု ... အပြီးပြတ်နေသော အိမ်မြှောင်တစ်ကောင်
၏ဝေဒနာကို ကိုယ်ချင်းစာတတ်သွားခြင်း။

နိဗ္ဗာန် ၃

မန္တလေး၏ မြို့ပြလူငယ်များ ခံစားနားခိုလေရာ
Cafe Blue သည် ရောင်စုံပုံရိပ်တွေဖြင့် လှုပ်ရှားသက်ဝင်လို့နေ
သည်။ တစ်ခါတလေမှာ ဒီဆိုင်၌ စားပွဲမရတတ်သဖြင့် ကျိုးရှေ့
နေသော ငလတ်က အရင်နေရာဦးပေးထားကာ ကျန်တဲ့သူငယ်
တွေက နောက်မှ အသီးသီးရောက်လာလေ့ရှိကြသည်။ သူ
တို့ လက်စွဲတော် ယမဟာဒီတီဆိုင်ကယ်ပေါ်၌ မီးယူကိုတင်
ဆောင်လာကာ အောင်ညီက ကျော်စွာကို တင်လာသည်။

Cafe Blue ၏ ကန်းထရီးစတိုင်လ် တဲလေးတစ်
ခုစားပွဲမှာ ငလတ်က နေရာဦးထားရင်း သူတို့ကို မြင်သော
လက်လှမ်း၍ ပြသည်။ သူတို့အားလုံး ဆုံစည်းသွားကြ
အခါ သူငယ်ချင်းတွေက တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပဲ သူ့ကို
ကြည့်ပါသည်။

အရင်ဆုံး သူမကို မြင်တွေ့လိုက်ရသော ငလတ်က သူ့ကို စတင်ကာ ...

“ကဲ ... ဟောကောင်၊ မင်းရဲ့ ဇာတ်လမ်းလေးအကြောင်းကို စပါဦး”

ဘာမှမသိသေးသော အောင်ညိုတို့က စိတ်ဝင်တစား ဖြင့် ...

“ဘာလဲ ... ဒီကောင် ရန်ကုန်မှာ လန်းလာသလား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ငါ ငလတ်ဆီက စကားကို အရင် နားထောင်ဦးမယ်၊ ငလတ် ... ပြော၊ ဇေယျာ ... မင်းတွေ့ လိုက်တယ် မဟုတ်လား။ ဘယ်လိုလဲ မိုက်လား”

ဇေယျာက ပခုံးတစ်ချက် တွန့်ပြကာ ဘာမှမပြောဘဲ ငလတ်ကတော့ သူ့ကို မျက်မှောင်တစ်ချက်ကြုတ်ကြည့်ရင်း ...

“သိပ်အလန်းကြီးတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ကဲ ... ပြောပါဦး၊ မင်းနဲ့ လမ်းမှာငြိခဲ့တယ်ပေါ့၊ အဲလိုလား”

“မငြိပါဘူးကွာ၊ အေးဆေးပါပဲ။ ထူးတော့ ထူးဆန်းတယ်ကွ၊ မန္တလေးတစ်မြို့ထဲမှာ နေခဲ့ကြသူအချင်းချင်း မန္တလေးမှာ မဆုံဖြစ်ကြဘဲ ရန်ကုန်မှာ ပြန်ဆုံဖြစ်ကြတာတော့ ရေစက်လို့ပဲ ထင်နေမိတယ်”

“ဒါများကွာ ... မင်းမို့လို့ ရန်ကုန်မှာ သွားဆုံတာ၊ သူမတွေဆို စင်ကာပူတို့ အင်္ဂလန်တို့မှာတောင် သွားဆုံတာရှိသေးတယ် ...

လုပ်မနေနဲ့ ဟောကောင်”

“အေးလေ ... တချို့ဆို လူ့ဘဝတုန်းက မဆုံခဲ့ မခင်ခဲ့ဘဲ သရဲဖြစ်မှ သူငယ်ချင်း ဖြစ်သွားတာတောင် ရှိသေးတယ်”

သူ့သူငယ်ချင်းတွေက ပြုံးစိစိဖြင့် ချွတ်နေကြလျှင် ခါတိုင်းလို ရန်မတွေ့ဘဲ တိုးတိုးရယ်မိသည်။ မျက်လုံးထဲ ချွတ်တော့ အန္တရာယ်ကြီးသော သူမရဲ့အပြုံးတစ်ချက်ကိုသာ ပြန် မြင်ယောင်မိနေခဲ့ပါသည်။

“ပုံစံကတော့ မဆိုးပါဘူးကွာ၊ မင်းက အမှန်အကန် ဖြစ်နေလို့လား”

သူက ငြိမ်သက်နေပြန်သောအခါ သူငယ်ချင်းတွေ အလည်း ငြိမ်မနေနိုင်ကြ။

“အမှန်အကန်လား အကြံအဖန်လားတော့ မပြောတတ်ဘူး။

ဒါပေမဲ့ ကိုယ် သူ့ကို အရမ်းလိုအပ်နေတယ် အပေါင်းအသင်းတို့”

“ဟိုက်ရှားဘား”

“အူး ... ဂူး ... ဂူး ... မတူကြာပြီဟေ့”

အခုမှပဲ ပွဲကဆူသွားတော့ကာ သူငယ်ချင်းတွေက ခြေချီ ဩဘာပေးကြတော့သည်။ ဒီတော့မှပဲ သူက သူမနဲ့တွေ့ဆုံခဲ့ရပုံအကြောင်းကို သူ့ခံစားချက်များ မပါဝင်သေးဘဲ ဖြစ်စဉ်

ပြောနည်းဖြင့် ရိုးရိုးရှင်းရှင်းလေးလဲ အမြန်ပြောပြလိုက်ရပါသည်။ သူငယ်ချင်းတွေက နားထောင်ပြီးသွားသောအခါ ...

“ဒီတော့ မင်းက ရှေ့ဆက်ပတ်သက်ဖို့ ရှိတယ်ပေါ့”

“ရှိတယ်”

“ကဲ ... ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ဝင်မှာလဲ။ သူ့လိပ်စာ မင်းသိလား”

“(၇၄)လမ်းလေ”

“မင်းကြီးတော် ... (၇၄)လမ်း ပြောရုံနဲ့ မင်း ဘယ်လိုစာမှာလဲ”

“(၇၄)လမ်း ထိပ်ဘက်လို့ ပြောတယ်လေ”

သူ့သူငယ်ချင်းတွေက ဒီလောက်လေးနဲ့များ ဟူသောပုံစံဖြင့် အသီးသီးမဲ့ပြကြလေသည်။ အနေအေးကာ အတွေးသမားဖြစ်သော ငလတ်ကသာ ဘာမှဝင်မလာပြာဘဲ စီးကရက်ဖွားကာ ခပ်ပြီးပြီး လုပ်နေသည်။ ဒီကောင်တွေ သူ့ကို ဘယ်လိုထင်နေတယ်ဆိုတာ သူက သဘောပေါက်သည်။ ခရီးသွားရင်း ကားပေါ်မှာ တွေ့လာသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အပျော်ပဲ သူ စဉ်းစားနေသည်ဟု သူတို့က သဘောထားကြဟန် တူပါသည်။

ရှိပါစေ။ အချိန်ဟာ အကောင်းဆုံး သက်သေတစ်ခုပါ။

“အသင် ... မင်းကကွာ အဲဒီလောက် ခက်ခက်ကြီး ခံစားဖို့ လိုလို့လား၊ ပင်ပန်းပါတယ်ဟာ”

သူတို့အုပ်စုထဲတွင် အချစ်ကို မခံစားတတ်ဆုံးနှင့် ခံစားခြင်းမရှိဘဲ အပြုတတ်ဆုံး အောင်ညီက အခုလည်းပဲ သူ့နှလုံးသားကို စထိတရီ စောင်းမြောင်းပြောပါသည်။ ရှိစေ ... တစ်ချိန်ကျ လည်လာမှာပဲ။

“ဒီမှာ မင်းတို့အားလုံးကို ငါ တစ်ခုပြောမယ်။ အခု ငါ ဖြစ်နေတဲ့ကိစ္စက အပျော်ကိစ္စ မဟုတ်ဘူးကွ။ မင်းတို့ထင်နေသလို သူနဲ့ ငါနဲ့ ကားပေါ်မှာ အိပ်ကလီ ဖြစ်ခဲ့ကြ။ ပြီးတော့ လိပ်စာတွေလဲ၊ ငါကဆက်ပြီး ခွင်ဖန်၊ အဲဒီလိုမျိုး မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုမျိုးလဲ”

သူက ဒီမေးခွန်းကို ဝင်မေးသော ငလတ်ကို စူးစူးချွန်ချွန်ကြည့်လိုက်သည်။ ငလတ်ပုံစံက အမှန်အကန်။ သူ့ကို သားစွာပဲ သာမန်စိတ်ဝင်စားသလို မေးမြန်းခြင်းဖြစ်သည်။

“သူကလည်း ရိုးရိုးသားသား အေးအေးဆေးဆေး မိန်းကလေးမျိုးပဲ။ သူ့ကို ငါ့မူကွဲစစ်မျိုးထင်မှာစိုးလို့တောင် ပုံမှန်ပဲ ဆက်ဆံသွားတယ်။ ဒါ့ကြောင့် လိပ်စာကိုတောင် အတိအကျ မပြောသွားတာပါ။ သူ့စိတ်ထဲမှာလည်း မင်းတို့လိုပဲ ကားပေါ်မှာတွေ့တဲ့ တစ်ခဏ အပျော်ဇာတ်လမ်း လာလုပ်မယ်လို့ ထင်ချင်တဲ့ပုံ ...

www.burmeseclassic.com

ငါကလည်း အဲဒီလို ထင်မှာစိုးလို့ သူ့အကြောင်း
တွေကိုတောင် သိပ်မမေးခဲ့ဘူး”

သူ့စကားဆုံးသွားသောအခါ သူငယ်ချင်းတွေ
တဒဂုံငြိမ်သွားကြသည်။

သူတို့အုပ်စုထဲတွင် အပျော်တတ်ဆုံးလူဖြစ်သူ
ကတော့ ဘာမဆို အားပေးချင်သူပီပီ ...

“ကဲ ... အဲဒီတော့ မင်းက အဲဒီကောင်မလေးကို ငြိသွား
တယ် မဟုတ်လား။ ငြိရင် လိုက်သာလိုက်ကွာ၊ ဘာ
သိပ်အုံးစားမနေနဲ့၊ ကြိုက်ရင်လိုက်ပစ်၊ အဲဒါပဲ”

“မင်း အခု ဘယ်လိုခံစားနေရလို့လဲ”

ရုပ်ရှင်မင်းသား တစ်ယောက်သာ ဆိုလျှင်တော့
မေးခွန်းဟာ ကျွန်တော် အဖြေချင်ဆုံး မေးခွန်းပါခင်ဗျာဟု
ပြောမိမည်ထင်သည်။ အခုချိန်မှာ သူ့ရင်ထဲမှာ ဘာတွေခံစား
ရတယ်ဆိုတာ တစ်ယောက်ယောက်ကို ပြောပြချင်သည်။ သို့သော်
အဲဒီလို ဝန်ခံခွင့် ရရှိရာကို သူ့မှာက ခံစားချက်အစစ်တွေ
ကြောင်း အယူခံဝင်နေရတာက ဆိုးပါသည်။

“ငါ ဘယ်လို ... ရသလဲဆိုတော့ အမြီးပြတ်နေ
အိမ်မြှောင်တစ်ကောင်ရဲ့ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ဝေအေး
ကို ကိုယ်ချင်းစာတတ်သွားတယ်”

“အား ... ပြင်းတယ်ကွာ”

သူ့စကားကို ဇေယျက အကျယ်ကြီးထအော်လေ
သည်။ ကျန်တဲ့ကောင်တွေကတော့ ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ မျက်လုံး
ဖြူကြီးတွေနှင့်သာ စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ သူ့အခြေအနေဟာ
သာမန်တော့မဟုတ်မှန်း လက်ခံသွားကြဟန်တူပါသည်။

“အဲဒီလောက်ကြီးပဲလားကွာ၊ မင်းဟာက သင်္ကြန်ဇာတ်
လမ်းထက် ဆိုးနေပြီ”

“ဟေ့ကောင် ... သင်္ကြန်ဇာတ်လမ်းနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူးကွ၊
သင်္ကြန်မှာ အဲဒါမျိုးလုပ်တာလည်း မင်းတို့ပဲ”

“အေးပါကွာ၊ အသာနေကြပါ။ တို့ကောင်ကြီး အမှန်အကန်
ကို ခံစားတယ်ပေါ့။ ဒါနဲ့ လင်းစမ်းပါဦး၊ လေဒီနာမည်က
ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“လွန်းရိပ်ငယ်”

“အလဲ ... နာမည်ကတော့ ကဗျာဆန်သားပဲ၊ လူကရော”

သူ မဖြေခင် လတ်က ဖြောင့်မှန်စွာ ဝင်ဖြေပေးပါ
သည်။

“ဒီကောင်က ငါ့ကို မက်ဆွေချိုပို့ထားလို့ ငါက သေချာ
ကြည့်ဖြစ်ပါတယ်၊ မဆိုးပါဘူး၊ ဤဝင်ထဲက သိဝိမင်း
ကြီး ရူးသွားလောက်အောင်တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ကွာ”

“အသင် ရူးသွားလောက်အောင်တော့ လှတယ်ပေါ့”

ဇေယျက ဖက်ထုပ်ကြော်တစ်ခုကို တူနှင့်ညှပ်သူ ရင်း ပြီးစိစိမေးသည်။ ဇေယျရဲ့အမေးကို ငလတ်ကပဲ ပြန်ဖြေပေး ပြန်ပါသည်။

“အင်း ... ဒါကတော့ တိုယ့်အကြိုက်နဲ့ ကိုယ်ပေါ့ကွာ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကလေးမရဲ့ လှတယ်ဆိုတဲ့ အလှက တကယ့် natural နော်၊ natural မြင်ရတာကိုပဲ လှတယ်လို့ သတ်မှတ်ပေးထားတာ၊ မဆိုးပါဘူးလို့ သတ်မှတ်ပေးထားတာ၊ အဲဒါတော့ ရှိတယ်”

“ဟင် ... မင်းတာကလည်း ရှုပ်နေတာပဲကွာ၊ လှတယ်ဆိုလည်း လှတယ်ပဲပေါ့၊ natural မြင်ရတာကိုပဲတွေ artificial (ပြုပြင်ဖန်တီးသော) မြင်ရတာကိုပဲတွေ ပြောမနေနဲ့”

အလွယ်ကြိုက်သမား အောင်ညီသည် မိန်းကလေးတွေရဲ့ အလှအပကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာချင်ပုံ မရတ် တန်းတူထားချင်ပုံ ရလေသည်။ သို့သော် တိကျမှု ပြောရာမှာသူ ငလတ်က ဒါကို လွယ်လွယ်နဲ့ အလျော့မပေးဘဲ ...

“ဟ ... ပြောရတာပေါ့ကွာ။ တချို့ မိန်းကလေးတွေက ဒီအတိုင်းနေရင်ကိုလိုတာ၊ တချို့က ပြင်တော့မှလိုတာ၊ တချို့ကျပြန်တော့လည်း ပြင်တိုင်းလည်း မလှပြန်ဘူး။ အလှအပနဲ့ လူနဲ့ match မဖြစ်ဘဲ တလွဲဖြစ်နေရင်လည်း စတိုင်လ်က မရှိတော့ဘူး၊ အဲဒါမျိုးတွေ ကွာတယ်”

သူမအကြောင်း ပြောနေရင်းကနေ၍ မိန်းကလေးတွေရဲ့ အလှအပဘက် ဘယ်လိုလုပ် ရောက်သွားလဲတော့ မသိဘူး။ သူတို့ သူငယ်ချင်းတွေဟာ တစ်ခါ တစ်ခါမှာ အဲဒီလိုပဲ ချဉ်းကြောင်တတ်ပါသည်။

“တချို့ကောင်မလေးတွေကွာ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းလေးတွေ တိရှုပ်နဲ့ ဂျင်း(နီ)နဲ့ပဲ၊ ဒါလေးတွေဆိုလည်း ကြည့်ကောင်းတာပဲလေ ...

တချို့ကျပြန်တော့လည်း နောက်နေ့ မဝတ်ရမှာကျနေတာပဲ၊ မျက်နှာမှာလည်း colourful ၊ Fancy တွေကလည်း ရှုပ်ယှက်ခတ်၊ ဘာတွေမှန်း မသိဘူး မိုးတောင်လာတယ် ...

အဲဒီလို အလှအပ အမျိုးမျိုးရှိတဲ့ အထဲမှာမှ အဲဒီကလေးမရဲ့အလှက natural အဆင့်မှာကို လှတယ်လို့ ပြောနိုင်တယ်။ ပြင်ထား ဆင်ထားလိုက်ရင် ဒီထက်လှနိုင်တယ်၊ အဲဒါကို ပြောတာ”

ငလတ်ရဲ့အဆုံးသတ်စကားတွင် အားလုံးထံမှ ဪ အသံတွေ ညံ့ထွက်၍လာသည်။ သူကလည်း အခုမှပဲ လှိုင်းသွက်နေသော ခေါင်းစဉ်ကို ပြန်ရောက်သွားသည့်အတွက် ဘဝင်သွားရသည်။ သူက ငလတ်ကို ကျေးဇူးတင်သည့် အကြည့်ဖြင့်

ကြည့်လိုက်လျှင် ငလတ်ကလည်း သိပါတယ်ကွာဟူသော အထာ ဖြင့် မျက်လုံးတစ်ဖက် မှိတ်ပြသည်။

(သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ ယောက်ဖ)

“ဒါများကွာ လျှောက်ဝေနေသေးတယ်၊ အစောတည်းက အဲလိုပြောလိုက်ရင် ပြီးရော”

မခံစားတတ်သည့် အောင်ညီက ဘုမ္မတိလျှင် ငလတ် က ပြီးရဲပြီးနေသော်လည်း သူက ပွဲထဲပြန်ဝင်လိုက်သည်။

“မင်းတို့ကောင်တွေက ခံမှမခံစားတတ်တာကိုးကွ။ ဘာမ ဆို အတုံးလိုက် အတစ်လိုက်မှ စားတတ်တဲ့ကောင်တွေ _

မှန်တယ် ငလတ်၊ မင်း မြင်လိုက်ရတာ သူ့ရဲ့ နေထရယ်လ်ဘူးသီး ... အဲ ... ပြောနေကြအကျင့်က ပါ သွားပြန်ပြီ၊ နေထရယ်လ်ဗြူးတီးအစစ်ပဲ ...

မိတ္တီလာမှာ မနက်(၅:၀၀)နာရီ Breakfast စားဖို့ ကားရပ်တုန်းက သူ မျက်နှာသစ်တယ်၊ လုံးဝပကတိအလှ ပဲ”

သူ့ရဲ့ တနင့်တပိုး ရေရွတ်သံကို သူငယ်ချင်းတွေက မျက်ခုံးတွေပင့်ကာ အီလည်လည်မျက်နှာတွေဖြင့် ခေါင်းတွေကို ကိုယ်စီယမ်းပြကြပါသည်။ မနိုင်တော့ဘူး၊ လွှတ်လိုက်ရပြီ၊ ဆေး မမိတော့ဘူး မဟူသော အထာတွေပင်။ အိုး ... ရှိပါစေ။

“ကဲ ... ဟုတ်ပါပြီ။ ငါတို့အားလုံး ဒီလောက်ဆို သဘော ပေါက်သွားပါပြီ။ အဲဒီတော့ ရှေ့ဆက်သွားမယ့် မင်းရဲ့ လမ်းကြောင်းလေးကိုလည်း ပြောပြစမ်းပါဦး”

အဲဒီမေးခွန်းအရောက်တွင် သူက တစ်ချက်တော့ ဆွေသွားသည်။ အခုလောလောဆယ်တော့ သူ့ခေါင်းထဲတွင် ဘာအစီအစဉ်မှကို မချရသေးချေ။

“ဒီနေ့ မနက်မှ သူနဲ့ လမ်းခွဲလာတာ၊ ငါ ပြန်ရောက်လာ တာကွာ။ ဘယ်လိုလုပ် စဉ်းစားရဦးမှာလဲ၊ မင်းတို့ရော ဘာအသုံးကျလဲ၊ ဘာအကြံဉာဏ်မှမထွက်တဲ့ ဘဝိန်းတွေ”

“သယ်ရင်း ဘာမှမပူနဲ့၊ ကိုယ့် ကူညီမယ်၊ ကိုယ် ကူညီ မယ်။ ဒါမျိုးဆို ဝါသနာက ပါကပါနဲ့၊ ကိုယ့်အလှည့်တုန်း ကလည်း မင်းကူညီခဲ့တာပဲလေ”

ဇေယျက ပြောင်စပ်စပ်ဖြင့် ဝင်ပြောသည်။ တကယ် တော့ တစ်ဖွဲ့လုံးက သူ့ကို ကူညီကြမယ်ဆိုတာ သူ သိပါသည်။ သူတို့ ယောက်ျားလေး အပေါင်းအသင်း လောကတွင် ဒီလိုကိစ္စ ချိုးက ချိုး ဟစ်စရာ မလိုဘဲ ဝါသနာပါလားလို့ မေးရုံတင် လူစု ငြီးသား ရတတ်ပါသည်။

“မင်းမှာ သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ information (သတင်း)ဘာရှိ လဲ”

“သူ့နာမည် လွန်းရိပ်ငယ်၊ (၇၄)လမ်းမှာနေတယ်၊ အခုနေ
မကား လမ်းမှာပြန်တွေ့ရင် ရုပ်ဖျက်ထားပစေဦး မှတ်မိတယ်”

ငလတ်က မလွယ်ပါလားဟူသော ဒီဇိုင်းဖြင့် ပခုံး
တွန့်ပြသည်။ ခက်ခက်ခဲခဲတွေကို ဝါသနာမပါသော အောင်ညီက
တော့မူ နာခေါင်းရှုံ့ပြလျက် ...

“အဲဒီနှစ်ချက်နဲ့ မင်းက သူ့ကို ရှာမယ်ပေါ့”

“ငါ တစ်ပတ်တိတိ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူမယ်။
သူ့အကြောင်းတွေးမယ်၊ တစ်ပတ်ပြည့်တဲ့နေ့ကစပြီး ...”

“တာလုပ်မှာလဲ”

“လွန်းရိပ်ငယ် ရှာတော်ပုံဖွင့်မယ်”

သူ့ရဲ့တိကျပြတ်သားသော စကားကို သူငယ်ချင်း
တွေက ဘာမှမကန့်ကွက်ကြတော့ချေ။ နောက်ဆုံးတော့ သူ့ဟာ
ခရီးသွားရင်း ချစ်စဖွယ် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ရိုးသားစွာ
ရင်ခုန်မိခဲ့သူ၊ သူ့ကို လိပ်စာအတိအကျ ပေးမသွားဘဲ ဆက်လက်
မပတ်သက်ချင်သူ လွန်းရိပ်ကို တကယ်ငြိမိသွားသူ၊ သူမကိုလည်း
လမ်းက ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို အလွယ်တကူ မယုံတတ်
သူအဖြစ် သဘောတကျ အမှတ်ပေးလျက် သူ့နှလုံးသားရဲ့ ခံစား
ချက်ကို အာပလာမဟုတ်မှန်း သူငယ်ချင်းအားလုံးက အတည်ပြု
ပေးခဲ့ကြပါသည်။

ရင်ခွင်ခေါင်းစဉ်...	ဒီခေါက်ဆွဲ ကောင်းလွန်းလို့ စားတာလား။
အချိန်	 နံနက်ရှစ်နာရီခွဲခန့်
နေရာ	 ရွှေမှုဆယ် ရှမ်းခေါက်ဆွဲဆိုင်၊ (၇၄)လမ်း၊
	၃၄ x ၃၅ ကြား
ခံစားမှု	 အစကလည်းမရှိ၊ တွေ့များတွေ့သွားရင်
	တစ်မျိုး တိုးတော့မှာကို ကြိုသိနေခြင်း။

“အေး ... ငါကဖြင့် နင် လက်မှတ်မရရင် ဘယ်လိုလုပ်
မလဲဆိုပြီး စိတ်တောင်ပူနေတာ၊ တော်သေးတာပေါ့၊ ခုချိန်
များအို အရမ်းကျပ်သွားပြီ”

လွန်းရိပ်၏ သူငယ်ချင်း ဥမ္မာကျော်သည် လွန်းရိပ်
အတွက် စိတ်ပူလွန်း၍ အရင်နေ့က မစားနိုင် မသောက်နိုင်ဖြစ်ခဲ့
ဟန်တူသည်။ လာချပေးသွားသော ဝက်သားလုံးရှမ်းခေါက်ဆွဲကို
နှစ်မိနစ်အတွင်းမှာ တစ်ဝက်တိတိကုန်အောင် ဖြိုသွားသည်ကို
လွန်းရိပ်က ငေးကြည့်ကာ နေမိသည်။ တစ်မိနစ်အတွင်းမှာကို
ဝက်ခေါက်ကြော်ထုပ်ကိုလည်း ဖောက်ကာ သုံးခုလောက် ဝါးစား
ပြီးနေသည်။

လွန်းရိပ်ကတော့ အခုမှပင် ဝက်သားလုံးတစ်လုံး
ကိုယူကာ အချဉ်ဖြင့် တို့ရုံရှိသေးကာ ...

“ငါလည်း မေမေတို့ဆီက ဖုန်းရရချင်း လက်မှတ်ရောင်း
တဲ့နေရာ အောင်ဆန်းကွင်းကို ချက်ချင်းထပြေးတာဟာ။
ပြန်ရကောင်းနိုး မပြန်ရကောင်းနိုးတောင် စဉ်းစားမနေ
တော့ဘူး ...

ဖျတ်ခနဲပေါ် ဆတ်ခနဲလုပ် ဆိုတာ တကယ်မှန်
တယ်။ ဒီရောက်တော့ အဘိုးက City (မြို့တော်ဆေးရုံ)မှာ
တင်ထားရပြီးပြီ”

လွန်းရိပ်သည် ရန်ကုန်က အမျိုးတွေထဲ အလည်
သွားခြင်းဖြစ်ပြီး New Year ကိုလည်း ရန်ကုန်မှာပဲ ဝမ်းကွဲ
နေထွေးနှင့်အတူ ပျော်ရွှင်စွာ ကျော်ဖြတ်ဖို့ စီစဉ်ထားရာမှ
အသည်းအသန် ဖြစ်နေသည်ဟု ဖုန်းရသောအခါ ချက်ချင်း
လာခဲ့ရသူ ဖြစ်ပါသည်။

ဒီရောက်တော့ အဘိုးကို ဆေးရုံတင်ထားရကာ
ရုံကုသနိုင်ခဲ့သဖြင့် စိတ်ချရသည့် အခြေအနေသို့ ရောက်
ပြီဖြစ်သည်။ ဒီနေ့ဟာ အဘိုးဆေးရုံတက်၍ ခွဲစိတ်ကုသ
မိတ်ပြည့်သွားသည့်နေ့လည်းဖြစ်သည်။ လွန်းရိပ်နှင့်အတူ
တက်ကလည်း ဆေးရုံကို သတင်းလိုက်မေးချင်သည်ဟု ဆို
ဆေးရုံမသွားခင် လမ်းမှာ နံနက်စာဝင်စားနေကြခြင်းလည်း
ဖြစ်သည်။

“တော်သေးတာပေါ့နော်၊ အဘိုးက ဆီးကျိတ်ရော
အဆင့်ပဲဖြစ်လို့၊ ကျောက်တည်တာတို့ ဆီးကျိတ်ကပ်
တို့ဆို ပြဿနာ ...

ဒါတောင် Operation ဝင်ရသေးတယ် မဟုတ်ဘူး
“ဝင်ရတယ်လေ၊ အဘိုးက ခွဲစိတ်စရာတော့ မလိုဘူး
အပြင်က လှမ်းချေရှုံတင်ပဲ ဆိုလား။ အဲဒီ ဆီးကျိတ်
ကလည်း တော်တော်အဖြစ်များတယ်ဟာ၊ အထူး
လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်နား ယောက်ျားတွေမှာ ဖြစ်
တယ် ...

တချို့ ယောက်ျားလေး အငယ်တွေမှာလည်း
တတ်ကြတာပဲ။ ငါ ဂျာနယ်တစ်စောင်ထဲမှာ ဖတ်ဖူး
ဖူးတာတော့ သိပ်ကျပ်လွန်းတဲ့ ဂျင်းနံဘောင်းဘီတွေ
လွန်းတာနဲ့လည်း ဆိုင်တယ်တဲ့”

“ဟဲ့ ... နင့်အဘိုးက ဂျင်းနံဖင်ကျပ်တွေ ဝတ်လို့
“ဟာ ... မဝတ်ပါဘူး။ နင်ကလည်း”

လွန်းရိပ် ဖြစ်ပျက်သွားပုံကို အံ့အံ့က တဟာ
နှင့် အော်ရယ်ကာ ...

“သိပါဘူး၊ ပရက်စလေဘိုးဘိုးလားလို့။ တွေ့မှပဲ ...
မယ်။ ဟဲ့ ... ဒါနဲ့ နင် ရန်ကုန်မှာ လန်းလာသေးတာ
ဘာတွေ ထူးမလဲ”

“ဘာမှမထူးပါဘူးဟာ။ တစ်ပတ်တည်း ကြာတဲ့ဟာ၊
ဘာထူးရမှာလဲ”

လွန်းရိပ်က ပြောရင်း ဆိုရင်းမှ အိမ်ပြန်လမ်းတစ်
မျှောက် Express ပေါ်မှာ ဆုံတွေ့ခဲ့ရသည့် ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့်တစ်
ယောက်ကို သွား၍သတိရမိသွားသည်။ ခရီးသွားစဉ် တစ်ခဏမှာ
မို့ သူ့မျက်လုံးတွေဟာ သာမန်ခင်မင်သည့် အရိပ်ရောင်မျိုးတွေ
မဟုတ်ဘဲ လွန်းရိပ်သည် အဲဒီမျက်လုံးတွေကို စောစောစီးစီးပဲ
အာရုံစိုက်ဆို့ထားခဲ့လိုက်တာကို အမှတ်ရမိသည်။

အဲဒီတစ်ယောက်ရဲ့ပုံစံဟာ ဝေလေလေ ဂျိုင်းဒီဒိုင်း
ထုတ်ပေမယ့် လမ်းခရီးမှာတွေ့ရသော ယောက်ျားတစ်ယောက်
မို့ လွန်းရိပ်က လိုတာထက်ပို၍ မပတ်သက်ချင်ပေ။ ရှေ့ဆက်
ဆက်စရာအကြောင်းလည်း မရှိသဖြင့် အံ့အံ့ကိုတောင် ပြန်ပြောပြ
နေတော့ပါ။

“သိပါဘူး၊ မိလွန်းရိပ်ကြီးတစ်ယောက်တော့ ရန်ကုန်က
လူတွေကို အသားကုန်ရိုးပြီး အာကာကြီးကို မေ့သွားပြီ
လားလို့”

လွန်းရိပ်က အံ့အံ့ကို မျက်စောင်းအသာထိုးကာ
“မေ့စရာလား”ဟု တိုးတိုးလေး ပြန်ပြောလိုက်သည်။ အဝ်း
ဘားပေါ်မှာ တွေ့ခဲ့တဲ့ တစ်ယောက်ကို လွန်းရိပ် အရော့အင်ခဲ့

တာ ဇာတ်လမ်းမလုပ်ခဲ့တာဟာ အဲဒီ အာကာ ရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အာကာ ဆိုသည်မှာ လွန်းရိပ်ရဲ့ ပူပူနွေးနွေး ရည်းစား ဦးဖြစ်ကာ လွန်းရိပ်နှင့် ရည်းစားဖြစ်တာတောင် တစ်လမပြည့် သေးသူဖြစ်သည်။

သို့သော် သူက လွန်းရိပ်ကို ပိုးပန်းခဲ့သည်မှာ ဆယ်တန်းတည်းကဖြစ်ပြီး လွန်းရိပ်ကတော့ နောက်ဆုံးနှစ်ရောက် တော့မှ သူ့ကို ဇွဲဆုပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“အာကာရော တွေ့ပြီးပြီလား”

“သူ မိုးကုတ်မှာ။ ပုန်းတော့ နေ့တိုင်း ပြောဖြစ်ကြပါ တယ်”

အာကာရဲ့မိဘတွေက မိုးကုတ်မှဖြစ်ကာ အာကာက ငါးတန်းထဲမှ မန္တလေးတွင် ကျောင်းလာတက်သူ ဖြစ်သည်။ အခုထိလည်း သူ့မိဘတွေရဲ့ ကျောက်အရောင်းအဝယ်ကိစ္စတွေကို မိုးကုတ်နှင့် မန္တလေး ကူးချီသန်းချီလုပ်ကာ ကူညီလုပ်ကိုင်ဆေး နေသူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။

အာကာနှင့် လွန်းရိပ်သည် တစ်ပတ်မှ နှစ်ရက် လောက်သာ တွေ့ဆုံဖြစ်ကြလျက် ထူးထူးခြားခြား သိပ်မရှိလှ သော သမီးရည်းစားများသာ ဖြစ်ကြသည်။

“အာကာနဲ့ ဘယ်လိုလဲ”

“ဘယ်လိုအဖြေမျိုးကိုမဆို ဖြေလိုရသော မေးခွန်းမျိုးမို့ လွန်းရိပ်က ချက်ချင်းမဖြေသေးဘဲ အုံ့အုံ့ကိုပဲ မေးခွန်းပြန်ထုတ် သေးသည်။

“ဘာကို ဘယ်လိုလဲရမှာလဲ”

“ဪ ... အာကာကြီးနဲ့ ချစ်ရတာ ဘယ်လိုနေလဲလို့ မေးတာဟဲ့”

လွန်းရိပ်က ဆောင်ကြီးအောင်ကြီး မေးချလိုက်သော အုံ့အုံ့ စကားကြောင့် တဟားဟားနှင့် အော်ရယ်မိလေသည်။ လွန်းရိပ်တို့ မန္တလေးသူ မန္တလေးသားများသည် စကားပြောရာ ချာတော့ အညာသူ အညာသားပီသစွာဖြင့် တကယ်ပဲ ရိုးသားပွင့် လင်းကြသည်။ ဘွင်းဘွင်းကြီး ပြောတတ်မှုသည် သဘောကျ တတ်သူများအဖို့တော့ ပွင့်လင်းဖော်ရွေသူများဟု အကြိုက်တွေ့ ချင်စရာဖြစ်ပြီး ပဲများများကြိုက်သူများအဖို့တော့ ကြက်သားနည်း စည်သာ ဖြစ်လေသည်။

စာဆိုရှိထားသည့်အတိုင်း မန္တလေးက စကား၊ ရန်ကုန်က အကြား၊ မော်လမြိုင်က အစား ဟူသော စကားအတိုင်း မန္တလေးသူ မန္တလေးသားများမှာ စကားပြောလည်း အလွန်ကို ကောင်းကြသည်။ တကယ်တော့ လွန်းရိပ်တွေ့မိသည်မှာ စကား ပြောကောင်းတယ်၊ မကောင်းဘူး ဆိုတာထက် ဟန်ဆောင်ပန် ဆောင် မရှိကြဘဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖော်ဖော်ရွေရွေ ပြောတတ်ကြ သဖြင့် မန္တလေးက စကားဟု တွင်သွားရခြင်းပဲ ဖြစ်မည်။

တကယ်တော့ မန္တလေးက စကားတင်မဟုတ်ဘဲ အစားလည်း ဖြစ်သည်။ မန္တလေးသူ မန္တလေးသားများသည် အစားကောင်းကောင်းကိုလည်း အင်မတန် မက်ကြပါသည်။ ဒါကြောင့်လည်း အရိုးတောင်းလက်ဖက်၊ မန္တလေးမုန့်တီသုတ် မန္တလေးမြီးရှည်၊ မန္တလေးအစိမ်းဒဲပေါက်၊ မန္တလေးကြာဆံချက် မန္တလေးထိုးမုန့် တို့သည် အရပ်ရပ်သို့ ကျော်ကြားနေခြင်းပဲ ဖြစ် တာသည်။

မန္တလေးညဈေးတန်းမှ မြန်မာမုန့်များသည် လွန်းရိပ် ၏ အသည်းစွဲသာ ဖြစ်တော့သည်။

လွန်းရိပ်သည် မန္တလေးသူတစ်ယောက် ဖြစ်ရခြင်း ကို အသက်ရှူတိုင်းပဲ အမြဲဂုဏ်ယူလေ့ ရှိပါသည်။

“ဟယ် ... ဒုက္ခပဲ။ မိလွန်းရိပ် တစ်ယောက်တော့ နေရင်း ထိုင်ရင်းနဲ့ ဂုဏ်တုတ်ကြီး အသက်ထွက်သွားပြီနဲ့ တူတယ်။

အာကော အကြောင်း မေးနေရာကနေ တုတ်တုတ်မှ မလှုပ်တော့ဘူး”

“ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူး။ နင်ကလည်း”

“ဒါဆို ဘာလို့ ငြိမ်သွားရတာတုန်းအခု”

လွန်းရိပ်တို့ မန္တလေးသူများသည် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ညည်း၊ ငါ၊ အေ ဟူသော အသုံးအနှုန်းများကို လည်း အလွန်ပဲ အားသန်လှပါသည်။

“ငါ နင်ပြောတာကို သဘောကျလို့ပါ။ အဲဒါနဲ့ လျှောက် ဆွေးဖြစ်သွားတာ။ ဒေါသတစ်ခုနဲ့ တစ်ခု ပြောပုံဆိုပုံချင်း အသုံးအနှုန်းက မတူဘူး မဟုတ်လား၊ တို့ မန္တလေးက ဘွင်းဘွင်းကြီး ပြောတတ်ကြတာလို့”

“အေးပေါ့လဟယ်၊ တို့ မန္တလေးနဲ့ အောက်ဘက်အရပ် တွေနဲ့တော့ ဘယ်တူမလဲလဟယ်”

ပြောရင်း ဆိုရင်း အုံအုံက မော်လမြိုင်ဘက်က ခုတ်ဖြင့် စကားပြောပြနေလျှင် လွန်းရိပ်သည် မျက်ရည်ဝ ချက်ကို ရယ်ရလေသည်။ ရယ်ရင်းတန်းလန်းမှ မျက်လုံးက ခုတ်မဟုတ်ဘဲ အဝင်ပေါက်ဝဘက်သို့ ရောက်သွားကာ ဆိုင် သို့ ထိုးဆိုက်လာသော D.T ဆိုင်ကယ်နှစ်စီးကို လှမ်းမြင်မိ သည်။

ခါတိုင်းဆိုလျှင် မျက်လုံးက လွဲသွားနေကြ ဖြစ်သော် လည်း ဒီတစ်ခါတော့ လွန်းရိပ်သည် စိတ်ထဲမှာလည်း အမြဲ ချစ်ခင်မိနေသည်မို့ အေးအေးဆေးဆေးပဲ လှမ်းကြည့်မိလေ သည်။ တွေ့တယ်မဟုတ်လား၊ မန္တလေးက အစား ဆိုတာ။ မန္တလေးသူ မန္တလေးသားများသည် Breakfast ကို အိမ်မှာမစား ချစ်တော့ဘူးလားဟု ထင်ရအောင်ပင် မနက်ဆိုလျှင် ရှမ်းခေါက် ဆိုင်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေမှာ လူကအပြည့်။ လက်ဖက်ရည် တောင်းကောင်းရသော မင်းသီဟလိုဆိုင်မျိုး၊ ရှမ်းခေါက်ဆွဲကိုမှ

www.burmeseclassic.com

ဝက်သားလုံးတို့၊ အမဲသားနံရိုးတို့ဖြင့်ရသော ဒီလို စပါးထဲ
ဆိုင်မျိုးတွေကိုဆိုလျှင် တစ်ခါတစ်ရံ ထိုင်စရာခုံတောင် မရ
ချေ။

လွန်းရိပ်သည် ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် တွေးထော
ရင်းမှ ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာသော သူကောင်းသားလေးဦးကို အ
အမှတ်မဲ့ ကြည့်နေမိသည်။ ရှေ့ဆုံးက ဝင်လာသော တစ်ယောက်
ကို ဒုတိယတစ်ယောက်က ပန်းလှမ်းဖက်လိုက်လျှင် လွန်းရိပ်
အဲဒီ ဒုတိယတစ်ယောက်ကို အမြင်မှာတော့ မျက်နှုံးဝင်း
အတော်ပဲ အံ့သြသွားရလေသည်။ ရင်ထဲမှာတောင် ဒီတစ်ခန့်
သွားရသည်မို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် ဘဝင်မကျမိချေ။

အာ ... ဘာဖြစ်တာလဲဟာ။

လွန်းရိပ်က ခေါင်းကို ချက်ချင်းငုံချလိုက်
ဆံပင်တွေဖြင့် မျက်နှာကို ကာလိုက်တာကို အံ့အံ့က မြင်သွား

“ဟဲ့ ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး အသာနေ။ နှင့်ခေါင်းကို ဟိုဟိုဒီဒီ
နဲ့”

“ဟဲ့ ... ဘာလို့နဲ့။ အထိတ်တလန့် ရှိလိုက်တာ။ အ
သူတွေ ရောက်လာလို့လဲ”

“ကျွတ် ... ခေါင်းကြီး လှည့်မနေစမ်းပါနဲ့ဆိုဟာ။ ပြီး
ပြောပါမယ်၊ အစ်မ ... အစ်မ ... ဒီကရှင်းမယ်နော်”

ပိုက်ဆံရှင်းဖို့ ခေါ်တာတောင် ကြွေးရှင်ကြားသွား
မှာစိုးသည့်အလား ခပ်အုပ်အုပ်ခေါ်နေသော လွန်းရိပ်ကို အံ့အံ့က
တော့ ဘာမှနားမလည်နိုင်တော့ဘူးဟူသော ပုံစံဖြင့် မျက်မှောင်
ကြုတ်ကြည့်ကာနေသည်။ လွန်းရိပ်တို့က ဆိုင်ရဲ့ညာဘက်ခြမ်း
အုတ်နံရံဘက်က စားပွဲမှာ ထိုင်နေတာဖြစ်ပြီး သူတို့အုပ်စုက
ဆိုင်ရဲ့နောက်ဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းက စားပွဲလွတ်တစ်လုံးကို
သွားတာမို့ သူ့မျက်လုံးထဲမှာ လွန်းရိပ်ကို မဆုံသောလမ်း ဖြစ်
လို့သွား၏။

ရှမ်းခေါက်ဆွဲဆိုင်ဟာ ခြံဝင်းထဲမှာ စားပွဲပေါင်းများ
စွာနှင့် ခပ်ကျယ်ကျယ် ဖွင့်ထားတာမို့ လူအများနှင့်ရော၊ လွန်းရိပ်
က ကွယ်နေတာကြောင့်ရော သူက လွန်းရိပ်ကိုမမြင်ချေ။ လွန်းရိပ်
က ပြန်အမ်းငွေ နှစ်ရာကိုတောင် စောင့်မယူတော့ဘဲ ...

“အဲ့ ... ငါ ရှေ့က အရင်ထွက်မယ်။ နင်က ငါ့နောက်
ကနေ ကပ်လိုက်နဲ့၊ ငါ့ကိုကွယ်ပေးဆိုတဲ့ သဘောပဲ။
အပြင်ရောက်ရင် ငါက ရှေ့ကို အရင်သွားထားမယ်။ နင်
လိုက်နဲ့နော်”

“အေးပါအေး ... ရှုပ်နေတာပဲ”

ဘာမှန်း ညာမှန်း မသိသော်လည်း အံ့က လွန်းရိပ်
ပြောသည့်အတိုင်း လုပ်ပေးလေသည်။ လွန်းရိပ်သည် နောက်ကျော
ခလုတ်ဖြင့် ထွက်လာရင်းမှ အပြင်ဘက်ရောက်၍ ကိုယ့်ဆိုင်ကယ်
ထိပ်စက်နှိုး၍ မောင်းလာရတော့မှပဲ ဟင်းချနိုင်တော့လေသည်။

အံ့သည် ဆိုင်ကယ်ကို စီးလာရင်းမှ လွန်းရိပ်ကို
စိလာလျှင် နံဘေးသို့ ရင်ပေါင်တန်းစီးရင်းမှ ...

“အဲဒါက ဘယ်တုန်းက ဇာတ်လမ်းလဲ”

လွန်းရိပ်သည် ဒါမျိုးဆိုလျှင် အလွန်စပ်စုချင်သည့်
အုံ့ကို မျက်စောင်းတစ်ချက် လှမ်းကဲရင်းမှ ...

“နောက်မှ ပြောပြမယ်”

“ဟဲ့ ... တကယ်နော်”

“ဪ ... အရေးထဲမှ။ ဂရုစိုက်စီး ဂွပ်လာပြီဟဲ့”

လွန်းရိပ်နှင့် အံ့သည် ယာဉ်သွားယာဉ်လာ ဂွပ်လာ
သော (၇၈)လမ်းမကြီးပေါ်သို့ ရောက်လာပြီဖြစ်သဖြင့် စကား
တပြောပြော မစီးနိုင်ကြတော့ချေ။ ကိုယ့်ဘီးကိုယ်သာ ဂရုတစိုက်
မောင်းနှင်လာကြရသည်။ အဲဒီနောက်တော့ (၇၈)လမ်းမကြီးမှ
သိပ္ပံလမ်းဘက်သို့ချိုးကာ သိပ္ပံလမ်းမကြီးပေါ်တွင်ရှိသော လွန်းရိပ်
ရဲ့အဘိုး တက်နေရာ မြို့တော်ဆေးရုံသို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။
အံ့သည် ဆိုင်ကယ်ပါကင်မှာ ဆိုင်ကယ်ထိုးရင်းမှ ...

“ဟဲ့ မိန်းမ ... ပြောတော့လေ”

“ဟယ် ... နင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ မယ်အံ့။ ဘာလို့

ဒီလောက် အသည်းအသန် ဖြစ်နေရတာလဲ”

အံ့က လွန်းရိပ်တဲ့ အပြောကို မျက်လုံးပြူးလျက်
ခါးထောက်ပြကာ ...

“ဪ ... ကျုပ်က အသည်းအသန် ဖြစ်တယ် ဟုတ်စ။
ရွှေမှုဆယ်ထဲတုန်းက ညည်းရဲ့ပုံစံကမှ လူသတ်တရားခံ
ဝရမ်းပြေးပုံ ပေါက်နေတာဟဲ့ ...

ဒါကြောင့် စိတ်ဝင်တစားလိုက်မေးနေရတာ၊ ပဲကိုင့်
မနေနဲ့”

“ကျွတ် ... ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲဟာ၊ ပြီးကျရင် အေးအေး
ဆေးဆေး ပြောပြမှာပေါ့”

“ဪ ... ကိစ္စက အဲဒီလို အေးအေးဆေးဆေး ပြောရ
လောက်တဲ့အထိ တရှည်တလျား လေးနက်သပေါ့”

“အေးဟေ့”

လွန်းရိပ်က စိတ်တိုတိုနှင့် ရွဲ့ဖြေလိုက်တာကို အံ့က
လုံးလုံးပြူးကြီးနှင့်ကြည့်ကာ တကယ်ကိုပဲ အဟုတ်ထင်လိုသွား
သည်။ လွန်းရိပ်သည် အဲဒီတုန်းက စိတ်ခံစားမှုကို အခုချိန်
ထိ ပြန်တွေးကြည့်ပါက သူနဲ့တွေ့မှာကို အတော်ထိတ်လန့်နေ
သည့်မှာ သဘာဝရော ကျပါရဲ့လား ဆိုတာပဲ ဖြစ်သည်။

တွေ့သွားတော့ရော ဘာဖြစ်မှာရှိလို့လဲ။ လွန်းရိပ်သာ
တည်တည်နေလိုက်ပါက သူ ဘာမှမထတ်နိုင်ဘူး မဟုတ်လား။
အဲဒီ လွန်းရိပ်က ဘာကြောင့် အသည်းအသန် ပုန်းရှောင်ခဲ့မိရ
သေးလိမ့်။ ဟင်း ... စိတ်ရှုပ်လိုက်တာနော်။ လက်မှတ်လေး
တစ်စောင် ရတာနှင့် မကာမိအောင် ပေါင်ရှုံး၊ ပုန်းရှောင်နေရပါလား။

လွန်းရိပ်နှင့် အံ့သည် အဘိုးဆေးကုသနေရာ သီးသန့်သို့ ဝင်ပြီးနောက် အဲဒီမှာ တစ်နာရီမျှကြာကာ အဘိုးကို ဆက်ပြီး ပြန်ခဲ့ကြသည်။ အဘိုးက ညနေဆိုလျှင် ဆေးရုံမှ ဆွင့်ရပြီဖြစ်သဖြင့် လွန်းရိပ်က စိတ်သက်သာစွာနှင့်ပင် အံ့ကို

“အဲ့ အိမ်လိုက်ခဲ့မလား”

“နှင့်ဇာတ်လမ်းက နင့်အိမ်မှာ လိုက်အိပ်ပြီး နားထောင်ရတဲ့အထိ ရှည်သပေါ့လေ”

“အထင်တွေ ကြီးလှချည်လား”

“ဪ ... မောင်အာကာ ... မောင်အာကာ၊ သနားစရာ လူသားလေးပါလား။ အခုမှပဲ မိလွန်းရိပ်ကြီးရဲ့ လှေကားဖက်နင်း ဇာတ်လမ်းကို သိခွင့်ရတော့တယ်”

အံ့သည် 'လွန်းရိပ်ကို သူ စိတ်ပါသည့် အခါမှာ စွာတို့တွင် မိလွန်းရိပ်ကြီးဟူ၍ ပျစ်ပျစ်နစ်နစ်ကြီး ခေါ်တယ်ဖြစ်လေသည်။ လွန်းရိပ်သည် အထင်တွေစွတ်ကြီးနေသော အံ့စ၊ချင်လာသဖြင့် ...

“လှေကနစ်ဖက်နင်းတယ်ဆိုရင် ငါ ဒီလိုပြေးမလား မယ်ရဲ့။ ငါ့ဘေးမှာ ပါလာတာ အာကာမှ မဟုတ်တာ”

အံ့က လွန်းရိပ်ရဲ့ မချိုမချည်ပုံကို အမြင်ကတိတ်ဟန်ဖြင့် ...

“ဟင်း ... ရှုပ်နေတာပဲ။ ပြောရင်းနဲ့ လက်ဖက်ရည်တောင် ဆာလာပြီ။ ဒါပဲ မိန်းမ။ အပြန်ကျရင် Friends မှာ ငါ့ကို လက်ဖက်ရည်တိုက်ရင်း နှင်တို့ရဲ့ ဇာတ်လမ်းစုံကို ရွှေ နားတော်သွင်းစေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အေးပါ”

လွန်းရိပ်က အံ့ကို ပြောင်စပ်စပ် ပြန်ပြောကာ အိပ်ကယ်စက်ကို နှိုးလိုက်သည်။ လွန်းရိပ်ရဲ့ အသည်းကျော် ချစ်တပ်ခဲဘီးသည် စက်သံညက်ညက်ဖြင့် သိပ္ပံလမ်းမကြီးပေါ်၌ ခြေတံတန်းစွာ ပြေးနေလေသည်။

အဲဒီနောက်မှာတော့ မန္တလေးတက္ကသိုလ်ကြီး၏ အလှူလမ်းကြားထဲမှ ဖြတ်ချကာ (၇၃)လမ်းရှိ Friends လက် ဆံ့ရည်ဆိုင်သို့ ဦးတည်လိုက်ကြသည်။ (၇၃)လမ်းသည် မန္တလေး တက္ကသိုလ်ကြီးနှင့် နီးကပ်စွာ တည်ရှိသည့်အတွက် လူငယ်များစွာ ရင်ခုန်သံဖြင့် လတ်ဆတ်တောက်ပလို့နေသည်။

စတိုးဆိုင်၊ မိတ္တူဆိုင်၊ အလှပြင်ဆိုင်၊ ဓာတ်ပုံဆိုင်၊ ခေါင်းများစွာ၊ မုန့်ဆိုင်ပေါင်းများစွာ စသဖြင့် စသဖြင့် ရောင်စုံ လူသားများစွာ စီးမြှောနေတာကို အရသာခံရင်း ဆိုင်ကယ်စီးလာ သည်။

ဒီအချိန်မှာ လွန်းရိပ်လည်းပဲ လက်ဖက်ရည်ပေါ့ဆိမ့် ဆီခွက်လောက်တော့ သောက်ချင်နေခဲ့မိတာ အမှန်ပဲဖြစ်လေ

သည်။ တစ်ခုခုစားပြီးတိုင်း လက်ဖက်ရည်လေး မြို့ရမှ ကျေးတတ်သော လက်ဖက်ရည်ကြိုက် မန္တလေးသူများထဲတွင် လွန်းလည်း ထိပ်ဆုံးက ပါဝင်သည်။

လွန်းရိပ်နှင့် အံ့သည် လူငယ်များစွာနှင့် စည်ကားလွန်းသော Friends လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့တွင် ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနစ်တကျရပ်ကာ စက်သောခတ်လိုက်ကြသည်။ (အဲဒါကိုလေးမန္တလေးက ဆိုင်ကယ်စီးသူတိုင်း မမေ့မလျော့ သတိရတတ်ကြသည်။)

J.Me ၏ Hip-Hop သီချင်းသံများ ပျံ့လွင့်နေသော Friends ဆိုင်ထဲတွင် လက်ဖက်ရည်ပေါ့ဆိမ်ကို လျှာဖျားတွင်ထားကာ Express ပေါ်က အမှတ်တမဲ့ လူတစ်ယောက်အကြောင်း အံ့အားပြောပြပါမည်။ လွန်းရိပ်သည် ပြည့်ကျပ်နေသော Friends ဆိုင်ထဲမှ စားပွဲလွှတ်ကို ရှာဖွေရင်း တံတစ်လုံးမှ လူတစ်စုံ သွားတာကို မြင်လိုက်ရလျှင် ...။

ရင်ခွင်ခေါင်းစဉ်		မင်းဘယ်ပြေးမလဲ မိရွှေသဲ
အချိန်		နံနက်ဆယ်နာရီကျော်ခန့်
နေရာ		"Friends" လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ (၇၃)လမ်း
ခံစားမှု		ပြတ်နေတဲ့ အပြီးလေးကို ပြန်တွေ့သလို တအား ... တအား ... (ကျွန်တော်ဟာ အိမ်ပြောင်ပါ)

၈၀

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှ ဖွင့်နေသော Hip-Hop

သီချင်းသံသည် ခါတိုင်းလို ခံစား၍မရဘဲ ညစ်နေသော သူ့ရဲ့ စိတ်တွေကို ပို၍ပွက်လာစေသည်။ တစ်လောကလုံး ရုပ်ယုက်ခတ် နေသလောက် သူကတော့ တစ်ယောက်တည်း ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်လို့ နေသည်မှာ ဘာကြောင့်ပါနည်း။ ရှင်းသည်။ သူ့ရဲ့အိမ် မြှောင်အမြီးပြတ် ဝေဒနာဟာ ဘီတာဒိုင်း(အနာကျက်ဆေး)နဲ့လည်း မတိုး၊ ဘာဆေးနဲ့မှလဲ မတိုးဘဲ ကြာလေ ကြာလေ ပိုဆိုးလာ သဖြင့် သူ့သူငယ်ချင်းတွေကတောင် တပ်ကူပေးမည့်အဆင့် ဖြစ် လာလေသည်။

(ဒါလည်း တစ်မျိုးကောင်းတာပဲ၊ တစ်ယောက်အားနဲ့

မရ၊ အများအားနှင့်ဆောင်မှ ရသည် ဆိုတာမျိုးပေါ့။ ခေါင်းငါး ခေါင်း ဦးနှောက်ငါးလုံးဟာ ဦးနှောက်တစ်လုံးထက်စာရင်တော့ ပိုစွမ်းတာပေါ့။)

“ဟေ့ကောင် ... ငေါင်လှကျည်လားကွ၊ မင်းကလည်းကွာ စောစောစီးစီး ရေချိန်မကိုက်တဲ့ အထာကြီးပါလား။”

“အေးလေ ... ငါ့မှာ ရွှေမုဆယ်ထိ ပါလာအောင်တောင် နေည်းဆွဲလာရတာ။ ဒီကောင်ခမျာ သိပ်ကြိုက်တဲ့ ဝက်သား လုံးရှမ်းတောင် ဟက်ဟက်ပက်ပက် မဆွဲနိုင်ရှာဘူး။”

ဇေယျက ငလတ်ရဲ့စကားကို ဝင်ရောက်ထောက်ခံ သူတို့သူငယ်ချင်းငါးယောက်သည် မနက်တိုင်းလိုလိုနှင့် တိုင်းလိုလို ဆုံတတ်ကြပြီး ကျွဲဆည်ကန်မှာနေသော ဇေယျက မဟာမြိုင်ဘက်မှာနေသော သူ့ကို အမြဲဝင်ခေါ်လေ့ရှိသည်။ တောမှ အားလုံးဟာ စားသောက်မည့်ဆိုင်မှာ အသီးသီးဆုံကြ ဖြစ်လေသည်။ ဒီနေ့တော့ သူငယ်ချင်း အားလုံးက သူတို့ သူငယ်က Friends မှာထိုင်ဖို့ စီစဉ်ကြသဖြင့် သူသည် စိတ်မပါ စာမပါဖြင့် ဆိုင်ထဲမှာ ထိုင်ငေါင်နေရသည်။

သူ့ပုံစံကို မကြည့်ရက်သော ငလတ်က ...

“ဟေ့ကောင် ... လွန်းရိပ်ငယ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်းဘက် က ဘာ Plan တွေ ချပြီးပြီလဲ”

သူက ကျော်စွာ မှုတ်ထုတ်နေသော စီးကရက်မီးခိုး

သူ့ကို ငေးမောကာ ...

“Plan ထုတ်နေတာ စိတ်ကြိုက် Plan မရသေးဘူးကွာ”

“ငါ တစ်ခုပြောမယ်၊ အဲဒီ လေဒီက (၇၄)လမ်း ထိပ်ဘက် မှာ နေတယ် မဟုတ်လား။”

သူက အဲဒါဘာဖြစ်လဲဟူသော ပုံစံဖြင့် လေတံကို ကြည့်လိုက်သည်။

လေတံက သူ့ကို မျက်ခုံးတစ်ချက်ပင့်ပြကာ -

“(၇၄)လမ်းမှာ ငါ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ရှိတယ်ကွ။ သူ့အိမ်မှာ ဆို သိမလားဘဲ။ သူလည်း ထိပ်ဘက်က လမ်းကြားတစ်ခုထဲမှာ နေတာ ...

သူက နဲ့နဲ့စပ်စပ်တော့ ရှိတယ်။ အဲဒါက တစ်ခု

“နောက်တစ်ခုက ဘာလဲ”

သူ့ထက်ပင် စိတ်ဝင်စားနေသေးသော ဇေယျက ဝင်မေးစဉ်မှာပဲ သူသည် ရှေ့တူရုံမှ လာနေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရလျှင် တဒင်္ဂမျှ ကြောင်သွားကာ ကြက်သေသွားသည်။ ရုတ်တရက် အသံတောင် မထွက်နိုင်ဘဲ သူမငေးစိုက်ကြည့်နေရင်းမှ သူ့ရင်ထဲတွင် တစ်မဟုတ်ချင်း ဆွတ်ခွေ၍ လာပါသည်။

လွမ်းလိုက်တာ။ မင်းကိုမြင်မှ ပိုလွမ်းလာသလို လွန်းရိပ်ရယ်။ သူမက သူ့ကို မြင်ပုံမရသေးပါ။ ဆိုင်ထဲသို့ လာရင်းမှ နေရာလွတ်ကို ခေ့ခွာဖွေနေဟန်တူသည်။ သူသည် ချက်ချင်းလိုပင် ရင်ထဲ၌ တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်လာကာ အပျော်တို့ တဖျပ်ဖျပ် လှုပ်ရှားလိုလာသည်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူမကို ချစ်မိတယ်ဆိုသော အဖြစ်အပျက်က သေချာလို့သွားခဲ့ပါသည်။

ခေါင်းစွပ်ပါသော မီးခိုးရောင်ကျာကင်ကို ဂျင်းနီအုပ်ဖြင့် တွဲဖက်ဝတ်ဆင်ထားသော သူမသည် ဆံနွယ်တွေကို ခုတ်ချက်သပ်တင်ရင်းမှ သူတို့ရှေ့ကစားပွဲ လွတ်သွားသည်ကို သွားလျှင် လက်ခနဲ တောက်ပသွားသော မျက်လုံးလေးတွေ နှလျှောက်လာသည်။ အဲဒီမျက်လုံးတွေပဲ ရန်ကုန်ကားကွင်းမှာ သူတို့ မြင်သွားတုန်းကလည်း သူမရဲ့မျက်လုံးလေးတွေ အဲဒီလို တောက်ပဖူးကြတယ်။ အပြစ်ကင်းတယ် ကောင်မလေးရယ်။

“လွန်းရိပ်ငယ် လာနေတယ်”

သူ့အသံသည် အိပ်မက်ထဲမှာ စကားပြောနေသူလို ဆဝါးဝါး ထွက်ပေါ်လို့သွားသဖြင့် သူ့သူငယ်ချင်းတွေတောင် မြင်သွားရလေသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပဲ သဘောပေါက် သွားကြကာ ကျောပေးထားသူတွေက ပိုင်ပိုင်း ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ မင်းလည်ပြန်ကို ပြောတာပါ။)

သူ့ကိုမမြင်သေးသော ကောင်မလေးသည် တောင့်တ ကင်းသော ခြေလှမ်းများဖြင့် လျှောက်လာတာကို သူကပြုံးနေရင်းမှ ပြီးပြည့်စုံနေသလို ခံစားရပါသည်။ သူမက သူ့ကို မြင်ပါ။ (မမြင်ဆို ကြည့်မှမကြည့်ပဲကိုး)။ သူမက တကယ်ကို လုံးလုံးငြိမ်သည်။ မမြင်ဟန်ဆောင်နေတာ မဟုတ်ဘဲ တကယ် မမြင်ရှာသော ကောင်မလေးကို သူကပဲ စတင်နှုတ်ဆက်ရပါမည်။

သူက ဖင်ထိုင်ခုံမှ အသာလေးကြွလှိုက်လျှင် အလက်ကောက်ဝတ်ကို ငလတ်က ဖမ်းဆုပ်ထားတာနှင့် ကြုံရသည့် သူက ငလတ်ကို ဘာလဲဟ ဟူသော ပုံစံဖြင့် ကြည့်လိုက်လျှင်

“မင်း မသွားနဲ့ အသင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်းသွားရင် ဒီထစ်ခါပဲ သူ့ကိုတွေ့ရလိမ့်မယ်”

“အဲဒီတော့ ...”

ငလတ် ဆိုသောကောင်က သူတို့အုပ်စုထဲတွင် အတည်ငြိမ်ဆုံးနှင့် ဦးနှောက်အပြေးဆုံးကောင် ဖြစ်လေရာ ဒီတစ်ခါတော့ သူက ငလတ်ရဲ့အကြံကို နားထောင်လိုက်သည်။ ငြိမနေသော သူ့တင်ပါးဟာ ခုံနဲ့ပြန်ကပ်မိသွားချိန်ဝယ် ...

“မင်း ဒီအတိုင်းပဲ နေလိုက် အသင်။ သူတို့ပြန်တော့မှ နောက်က လိုက်မယ်၊ ဒါဆို မင်း သူ့အိမ်ကို သိရလိမ့်မယ်၊ သူ့အိမ်ကိုသိရင် ပွဲကပြီးသွားပြီ”

ငလတ်ရဲ့စကားကို သူက မျက်မှောင်ကုတ်ကုတ်ဖြင့် နှုတ်ဆိတ်နေချိန်ဝယ် အထူအပါးကို နားမလည်သော အောင်ညီက ထမေးလေသည်။

“နေပါဦး၊ အခု သွားနှုတ်ဆက်တော့ရော ဘာဖြစ်မှာမို့လို့လဲ၊ သူ သိပ်တွေ့ချင်နေတဲ့ လွန်းရိပ်ငယ် မဟုတ်ဘူးလား”

ငလတ်က အောင်ညီကို ခပ်ထော့ထော့ ပြုံးကြည့်ကာ

“မင်းက အခြေအနေကိုမှ နားမလည်တာ အောင်ညီရာ။ လွန်းရိပ်ငယ်က ဒီကောင်ကို ဇာတ်လမ်းမဆက်ချင်တော့လို့ လိပ်စာမှ မပေးခဲ့တာပဲ။ ပြီးတော့ ကိစ္စတစ်ခုကို တွေးတဲ့အခါမှာ နှစ်ဆင့်လောက် ကြိုတွေးထားတတ်ရတယ်ကွ ...

အခု ဒီကောင် သွားနှုတ်ဆက်ပါပြီတဲ့။ ဟိုက ခေလည်လည်လုပ်နေရင် ဘာလုပ်မလဲ ပြော၊ အားလုံးကျိုးကုန်မယ်။ အခွင့်အရေးဆိုတာ တစ်ခါပဲလာတာကွ၊ ဒီအခွင့်အရေးဟာ ဒီကောင်ကို လွန်းရိပ်ငယ်ရဲ့လိပ်စာကို အတိအကျ သိဖို့ပေးတဲ့ အခွင့်အရေးပဲ။ ဒီအခွင့်အရေးကိုပဲ တို့ယူရမယ် ...

သွားနှုတ်ဆက်ပြီး စကားပြောခွင့်ရတာ ရှိတ်ခွင့်ရတာတွေကို မက်နေဖို့ မလိုဘူး၊ အခွင့်အရေးဆိုတာ ပိုယူရင်လည်း ရနေတဲ့အရာတွေပါ ဆုံးရှုံးသွားတတ်တယ်”

ငလတ်ရဲ့ ဆုံးမစကားတွေကို နားထောင်ပြီးသွားသည့် သူတို့တစ်ဖွဲ့လုံး အသီးသီး ပြုံးသွားကြလေသည်။ အောင်ညီက ငလတ်ကို အံ့လေးပြုရင်း ...

“လေးစားတယ် သူငယ်ချင်းရာ၊ တကယ်လေးစားပါတယ်”

ငလတ်က ဘာမှပြန်မပြော။ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ခြုံငုံရင်း ဆားပုလင်းနှင်းမောင်စတိုင်လီဖြင့် မခိုးမခန့် ပြုံးနေသည်။ ဆားနားက ဝိုင်းထိုင်နေသော စုံထောက်ကျော် အညံ့အဖျင်းတို့မှာ

www.burmeseclassic.com

အခုမှပင် အမှန်တရားကို သိမြင်သွားကြသည့်အလား သူတို့တွေအကဲခတ်ကြလေသည်။ သို့သော် သူမက သူတို့စားပွဲကို အတိအကျ ကျောပေးထိုင်နေတာ ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်ထားသောဆံပင်နှင့် အင်္ကျီခေါင်းစွပ်တို့မှလွဲ၍ ဘာမှမမြင်ရ။

သို့သော် နောက်ကျောလေးကို မြင်နေရုံမျှဖြင့် ရင်ထဲမှာ နွေးထွေးနေခဲ့ပါသည်။ ဪ ... မိဘအရိပ်က မြဲတယ်၊ ချစ်သူအရိပ်က နွေးထွေးတယ်။ (မှတ်ထားနော် ပရိသားတို့။)

“နောက်ယောင်ခံကရော တစ်အုပ်ကြီး လိုက်လံဖြစ်လား။ တော်ကြာ တရုတ်ကားထဲက နောက်ယောင်ခံလိုတာထက် ဆိုးနေဦးမယ်”

အောင်ညီရဲ့စကားကို အားလုံးက စိုးရိမ်သော်လည်း သူကတော့ မရယ်မိချေ။ သူ့ရင်ထဲတွင် အပျော်တန်နှင့် ဖြီးပြည့်စုံနေလျက် ကျန်တဲ့အားဘာသမျှကမှ မတိုးနိုင်တော့ပါ။

အောင်ညီရဲ့စကားကို ကျော်စွဲကာ ဝင်ရောက်တော့ခံသည်။

“အေးကွာ ... ဝေဖန်ရေးဆရာတွေက မြန်မာကားတွေသာ ဘာဖြစ်စာယ် ညာဖြစ်စာယ်နဲ့ ဝေဖန်နေတာ၊ တရုတ်ကားတွေကမှ တကယ် ရယ်စရာကြီး ...

သိုင်းကားတွေ အဆိုးဆုံးပဲ၊ နောက်ယောင်ခံလိုက်တယ် လိုက်တယ်နဲ့ ပေါ်တင်ကြီးပဲ၊ ရှေ့ကလည်း မသိရှာဘူး။ ကြည့်နေရတဲ့လူတွေက ငပေါတွေလိုပဲ”

“ဒါတင် ဘာဟုတ်ဦးမလဲ၊ အဲဒီသိုင်းကားထဲက တရုတ်မတွေ သိုင်းချတာများ အတွင်းအားရော အပြင်အားရော စုံပလုံစီနေတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာ ... ဝတ်ထားတဲ့ ဇာပဝါပါးဝတ်ရုံဖားဖားများ တစ်ချက်မကြေ မတွန့်၊ မိုးပေါ်ပျံပြီး ချကြလည်း ချွေးတစ်စက်မမို့ မိတ်ကပ်မပျက် နှုတ်ခမ်းနီမပျက်တာတော့ တကယ်အံ့ဩစရာပဲ ... ဟား ဟား ဟား”

“ဒါကျတော့ တို့ ဂျီလီတို့က ပီပြင်တယ်၊ လုံးဝအပေအတောပဲ”

“ကဲ ... မင်းမလည်း ဒီဂျီလီမကြီးကိုပဲ သံယောဇဉ်မကုန်နိုင်ဘူး။ ဟိုကဖြင့် လင်နဲ့ သားနဲ့ ပျော်မွေ့နေပြီ”

“အောင်မယ် ... မင်းလည်း ဂျက်ဆီကာအယ်လ်ဘာကို စိတ်ကူးယဉ်မနေနဲ့တော့၊ မမက သင်္ကြန်အပြီးလောက်ကို ကလေးမွေးတော့မှာ”

“အမယ်လေးကွာ၊ မင်းတို့မလည်း ဟောလီးဝုဒ်ကဟာတွေကိုများ ဟိုဘက်လမ်းက မိန်းမတွေအကြောင်း ပြောနေတာ ကျနေတာပဲ ...

အရေးမပါတာတွေ၊ ကဲ ... အခုနက နောက်ထောင့်
ခံလိုက်တဲ့ကိစ္စအကြောင်း ပြောနေတာ မဟုတ်လား။ ငြိ
မြန်လုပ် ဘယ်လိုစီစဉ်မှာလဲ ...

တို့အုပ်စုလိုက်ဆိုရင်တော့ ... မဖြစ်ဘူး၊ ဆရာကြီး
လတ် မိန့်ပါဦးမင်ဗျ”

လတ်က သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ...

“ငါနဲ့ ကျော်စွာပဲ လိုက်ပေးမယ် အသင်။ သူသာ (၇၄)
လမ်းမှာ အမှန်အကန် နေတယ်ဆိုရင် သူ့အိမ်ကို လိုက်
ကြည့်ပြီးတာနဲ့ ငါက ငါ့အိမ်ကိုငါ ဆက်ပြန်ရုံပဲ။ ပြီးတော့
သူ့ဘေးက ကပ်မောင်းပစေဦး သူ ငါတို့ကို မမှတ်မိနိုင်
ဘူး။ မင်း ဆိုရင် သိသွားနိုင်တယ်”

“အေး ... ဒါတော့ဟုတ်တယ် အသင်။ မင်းနဲ့ ခေမာ
ဒီကပဲ လစ်တော့။ အိမ်ကပဲ စောင့်လိုက်ပေါ့”

ကျော်စွာက ဝင်ရောက်ထောက်ခံသဖြင့် ဒီကိစ္စဟာ
အတည်ပြုပြီးသား ဖြစ်သွားလေသည်။ တကယ်လည်း လတ်
ပြောသောစကားဟာ တိကျမှန်ကန်ပါသည်။ သူတို့အုပ်စုထဲတွင်
လတ်က သွေးအအေးဆုံးဖြစ်သည်။ ကျန်တဲ့ကောင်တွေက
ဝန်းဝန်းဒိုင်းဒိုင်းသမားတွေဖြစ်ပြီး လုပ်လိုက်ရင် တလွဲတွေက
များသည်။ အခုလည်း သူ့အလိုသာဆို လွဲဖို့ကများပါမည်။

“သူတို့ဝိုင်းက ငွေရှင်းဖို့ခေါ်ရင် မင်း နောက်ထဲခဏလစ်
နေ အသင်။ မင်းကို တွေ့မသွားစေချင်ဘူး”

သူက လတ်ကို ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် ခေါင်းတစ်
ချစ် ညိတ်ပြလိုက်ပြီးနောက် သူမရဲ့ နောက်ကျောဘက်လေးကို
မိမိပြေနပြေ ထိုင်ကြည့်နေလိုက်သည်။ နီးနီးလေးပဲ လွန်းရိပ်
ချယ်။ ဒါပေမဲ့ မသေချာလို့ မခေါ်တာပါ။ သေချာသွားရင်တော့
အနားကို ကိုယ် ရောက်လာတော့မှာပါ။

အံ့သည် လွန်းရိပ် ပြောတာတွေကို စူးစူးစိုက်စိုက်နားထောင်ပြီးသောအခါ နှုတ်ခမ်းကို မှဲပစ်လျက် လက်ကျန်လေးဖက်ရည်ကို မော့သောက်ပစ်ကာ ခွက်ကို ခွပ်ခနဲမြည်အောင် ဆောင့်ချပစ်ရင်း ...

• “ဟင်း ... ငါက အဟုတ်မှတ်လို့ အထင်ကြီးနေတာ။ ပြီးတော့လည်း ဘာမှမဟုတ်ဘူး။ ဒါများ နင်က ဘာတွေ့နေစရာလိုလဲ။ အနေသာကြီးပဲဟာ”

“နင် မသိပါဘူး အံ့ရယ်။ အဲဒီတစ်ယောက်နဲ့သာ အတွေ့ကြည့်။ သူ ငါ့ကို လုံးဝလာနှုတ်ဆက်မှာ သေချာတယ်။ ပြီးတော့ စကားရော ဖောရောနဲ့ လိုက်လာဦးမှာ ဇာတ်လမ်းက ဆက်ဦးမှာ”

“အမယ်လေး သေချာနေလိုက်တာ။ သူ့ကိုယ်သူ သိပ်အထင်ကြီးတယ်”

“အထင်ကြီးတာ မဟုတ်ဘူးဟေ့၊ ဘိုးတော်က တစ်မျိုးသောမျက်ဝန်းတွေနဲ့မို့ ပြောနေတာ၊ ဇွတ်ရောရင်လည်း သူ့ကို ငါ အထင်သေးသွားမှာစိုးလို့ ထိန်းထားရတဲ့ပုံစံနဲ့၊ တကယ်တမ်း အရမ်းနွယ်ချင်နေတာ သိသာနေလို့”

“ဘိုးတော်နွယ်ကြီးပေါ့”

လွန်းရိပ်က အံ့ရဲ့စကားကို ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်နေရန်ကုန်ကလူတွေ ဘိုးတော်ဟူသော အခေါ်အဝေါ်ကို တစ်ခုမြင်ကြပုံအား သတိရသွားသဖြင့် အံ့ကို စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“ငါတို့ဆီမှာ ကိုယ့်ရည်းစား သူ့ရည်းစားကို ဘိုးတော်လို့ အသုံးများကြတယ်နော်။ အရမ်းအသက်ငယ်တာကလွဲလို့ပေါ့။ ဆယ့်ခုနစ် ဆယ့်ရှစ်လောက်တွေသာ ဘိုးတော်လို့ မသုံးသေးတာလေ ...

အဲဒါ ငါ့ကဲ့ရန်ကုန်မှာ ငါ့အစ်မဝမ်းကွဲ မသက်ရဲ့ရည်းစားဆီက ဖုန်းလာတော့ ငါက ဖုန်းကိုင်တာပေါ့။ ပြီးတော့ မသက်ကို ရော ... မသက် ဘိုးတော်ဆီကဖုန်းဆိုတော့ မသက်က နာလိုက်တာ၊ ဟဲ့ ... ငါ့လူက အသက်အစိတ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်ဟယ်၊ ဘယ်က ဘိုးတော်ရမှာလဲ ဆိုပြီးတော့ပေါ့ ...

ငါ့မှာ မနည်းရှင်းပြရတယ်။ တို့ဆီမှာ ဒီလိုပဲ အကြံတူတာကို၊ အဲဒါကို မသက်က နင်တို့ မန္တလေးကထွက်က ထွက်ကို ထွင်တယ်တဲ့”

“အဲဒါ ထွင်တာမဟုတ်ဘူး၊ နန်းဆန်တာဟဲ့၊ တယ်ဝေးထဲရန်ကုန်ကလူတွေ၊ အင်း ... ထားပါတော့လေ၊ ဒေသတစ်ခုနဲ့တစ်ခု အသုံးအနှုန်းက မတူတာတော့ အမှန်ပဲ ...

ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ အဲဒီ ဘိုးတော်နဲ့ ဆုံရမှာကို နင်က ဘာလို့ အဲဒီလောက် တွန့်နေရတာလဲ၊ ဒီတစ်ခါတော့ နင်က ဦးသွားလို့ပေါ့ဟာ၊ လူ ဦးသွားရင်တော့ နင် ဘယ်လိုရှောင်ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကဲ ... ပြောစမ်းပါဦး”

“အဲဒီတော့လည်း အဲဒီအလျှောက်ပေါ့ဟာ။ တတ်နိုင်ရင်တော့ မတွေ့တာ အကောင်းဆုံးပဲ မဟုတ်ဘူးလား အရယ်။ ဘာလုပ်မှာလဲ”

လွန်းရိပ်ရဲ့ ဘာလုပ်မှာလဲ ဟူသော အဆုံးသတ်စကားကို အဲဒါက မကျေနပ်ဟန်ဖြင့် မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးပြီးမှ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားဟန်ဖြင့် ...

“ဟဲ့ ... ဘိုးတော်က ပြောလားဟင်”

လွန်းရိပ်သည် မန္တလေးသား ဖြစ်ပေမယ့် အသားမညိုဘဲ အသားခပ်လတ်လတ်နှင့် အရပ်မြင့်မြင့်ရှိသော သူ့ပုံစံကို မျက်လုံးထဲမှာ မြင်ယောင်လာသည်။ အင်း ... ယောက်ျားလေး

တစ်ယောက်ဟာ အရပ်မြင့်မြင့်နဲ့ ထူထဲသော မျက်ခုံးတစ်စုံရှိရုံမျှဖြင့် ကြည့်ကောင်းသွားတယ် ထင်တာပဲ ...။

သို့သော် လွန်းရိပ်မှာ အာကာ တစ်ယောက်လုံးရှိရဲ့အားနဲ့ သူ့ကို ပြောပေးတယ်ဟု မပြောချင်တော့ပါ။

“အင်း ... သေချာတောင် မကြည့်မိခဲ့ပါဘူး”

“မိန်းမ ... သစ္စာရှင်မကြီး လုပ်နေတယ်ပေါ့လေ။ ဘာမှလာလုပ်မနေနဲ့။ ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ သူလည်းရှိတာ ကိုယ်လည်းရှိတာပဲ။ တို့ မိန်းမသားတွေဟာလည်း စိတ်ကြိုက်ယောက်ျားသားများကို မျက်စိစားပွဲထိုင်ခွင့် ရှိတယ်။ ကိုယ်က သူတို့ရဲ့ အကြည့်ခံမဟုတ်ဘူး ။ အခုခေတ်မှာ သူတို့တွေကလည်း ဆံဖျားကနေ ခြေဖျားအထိ ပြင်ဆင်လာကြတာ သူတို့လည်း အကြည့်ခံကြဖို့ပဲ ...

ကဲ ... ပြောရင်း ဆိုရင်း နောက်ပိုင်းက ဘိုးတော်တွေကို ရှိတ်စပီးယား လုပ်လိုက်ဦးမယ်။ အားလုံး အမျိုးကောင်းသား ငါးယောက် မြန်မာစစ်စစ်တွေချည်းပဲ၊ အမှန်အကန် ပြောရင်တယ်၊ ရွှီးလိုက်ပါလား”

အဲ့ဒါ့စကားကို လွန်းရိပ်က တဟက်ဟက်ရယ်မောစရာ ခေါင်းတွေကိုပဲ ယမ်းနေမိသည်။

“တော်ငါးဝဝင်အဖြစ် တံဆိပ်တပ်ရမယ့် လွန်းရိပ်ငယ်ပေါ့လေ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ နောက်ကျောဘက်မှာ ရောက်နေလို့ပါ”
 “အဲဒါကိုက နင် ညံ့တာ။ ငါက နေရာယူတတ်ပြီးသား”
 “ဟား ဟား ... ဟုတ်ပါပြီ ပိုးဟပ်ရယ်။ ကဲ ... ရှင်းရအောင်။ သွားကြစို့ဟာ”

အံ့က ပိုက်ဆံရှင်းပြီးသည့်နောက်တွင် လွန်းရိပ်က မတ်တတ်ထရပ်ကာ ဆိုင်ထဲမှ တန်းတန်းထွက်လာခဲ့သည်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ နှစ်ဦးသားဟာ ကိုယ့်ဆိုင်ကယ် ကိုယ်တက်စီးရင်း အမြန်လွင့်လာခဲ့ကြသည်။

တစ်ချိန်က စက်ဘီးမြို့တော်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော မန္တလေးသည် အခုချိန်မှာတော့ ဆိုင်ကယ်မြို့တော်အဖြစ် ပြောင်းလဲရှင်သန်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ မန္တလေးမှာ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးလောက်ရှိရုံဖြင့် အစစအရာရာ အဆင်ပြေသော သွားလာရေးကို ရရှိနိုင်သည်။ ဆိုင်ကယ်သည် မန္တလေးသားတို့၏ ခြေထောက်၊ လူငယ်တို့၏ ထွက်ပေါက်၊ မန္တလေးသားတို့သည် ကားထက် ဆိုင်ကယ်ကို ပို၍ပင် ခံမင်စွဲလမ်းတတ်ကြသည်။

ဒါဖြင့် မန္တလေးသူတွေကရော ...။ မန္တလေးသူတွေကလည်း သိချင်းထဲကလို ရွှေမန်းသူလေး ဘီးလေးစီးလို့ နင်းကာ သွား မဟုတ်တော့ပြီ။ ရွှေမန်းသူလေးတွေ၏ ဆိုင်ကယ်လီဗာဆွဲသံသည် မန္တလေးမြို့တွင် ညံ့နေသည်။ ဆိုင်ကယ်နှင့် မန္တလေးမန္တလေးနှင့် ဆိုင်ကယ်သည် ဘယ်လိုမှ ခွဲမရချေ။

လွန်းရိပ်သည် တရုတ်ပြည်ကလာသော ဆိုင်ကယ်ထုပ်ကိုဆောင်းလျက် ဂျပန်ဘီးစစ်စစ်ကိုစီးရင်း တစ်ကိုယ်တည်း ညံ့နေသည်။ လွန်းရိပ်ရဲ့အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ အံ့အံ့က ဆက်ပြန်တဆက်လျက် (၂၆)ဘိုလမ်းဘက်သို့ ဆက်မောင်းသွားသည်။ အံ့ရဲ့အိမ်သည် လွန်းရိပ်ရဲ့အိမ်နှင့် သိပ်မဝေးပဲ ဈေးချိုနားရာ ရှိပါသည်။

လွန်းရိပ်သည် ဒီနေ့အဖို့ အပြင်ကို ထပ်မထွက်ဖြစ်တာမှာမို့ ဆိုင်ကယ်ကို အိမ်ထဲသို့ တစ်ခါတည်း သိမ်းလိုက်လေသည်။

ရင်ခွင်ခေါင်းစဉ်		အိုးကလေး မလှုပ်ပါ။
အချိန်		နံနက်ခြောက်နာရီ
နေရာ		မန္တလေးကျွန်းဘေးပလက်ဖောင်း
ခံစားမှု		ချစ်သူမျက်နှာဆိုတာ ငေးကြည့်ဖို့တင် မဟုတ်ပါဘူး ဆိုတဲ့ ဖီလင်း

နို့ ၆ ခွံ

သူ တကယ်ပျော်နေပါသည်။ သူ့အတွက် ဝမ်းသာ
သတင်းစကား တစ်ခုကို သူမကို တွေ့ခဲ့သော မနက်ပိုင်းမှာ
လတ်က သတင်းလှမ်းပို့ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ အဲဒီနေ့က သူမ
ထွက်သွားကြသောအခါ ငလတ်နှင့် ကျော်စွာက သူမရဲ့ဆိုင်
ဆောင်ရွက်က ပါသွားကြသည်။

သူတို့သူငယ်ချင်းတွေလည်း အဲဒီလက်ဖက်ရည်ဆိုင်
နေ၍ အသီးသီး လမ်းခွဲလိုက်ကြပြီးသည့် နောက် သူဟာ အိမ်
ထဲ ငလတ်ထံကဖုန်းကို မျှော်ရသည်။

ငလတ်သည် သူ့ရောဂါကို သိစွာနှင့် အိမ်တောင်
ရောက်သေးဘဲ လမ်းဘေးကနေ၍ ဆိုင်ကယ်ရပ်ပြီး သူ့ဆီ
ဖုန်းခေါ်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

“ဟေ့ကောင် ... လွန်းရိပ်ငယ်က အမှန်အကန်ပဲ (၇၄)လမ်းမှာနေတယ်။ လမ်းထိပ်ကစရေရင် သုံးအိမ်မြောက်၊ ခြံတံတံခါး အဖြူရောင်၊ အပြာရောင် နှစ်ထပ်တိုက်ဟာ သူ့အိမ်ပဲ လုံးဝသေချာတယ် ...

ခံစားတတ်တဲ့ နှလုံးသားရှိတဲ့သူ ဆိုရင်တော့ မနုဿဇာတော ကျိုးဘေးမှာ လမ်းထဲလျှောက်မှာလည်း ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းလောက်တော့ သေချာတယ်”

“အေးကွာ ... အဲဒီတော့ မနက်ဖြန် မနက်ငါးနာရီလောက် မင်း အိမ်ကို ငါ ရောက်လာခဲ့မယ် သူယေချင်း၊ မင်းနဲ့ လမ်းလျှောက်ကြတာပေါ့”

လတ်က သူ့ကို တစ်ချက်ဆဲကာ ဖုန်းချသွားသည်။ ဘာပဲပြောပြော လတ် လိုက်မယ်ဆိုတာကို သူ သိပါသည်။ သူမဟာ တကယ်ပဲ (၇၄)လမ်းထိပ်ဘက်မှာ နေသူတဲ့။ ဒါနဲ့ သူ့ကို ပြောတော့ ပြောခဲ့တာပေါ့။ အိမ်နံပါတ် ဘာညာ လိပ်စာအတိအကျ မပေးခဲ့တာသာ ရှိတာပဲ။ သူသည် တစ်ကိုယ်တည်း တွေးနေရာမှ ရင်ထဲတွင် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကြည်နူးနှစ်သိမ့်လာသည်။ သေချာသထက် သေချာလာသည်မှာ သူမရှိသည့် ရာကို သူ ရောက်အောင်သွားမည်၊ သူမရဲ့အနားသို့ သူ အရောက်သွားမည် ဆိုတာပဲ ဖြစ်လေသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်မှာတော့ သူက ဝီရိယပိုစွာဖြင့် တစ်ရံအိမ်သို့ နံနက်ငါးနာရီထိုးမှာ ရောက်သွားသည်။ ဆောင်းတည်းက တစ်ပတ်လျှင် တနင်္ဂနွေတစ်ရက်လောက်ဖြစ်ဖြစ် သွားမှာ သူငယ်ချင်းတွေစု၍ လမ်းလျှောက်တတ်ကြသောကြောင့် လတ်အိမ်ကတော့ အထူးတဆန်း ဖြစ်နေပေ။ လတ်တော့ သူ့ကို လက်ဖျားတခါခါဖြင့် ...

“မင်း တော်တော်ရောဂါရင်နေပြီပဲ အသင်ရော၊ လေသိမ့်ကွာ” ဟု ညည်းညူကာ ဖိနပ်ကြီးချည်၍ နေလေသည်။ သူ လတ်ရဲ့ပခုံးကို ဖွဖွလှမ်းထိုးရင်း ...

“စာနာပါကွာ၊ စာနာပါ၊ သူ့ကိုလိုက်ဖို့ရာ မင်း အကူအညီတွေ အများကြီးလိုအပ်တယ် လတ်။ မင်းက ဒါ(နားထင်)ကို လက်ညှိုးနှင့် ထိုးပြလျက်) ပြေးတယ်”

“အေးပေါ့ကွာ၊ မြှောက်ပြောဦးပေါ့”

“ဟာ ... တကယ်ပြောတာပါကွ၊ မင်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မသိဘူးလား။”

သူ့အပြောကြောင့် လတ်က ခပ်တိုးတိုးရယ်ကာ ကောင်းဟု လှမ်းဆဲသည်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ သူတို့နှစ်ဦးသည် အလင်းရောင်မရောက်သေးသော နံနက်ခင်းနှင့်ထုထဲသို့ ချီထွင်လျှောက်လှမ်းခဲ့ကြသည်။ မန္တလေးနေ့သည် အစဉ်အလာအတိုင်း ပူပြင်းသလို မန္တလေးဆောင်ကလည်း အစဉ်အလာမပျက်အောင်အေးပါသည်။

မိုးလေဝသဌာနက ကြော်ငြာထားသည်မှာ (၂၀၀၈) ခုနှစ် အချမ်းပိုသောနှစ် ဖြစ်မည်ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ တကယ်တမ်း မန္တလေးဆောင်းသည် မွတ်သိပ်စွာဖြင့် စိမ့်၍အေးနေသည်။ ထိုအချက် တစ်ချက်မှာ ကျုံးရေပြင်ကို ဖြတ်တိုက်လာသော လေသံက စိမ့်ခနဲ လာရိုက်သွားလျှင် သူနှင့် ငလတ်မှာ လက်နှစ်ဖက်ကို တင်းတင်းပိုက်၍ ထားရသည်။

သူရော ငလတ်သည် အေးလွန်းသဖြင့် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စကားမပြောမိကြဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ နံနက်၁၂းနာရီကျော်မျှသာ ရှိသော်လည်း ကျုံးနံဘေးက မန္တလေးကတော့ စတင်စည်ကားသလို ဝင်စပြုပြီ။ မြို့ရိုးကြီးနှင့် ပြဿာဒ်များသည် နန်းဆန်သည် အပေါ်ကို ထုတ်ဖော်မပြသကြသေးပဲ ဝိုးတဝါး အမှောင်ထုအောက်တွင် တိတ်ဆိတ်စွာ ငြိမ်သက်လျက် ရှိကြလေသည်။

သူသည် မြို့ရိုးနှင့် ကျုံးရေပြင်ကို ကြည့်လိုက်တိုင်း ရင်ထဲတွင် ဘာရယ်မဟုတ် လွမ်းဆွတ်လာလေ့ရှိကာ ဘာကိုလွှဲလို့ လွမ်းမှန်းလည်း မသိချေ။ တစ်ချိန်က ဒီနေရာမှာ ဖြူစာတုတို့ နောက်ဆုံးနန်းစိုက်ခဲ့တဲ့ အရပ်ဒေသပါလားဟူသော အယူဝင်မိတိုင်း တကယ်ပဲ ဝမ်းနည်းသွားလေ့ရှိပါသည်။

(ဒီလောက် ခံစားတတ်တာတောင် သူဟာ စာရေးဆရာ ဖြစ်မလာပါ)။

ခံစားတတ်သော နှလုံးသားဖြင့် စာရေးဆရာ ဖြစ်လာနိုင်သော်လည်း ခံစားတတ်သော နှလုံးသားနှင့်တော့ ချစ်သူမိယောက် ရလာလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ရသည်။

သူတို့ လမ်းလျှောက်လာသည်မှာ မင်္ဂလာတံတားနားထက်ခွဲပြီမို့ လူတွေလည်း သွေးပူလာကာ ရောင်နီလည်း ပျို့ချဲပြီဖြစ်သည်။ နေမင်း၏ ရှေ့တော်ပြေး ရောင်နီအလင်းတန်းလျှပ်တိုက်ပြေးလွှား ဆော့ကစားရာ ကျုံးရေပြင်သည် ထိုင်ခုံစရာကောင်းလောက်အောင်ကိုပဲ လှပဆန်းသစ်၍နေသည်။ မင်္ဂလာတံတားသို့ဆင်းကာ နေမင်းကို လှမ်းနှုတ်ဆက်ချင်သော်လည်း အဲဒီနေရာဟာ ဖြတ်သန်းသွားလာခွင့်မရှိသော နယ်မြေဖြစ်ပါသည်။

“အကြောလျှော့ရအောင်ကွာ”

ငလတ်က သူ့ကို လှမ်းပြောသည်။ မင်္ဂလာတံတားကန်ရှိသော အကြောလျှော့ လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ရာ ကိရိယာများအသုံးပြုလျက် သူနှင့် ငလတ်က အကြောလျှော့ကြသည်။ နှစ်မဝဝကြီးတွေ တစ်အုပ်စု ရောက်လာသောအခါ သူတို့က အနေရာပယ်ပေးလျက် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ အကြောလျှော့ခန်း ပေါ့ပါးသော ခြေလှမ်းများဖြင့် လျှောက်လာခဲ့ကြသော ခြေလှမ်းများသည် (၇၄)လမ်းထိပ်နှင့် သိပ်မလိုတော့ချေ။

“တကယ်လို့များ သူ့ကို မင်း တွေ့ပြီဆိုပါတော့ ဘာလဲ”

“နှုတ်ဆက်မယ်”

သူ့အပြောကို ငလတ်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိုး ပါသည်။ ပြီးတော့မှ ...

“ပုံမှန်ပဲ နှုတ်ဆက် အသင်။ မုန့်သွားစားမယ်တွေ တွေ မလုပ်နဲ့”

“အေးပါကွာ”

သူက ငလတ်ကို ပြန်ပြောရင်းနှင့် ရင်တွေ ဘာတောင် ခုန်လာလေသည်။ သူနဲ့ သူမက ဆုံမှာရော သေချာလား။ ချိန်းထားတာလည်း မဟုတ်၊ ကြိုသိထားရတာလည်း မဟုတ်။ သူမဟာ ကျုံးနားမှာ နေသည်ဆိုသော်လည်း နံနက်စောစော ကျုံးနံဘေးမှာ လမ်းထလျှောက်ဖို့ စိတ်ဝင်စားသော မိန်းကလေးမျိုးရော ဟုတ်ပါ့မလား။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရင်ထဲတွင် မျှော်လင့်ချက်တစ်မျိုးဖြင့် စောက်ပနေသည်မှာ ထူးတော့ထူးဆန်းသေးသည်။

လို့သော် သူမကို မတွေ့ရလည်းပဲ သူမ နေထိုင်ပုံစက်ရာ အိမ်လေးကို တွေ့ရရင်ဖြင့်ပဲ သူ ကျေနပ်ဝမ်းသာနေပြီ။

“ဒီနားက စောင့်မယ်ကွာ”

ငလတ်က (၇၄)လမ်းထိပ်ဘက်၊ သူမတို့အိမ်ကို ထမ်းမြင်ရသည့်နေရာက စောင့်ဖို့ အကြံပေးသည်။ သူသည်ကျုံးနား ကာရန်ထားသည့် သံပန်းများကိုမှီရင်း သူမတို့အိမ်ကို လှမ်းဆေးနေမိသည်။ နာရီကိုကြည့်လိုက်သောအခါ ခြောက်နာရီမတ်တင်းရှိပြီ။ သူက စိတ်မတည်ငြိမ်သလို မျက်နှာကို တစ်ချက်ပွတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ တစ်ခုခုကို သတိရသွားကာ ...

“ဪ ... ဒါနဲ့ကွာ။ မင်း ဘော်ဒါတစ်ကောင်ကို သူ့အကြောင်း စုံစမ်းခိုင်းမယ် ဆိုတာကရော”

“ဖုန်းမဆက်ရသေးဘူးကွ”

“ယောက်ျားလေးလား”

“အေး ... ယောက်ျားလေး”

“မေးတော့လေကွာ”

“ဟ ... နေစမ်းပါဦး။ မင်းကလည်း ဇွတ်ပဲ။ အကူအညီလိုတယ် အားကိုးတယ်ဆိုရင် သတိရလိုက်နော်လို့လည်း မပြောခဲ့ဖူးပါဘူး”

“ပြောမထားလည်းပဲ သိနေတယ်ကွာ၊ ခေတ်ကြီးက မင်းလည်း အသိပဲ။ နောက်ကျလို့မှ မဖြစ်တာ၊ လုပ်ပါကွာ Hurry Hurry မြန်မြန်လေး”

“ဟင်း ... မှားပြီ။ ဒါနဲ့ မင်းကို ငါ တစ်ခုမေးစမ်းပါရစေဦး။ ငါ့ဘော်ဒါက သူ့ information တွေကို ရလာပြီပဲ”

ထားပါဦး။ အဲဒီမှာ တစ်ခုခု missed (လွဲချော်)ပြန်တာများ ရှိခဲ့ရင် မင်း ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ...

ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မလဲ”

“မင်းက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“ဪ ... မသကားကွာ ကာမပိုင်ယောက်ျားတွေများ ...

“ဟာ ... ဟေ့ကောင်၊ ဖွဟဲ့ ဖွစေး လွဲပါစေ ဖယ်ပါစေ ကွာ၊ စောစောစီးစီး မင်း ပါးစပ်ပုပ်ကြီးနဲ့”

“အောင်မာ ... နားရင်းပိတ်တီးလိုက်ရ၊ စောစောစီးစီး လာနှိုးတုန်းက ဒီမျက်ခွက် မဟုတ်ဘူး”

“မဟုတ်ဘူးလေကွာ၊ မင်းက အဲဒီလောက်ကြီး မပြင်းထန်နဲ့လေ၊ ယောက်ျားကွ ဘာတွေ ရှိတဲ့အထိတော့ ဘယ်ကြီး နိုင်ပါ့မလဲကွာ၊ မင်းဟာကလည်း”

“ဒါဖြင့် ချစ်သူတော့ ရှိမယ်ပေါ့”

သူက မကောင်းတဲ့ဘက်ကချည်း ဖိတွေးပေးနေသေးလေတိုက် မှန်တော့ဖြင့် ကြည့်လိုက်လျှင် ငှက်က သူ့ထံမှ နှုတ်ခမ်းတွန့် ပြီးပြကာ ...

“ဒီမယ် အသင်၊ ဘာမဆို ဖြစ်နိုင်တယ်ကွ၊ တင်စာမောင် ဆိုထားတဲ့ သီချင်းကို ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး။ တချို့ကတော့ဟာ ရင်နဲ့အရမ်းရင်းထားလို့ မရဘူး။ အဲဒါမျိုးမှာ ဂွမ်းသွားရင် တခြားဟာတွေထက် ပိုခံစားရမယ် ...

ကိုယ် ကြီးကြီးမားမား နစ်ဝင်နေတဲ့ ကိစ္စတွေမှာ မျှော်လင့်ချက်ကို အရမ်းတင်မထားဖို့ လိုတယ်။ ဖြစ်နိုင်ချေရှိတဲ့ အရာတွေကို ကြိုတွေးပြီး ခေါင်းအေးအေးနဲ့ စဉ်းစားတာ အကောင်းဆုံးပဲ ...

ငါ ပြောနေတာတွေဟာ မင်းအတွက်ချည်းပဲ”

သူက နံနက်ခင်းစောစောနှင့် မလိုက်ဖက်သော အက်ပြင်းတစ်ချက်ကို မှတ်ထုတ်ပစ်လိုက်ကာ ...

“ငါ နားလည်ပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ...”

သူက ဒါပေမဲ့ဟူသော စကားကို မဆက်ခင် လမ်းဆုံဘက်ကို တစ်ချက်လှမ်းအကြည့်ဝယ် မျက်လုံးတွေက ဝိုင်းစက်သွားရလေသည်။ ဟာ ... သူမ။ သူမမှ သူမ ...။ သူ့ရဲ့မနက်ခင်းနတ်သမီးသည် ထရက်ဆုတ်ထိပ်စုံ နက်ပြာရောင်ဖြင့် ကားလမ်းကူးဖို့ရာ ဘယ်ညာကြည့်နေသည်။ သူသည် အပျော်စိတ်ကို ဖုံးဖိမရနိုင်ပဲ ...

“ဟေ့ကောင် ... ဟိုမှာ လွန်းရိပ်ငယ်”

ငှက်က သူမကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူမက သူ့ထံ မမြင်ပါ။ ကားလမ်းကို ကူးလာကာ အလယ်ကျွန်းကို ဆက်လာပြီး နောက်ထပ် တစ်လမ်းထပ်ကူးဖို့ စောင့်နေရပြန်သည်။ ငှက်က ရုတ်ခြည်းပဲ သူ့လက်ကိုဆွဲခေါ်ကာ

www.burmeseclassic.com

“လာ ... သွားမယ်၊ သူ ကူးလာတာနဲ့ တို့ အဲဒီနားရောင်
တာနဲ့ ကွက်တိပဲ ဆုံမှာပဲ။ မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပေါ့ကွာ
မင်းအတွက် မင်္ဂလာရှိပါတယ်”

သူနှင့် ငလတ်က ခပ်သွက်သွက် ခြေလှမ်းများဖြင့်
လှမ်းလိုက်ကြသည်။ အခါတော်ပေး လတ်မိုးနောင် ပြောသလို
သူနှင့် သူမသည် ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် သွား၍ဆုံကြပါသည်။
သူသည် ဘယ်သူကမှ သင်မပေးရပါဘဲနှင့် အကယ်ဒမီဆိုက်တာ
ဖမ်းပုံမှာ သူမကို ချက်ချင်းမြင်သည့်ပုံ မပြသေး။ သူမရဲ့စိတ်
တွင် သူမကသာ သူ့ကို အရင်မြင်သွားပုံ ထင်သွားသည်။ သူ
တအံ့တသြ လှမ်းကြည့်နေသော မျက်ဝန်းများကို သူက မျက်
ထောင့်မှတစ်ဆင့် လှမ်းမြင်နေခဲ့ရပါသည်။

သူက သူ့ရဲ့ညာဘက်တွင်ရှိ သော ငလတ်ကို တ
ခုခု လှမ်းပြောလိုက်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းကို အလှည့်တွင် သူမကို
သွားသည့်ပုံစံ လုပ်လိုက်ပါသည်။ သူမကို အပြည့်အဝ ကြည့်
ရလိုက်တာနှင့် သူ့မျက်လုံးတို့မှာ ငေးခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။
ချင်းသိပ်မဝေးသော မျက်ဝန်းနှစ်စုံတို့သည် စက္ကန့်အတော်ကြာ
အောင် ဆုံချက်မိနေကြပြီးတော့မှ သူသည် ရွှင်လန်းသော အ
တစ်ခုဖြင့် ...

“ဟို ... လွန်းရိပ်ငယ် မဟုတ်လား”

သူမက သူ့ကို မျက်တောင်တစ်ချက် နှစ်ချက်ပုတ်
ကာ ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေပုံရသည်။ သူက
ခေါင်းတစ်ချက် ညွတ်လိုက်ရင်း ...

“ကိုယ့်ကို မမှတ်မိဘူးလား။ ဟိုဒင်း ... ရန်ကုန်မှာတုန်း
က ...”

“ဟုတ် ... မှတ်မိပါတယ်။ ဟိုဒင်း ... ရုတ်တရက်ဆို
တော့လေ”

တကယ်တော့ သူ့ကိုမြင်တာနှင့် သူမ မှတ်မိတယ်
ဆိုတာ သူက သိပါသည်။ သူက သူမကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ရ
သည့်အတွက် ဝမ်းသာသည့်ပုံစံဖြင့် ...

“မောနင်း လွန်းရိပ်ငယ်။ ပြန်ဆုံဖြစ်တဲ့အတွက် ဝမ်းသာ
ပါတယ်။ လမ်းလျှောက်မလို့လား”

“ဟုတ် ... ပြေးမလို့ပါ”

“ဪ ... ပြေးပါ ... ပြေးပါ ...။ ဆောရီးနော်”

သူ့အပြောကြောင့် သူမက ချက်ချင်းပြေးမသွား
တော့ချေ။ တကယ်တော့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ပြန်ဆုံရတယ်လို့
ထင်နေပုံရသော သူမသည် အဲဒီလောက် တိုက်ဆိုင်ပါမလားဆို
တာကိုလည်း သံသယရှိနေပုံရသေးတာကို သူက ရိပ်မိပါသည်။
သူမကလည်း စကားတွေ ဇွတ်မဆက်သော သူ့ကို ချက်ချင်းကြီး
ရှောင်ထွက်ဖို့ စိတ်ကူးမရတော့ဘဲ စကားအစ်ချင်းသောဟန်တူ

သည်။ ပြေးမယ့်အရေးကို မပြေးသေးဘဲ သူတို့နှင့်အတူ လမ်း
လျှောက်လာရင်းမှ ...

“ဟို ... ကိုအသင်ခံယာ”

“ရပါတယ်၊ အသင်လို့ ခေါ်ပါ”

“ဟုတ် ... အသင်က ဒီမှာ လမ်းအမြဲလျှောက်နေကြလား
ဟင်”

ကြည့်ရတာ သူမကတော့ အမြဲတမ်း ထပြေးပုံပေါ်
သည်။ သူသည် အိပ်ရာထစ သဘာဝမျက်နှာလေးကို အသား
ငေးမောရင်းမှ ...

“ဒေးလီးတော့ မဟုတ်ဘူး။ စိတ်ပါရင် ပါသလိုပေါ့။
ခါတိုင်း သူငယ်ချင်းအုပ်စုလိုက်ကြီး ပြေးကြတာ၊ ကျွန်တော်
တို့က အရမ်းစောတယ်။ လေးနာရီဆို ပြေးပြီ။ ဒီနေ့က
နောက်ကျတာ။ အခုက ပြန်တာလေ”

“ဪ ... လွန်းရိပ်က အခုမှ စပြေးမှာ”

သူမက ရုက်ပြုံးသဲ့သဲ့လေးနှင့် စကားဆိုလျှင် သူ
သည် အဲဒီမျက်နှာလေးကို ဓာတ်ပုံရိုက်ယူထားလော့က်အောင်
နှလုံးသွားမှာ စွဲထင်သွားခဲ့ပါသည်။

Black Hole အဖွဲ့ ဆိုထားသလို ရိုးရိုးလေး မင်း
မျက်နှာ ကမ္ဘာကျော်တောင် မယှဉ်နိုင်ဘူး ဆိုတာ သိပ်မှန်တာပဲ
လွန်းရိပ်ရယ်။ အခုမှ မျက်နှာသစ်ပြီးစ မျက်နှာလေးဟာ ဝင်းလက်

ဆင်းရင်းကာ နေသလို ပိုနီးတေးလိစီးထားသော ဆံနွယ်တွေရဲ့
အနုစပ်၊ နားသယ်စပ်က ဆံနွယ်တွေမှာ ရေတွေစိုနေသေးတာကို
ပွင့်မဖောက်ရသေးသော ကဗျာတစ်ပုဒ်လိုပင် ရင်ခန့်စရာကောင်း
နေပါသည်။

“အခုချိန်က အနေတော်ပါပဲ။ မိန်းကလေးတွေအတွက်က
တော့ ကောင်းပါတယ်၊ လေးနာရီ ငါးနာရီကျတော့
မှောင်သေးတယ်လေ”

သူမက အပြုံးတစ်ချက်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ကာ ထောက်
သည်။ အခုချိန်ထိ စပြေးမည့်အရိပ်ရောင် မမြင်သဖြင့် သူပင်
ချွန် အံ့သြရသေးသည်။ ကြည့်စမ်း ... ဒီလို သိပ်ခမ်းနားတဲ့
အသွေးမှာ သူမနှင့်အတူ လမ်းလျှောက်ရလိမ့်မည်ဟု သူ
အယ်တုန်းကမှ တွေးမခံစားခဲ့ဖူးချေ။ သူသည် မယုံနိုင်စရာကောင်း
သော ခံစားချက်ကြောင့် ရင်တွေပင် တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်လာသည်။

သို့သော် လုံးဝမချမ်းတော့။ (ချစ်သူအရိပ်က နွေး
သွေးတယ် မဟုတ်ပါလား။)

“အသင်တို့က ဘယ်အထိ ပြန်လျှောက်မှာလဲဟင်”

“ဟင် ... ဪ ... ကျုံးထိပ်ထိပဲလေ။ ဒီကောင်က
ကိုယ့်ဘော်ဒါ၊ နန်းရှေ့မှာ နေတယ်။ လွန်းရိပ် ပြေးချင်ရင်
ပြေးတော့နော်၊ ကိုယ့်တို့ကို အားမနာပါနဲ့”

“ရပါတယ်၊ လမ်းပဲ သွက်သွက်လျှောက်တော့မယ်”

သူမက ပြောပြောဆိုဆို လမ်းလျှောက်နှုန်းကို ခြုံလိုက်လျှင် သူ့ရော့ ငလတ်ပါ မျက်ခုံးပင့်သွားကြလျက် ခြေလှမ်းကို လိုက်မြှင့်ရတော့သည်။ အားဖီး ... လျှောက်နှုန်းကလည်း မသေးပါလား။ ခြေ ... ဒီကလေးမ ကျန်းမာရေးတော့ တယ် လိုက်စားပုံပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း ဒီလိုအမိုက်စား Body Structure ကို ပိုင်ဆိုင်ထားတာကိုး။

“လွန်းရိုမ့်က မနက်တိုင်း ထပြေးဖြစ်တယ်ပေါ့”

သူ့အမေးကို သူမက ချက်ချင်းမဖြေသေးပဲ ပြောသလို မပြောသလို စဉ်းစားနေပုံရကာ ပြီးတော့မှ အင်းခနဲ မဖြေချင် ချင်ဟန်ဖြင့် ဖြေသည်။ စိတ်ချပါ ကလေးမရယ်၊ မနက်ခင်းတိုင်း မင်းဆီကို အခစားမဝင်ပါဘူး။ သူက သူမအတွက် စိတ်သက်သာ သွားအောင်ကို တမင်ပင် ...

“ကျန်းမာရေး လိုက်စားတာ ကောင်းပါတယ်။ ကိုယ်တို့ ကတော့ ဆောင်းတွင်းလောက်ပဲ လုပ်ဖြစ်တာ။ ဒါတောင် သူငယ်ချင်းတွေက ဇွတ်ဆွဲလို့။ ဆောင်းတွင်းတောင် သိပ်မပြေးဖြစ်ဘူး ...

ကျုံးဘေးမှာ မနက်စောစော စိတ်ကြည်နူးစရာ ကောင်းလို့သာ ရောက်လာဖြစ်တာ၊ နေ့တိုင်းကျတော့ သိပ်မလွယ်ဘူးလေ”

“ဟုတ်တယ်၊ မန္တလေးမှာတော့ ကျုံးဘေးက လမ်းလျှောက်ဖို့ အကောင်းဆုံး နေရာတစ်ခုပဲ”

အဲဒီစကားကိုတော့ သူမက စိတ်လိုလက်ရစွာဖြင့် ကြည်ကြည်နူးနူး ပြောပါသည်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ သူကလည်း သူ့ထွေးထွေး မပြောဖြစ်တော့ပါ။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ပြေးမယ် ပြောထားပြီးမှ မပြေးတော့ဘဲ သူတို့နှင့်အတူ လမ်းပဲလျှောက်တော့မည် ကိစ္စကိုပဲ တအံ့နွေးနွေး ဖြစ်လို့နေသည်။

ကျုံးထိပ်သို့ ရောက်လျှင်ကော့ သူကပဲ သူမကိုနှုတ်ကာ အသာထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ အပြန်လမ်းတွင် မှီရလာသည့် မှုန်နာလိုဖြစ်နေသော သူ့မျက်နှာကို ငလတ်ကပြုံးစစဖြင့်ငေးကာ ...

“အတော်စိတ်ချမ်းသာနေပုံပဲနော်” ဟု နောက်သည်။

သူက လက်နှစ်ဖက်ကို ဘေးသို့ဆန့်လျက် အသက်ကို အားပါးရှူသွင်းကာ ...

“သင့်ခံယူကွာ ... မင်းကို ရေလည် ကျေးဇူးတင်တယ် ယောက်ဖ”

“ဒါနဲ့ မင်းစိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုတော့ စနိုးစနောင့် ဖြစ်မနေဘူးလား”

“အေးကွ၊ ဖြစ်တော့ ဖြစ်တယ်၊ အဲဒါ ဘာလဲ”

သူက ငလတ်ရဲ့မျက်နှာကို လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် အလုံးကို သိနေတယ်ဟူသော ငလတ်ရဲ့အပြုံးကြီးကို တွေ့လိုက်သည်။

“မင်းကိုယ်မင်းတော့ အထင်မကြီးဘူး မဟုတ်လား”

ငလတ်က မေးသည်။ သူ့ကိုယ်သူတော့ အထင်မကြီးပါ။ သို့သော် အစက ပြေးဖို့ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် လာခဲ့သော သူမသည် သူနဲ့တွေ့တော့မှ မပြေးတော့ဘဲ လမ်းအတူလျှောက်တာကတော့ တစ်မျိုးစဉ်းစားဖို့ ကောင်းပါသည်။

“ငါ့ကိုယ်ငါတော့ အထင်မကြီးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ...”

“ဒါပေမဲ့ ... သူက မိန်းကလေးလေ”

သူက ငလတ်ရဲ့စကားကို နားမလည်ပါ။ မိန်းကလေးနဲ့ ပြေးတာနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ။ သူမပဲ ပြေးမယ်လို့ ပြောထားတဲ့ ဥစ္စာ။ ငလတ်က ဆက်ပြောသေးသည်။

“အဲဒီတော့ မိန်းကလေး အတွေးပဲ တွေးမှာပေါ့”

အဲဒီစကားကြောင့် သူ ခေါင်းမူးသွားသည်။ အစက သူမရဲ့ပုံစံကို နားမလည်တဲ့ အဆင့်မှာပဲ ရှိခဲ့သော သူ့ရဲ့စိတ်တွေသည် ငလတ်ရဲ့စကားတွေကို နားထောင်လေကာမှ ခေါင်းကိုက်ချင်သည့် အဆင့်သို့ ရောက်သွားလေသည်။

“ဟေ့ကောင် ... လန်းနေတဲ့စိတ်ကို ပန်းအောင်တော့ လာမလုပ်နဲ့ကွာ။ ဒီချိန်မှာ နှလုံးသား မတည်ငြိမ်ဘူး။ Heart Beat ပြင်းတယ်။ ဦးနှောက်ပါ ပွက်သွားရင် ရှောင်ဖို့ကုန်မယ်”

ငလတ်က သူ့စကားကို သဘောတကျ ရယ်မော

“အသင် ... အသင် ... ချက်ဆို ဗိုက်မှာပဲ ကပ်နေပါလား။ နားခွက်က မီးမတောက်နိုင်ဘူး။ အေးလေ ... မင်းကအမှန်အကန်ကိုး။ ရိုးဖြောင့်ပါတယ်။ နှလုံးသားနဲ့ ခံစားပေမယ့် သူလေးကတော့ မင်းကို ဒီလိုထင်ရှာမှာ မဟုတ်လေတော့ ...”

သူက ငလတ်ကို မျက်ခုံးကြုတ်ကြည့်လိုက်သည်။ မိမိမရှည်တော့ဘူး ဆိုသော အထာပေါ့။ ဒါကို ငလတ်က ပခုံးညှိပြကာ ...

“မင်းကောင်မလေးက မပြေးတော့တာ အိုးလေးလှုပ်မှာ ကြောက်လို့ကွ”

“ဘာ ... ဘာရယ် ... ဘာအိုးလဲ”

“မင်းက ရယ်ဒူတယ်ကွာ။ သူက ပြေးသွားရင် ငါတို့ရှေ့က ရောက်မယ်။ ငါတို့က သူပြေးတဲ့ပုံကို နောက်မှာကြည့်ရင်းနဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့မယ် ...”

အဲဒါကို သူက မဖြစ်စေချင်လို့ မပြေးတော့တာ။ နားလည်လား။ သဘောပေါက်လား ... ဖွီး ... ရေးတယ်ကွာ။ ရေလည်ဝေးတယ်။ ကမ္ဘာအဝေးပဲ”

သူက ငလတ်ရဲ့စကားတို့ကို နားထောင်ပြီးသောအခါ တဖြည်းဖြည်း ပြုံး၍လာလေသည်။ ဪ ... ဖြစ်မှဖြစ်

ရလေ လွန်းရိပ်ရယ်။ မင်း အဲဒီလို တွေးလိမ့်မယ်လို့ ကိုယ်
တကယ်ပဲ မသိခဲ့ရိုး အမှန်ပါ။

ပြီးတော့ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာလည်း မင်းပြေးသွားခဲ့ရင်
အဲဒီလို အိုးလေးလှုပ်တာကိုကြည့်ဖို့ စိတ်ကူး မရှိခဲ့ရိုးလည်း
အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

စဉ်းတောင် မစဉ်းစားမိပါလား လွန်းရိပ်ရယ်။

သူက သူမ ပြေးသွားသည့်အခါ ငေးမောရင်
ကျန်ရစ်ခဲ့မှာတော့ သေချာသည်။ သို့သော် အဲဒီအကြံဆိုးကြီးက
တော့ သူ့စိတ်ထဲမှာ ယောင်လို့တောင် မတွေ့မိခဲ့ပါ။ ဒါပေမဲ့
သူမကတော့ ငလတ် ပြောသလို မိန်းကလေးအတွေးနှင့် အန္တရာယ်
ကို ကြိုတင်ကာကွယ်သွားနိုင်သည်။ သူ့ကိုလည်း သာမန်ယောက်ျား
တစ်ယောက်ရဲ့စိတ်မျိုး ရှိမှာပဲလို့ ခပ်ရိုးရိုး မှတ်ယူသွားဟန် တူ
ပါသည်။

ကြိုရတယ် လွန်းရိပ်ရယ်။ သူသည် အလုံးစုံကို
သဘောပေါက် နားလည်သွားတော့လျက် အခုမှပင် ဟက်ဟက်
ပက်ပက် ရယ်ချမိတော့တာ ဖြစ်လေသည်။

အင်း ... အိုးလေးလှုပ်ပါဟေ့ ... ရေအိုးလေးလှုပ်
ပါဟေ့ ...။

စင်္ကြံခေါင်းစဉ်	...	အချစ်အတွက်ကံမကောင်းခဲ့သူ
အချိန်	...	ညရစ်နာရီခန့်
နေရာ	...	Cafe' City
		၆၆ လမ်း၊ ၂၀ x ၂၂ ကြား
အစားအသောက်	...	မျောနေတယ်

ချစ်သူကို ရှာတွေ့ခြင်း ဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့်
သူငယ်ချင်းတွေက ဘီယာတိုက်ခိုင်းသောအခါ သူ့မှာငြင်းဆန်
ခွန်အားမရှိခဲ့ပါ။ လူကလည်း အလိုလိုမျိုးမျှကာ လွင့်နေသဖြင့်
တစ်ဝိုင်းပေးဖို့ သဘောတူလိုက်သည်။ ဒီလိုနှင့် ကျုံးရေ
Cafe' City တွင် ညပိုင်း၌ အားလုံးဆုံလိုက်ကြသည်။

“မင်းတို့ကွာ ချမ်းကချမ်းနဲ့ ဘီယာတွေ သောက်ကြ
မယ်”

“ဘာလဲ ... ဒါဆို အပြင်းချရမှာလား”

သူတို့ထဲတွင် ရေချိန်အမြင့်ဆုံး အောင်ညီက လျှင်
မေးလျှင် သူက ပန်းတွန့်ပြကာ ...

“အဲဒါတော့ ငါ့မင်္ဂလာဆောင်ကျမှ ချပေါ့ကွာ”

“ဟွန့် ... လေတွေကတော့ အမြင့်ကြီးမှာပဲ ဆရာ။
လေ ... အိုကေပါစေ။ ကဲ ... အပေါင်းအသင်းတို့ ဘီယာ
သောက်ပြီး တို့ရဲ့ အသစ်ယာကြီးကို ဆုတောင်းပေးလို့
ရအောင်”

အောင်ညီက တိုက်ဂါးဘီယာခွက်ကြီးကို ဟန်ပါပါ
နှုတ်၍ ပြောလိုက်လျှင် ကျန်တဲ့ကောင်တွေကပါ လိုက်မြှောက်
ပြီး အသီးသီး ခွက်တွေကို ကိုင်လိုက်ကြသည်။ အဲဒီထဲမှာ
လတ်ကတော့ မပါပါ။

“ဟေ့ကောင် လတ် ... လာလေကွာ”

လတ်က ခေါင်းတစ်ချက် ယမ်းပြရင်း သူ့ကိုကြည့်

“မင်းကို ငါ ပြောစရာရှိတယ် အသင်”

လတ်ရဲ့စကားကြောင့် သူ့စိတ်ထဲတွင် ထင်ခနဲ
သွားလေသည်။ ဘာပြောမှာလဲဟူသော အမေးစကားကို မျက်လုံး
နှုတ်ပင် လှမ်းမေးလိုက်သည်။ ကျန်တဲ့ကောင်တွေကလည်း
တိုင်ထားသော ခွက်တွေကို အောက်သို့ပြန်ချလိုက်ကြကာ လတ်
စကားကို နားစွင့်ထားကြလေသည်။

“မင်း သိချင်တဲ့ လွန်းရိပ်ငယ်ရဲ့အကြောင်းကို ငါ့ဘော်ဒါ
ဆီက သိခဲ့ရပြီ အသင်”

သူတောင် ဘာမှမပြောရသေး အောင်ညီက ဂူးဂူး

သီးသီး ထလုပ်ကာ ...

“ဟာ ... ဒါများကွာ၊ ပိုတောင်မှိုက်သေးတယ်။ သူ့ကို
လည်းတွေ့ပြီ။ သူ့အကြောင်းလည်း သိပြီဆိုတော့ ပွဲပြီးပြီ
ပေါ့”

“ဟေ့ကောင် ... ဘာပွဲမှ မပြီးဘူး၊ ဒီကောင် နင်သွား
ဒီဝိုင်းရဲ့ဒကာဟာ မင်း ဖြစ်သွားနိုင်စာယ် ဆိုတာလေး
သဘောပေါက်ထားဦး”

“အိုး ... လန့်လိုက်တာ”

“သားတို့ မပါဘူးနော်”

သူငယ်ချင်းတွေ နောက်တာကို သူ့မှာ ဂရုမထား
အားသေးပေ။ ငလတ်ရဲ့ မျက်နှာကို အသည်းအသန် လိုက်ကြ
ကာ ...

“ငလတ် ပြောလေကွာ”

“ငါ အဓိက လိုရင်းတစ်ချက်ကိုပဲ ပြောမယ်ကွာ၊ လူ
တာတွေက မင်း နားထောင်ချင်တယ်ဆိုမှ ဆက်ပြောမယ်

သူက ငလတ်ရဲ့မျက်နှာကို စူးနင့်စွာ ကြည့်
သည်။ အားလုံးကလည်း အဲဒီအတိုင်းပင်။

“သူ့မှာ ရည်းစားရှိတယ် အသင်”

သူ့ရင်ထဲက အချစ်မီးတောက်လေးသည် ဟုန်း
ငြိမ်းသွားသလို ခံစားသွားရသည်။ မီးငြိမ်းသွားသော်လည်း
ရစ်သော ပြာပူများက အသည်းနှလုံးကို တဖျစ်ဖျစ်နှင့် ပူ
ကျွမ်းရှစေလေသည်။ ဒီကိစ္စဟာ သူ့ မျှော်လင့်မထားသော
ဖြစ်သလို ဘာမှထူးဆန်းသော ကိစ္စလည်း မဟုတ်ပါ။ လူပု
မောကာ ဆွဲဆောင်မှုရှိသော သူမမှာ ရည်းစားတစ်ယောက်ရှိ
ခြင်းဟာ ဘာမှထူးဆန်းတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ချေ။

သူကလည်း ဒါကို ထည့်မစဉ်းစားမိခဲ့ပါ။ မစဉ်းစား
သူသည် သူမကို ပြန်ဆုံတွေ့ရဖို့ တစ်ခုတည်းကိုသာ လုံးပမ်း
အာရုံထားခဲ့ရသဖြင့် ဒီကိစ္စကို ခေါင်းထဲထည့်မထားနိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်
သည်။ အခုတော့ ပြဿနာတစ်ခုကရှိလာခဲ့ပြီ။ သူသည် ဒီအချိန်
မှာ အရမ်းကြီးတော့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား မဖြစ်တော့သော်လည်း
နောက်ထဲမှ ကွိုင်တွေဟာ ပြေးလွှားလှုပ်ရှား အလုပ်များလို့နေ
သည်။

သူ ငြိမ်နေတာကိုကြည့်၍ ကျန်တဲ့ကောင်တွေက
သည်း ခွက်တွေကို မမော့ကြတော့တာကို သတိထားမိ၍ ...

“ဟေ့ကောင်တွေ ... မော့ကြကွာ၊ ချလေ၊ ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

“အေးကွာ ... စိတ်မကောင်းဘူး သူငယ်ချင်း၊ ဘယ်လိုလဲ
ရှောချကြမလား၊ အသည်းကွဲမလား”

“တောက် ... အရေးထဲ ခိုးသမားက တစ်မှောင်”

“ဟေ့ကောင် ... အသည်းကွဲရအောင် အခုမှ ချစ်မလို့လုပ်
တုန်း ရှိသေးတာ၊ ဘာကွဲရမှာလဲ”

“အေ ... မသိဘူးလေ၊ သူက ပိုင်ရှင်ကြီးနဲ့ဆို”

သူက ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်းယမ်းကာ ဘီယာကို
နှိုလိုက်ရင်းမှ ...

“ကဲ ... ငလတ် ဆက်ပြောကွာ၊ သူ့ရည်းစားက ဘယ်သူ
လဲ၊ ဘယ်ကလဲ၊ ဖြစ်တာကြာပြီလား၊ မင်းသိသမျှ အားလုံး
ပြော၊ ရတယ် အေးဆေးပဲ”

လတ်က သူ့ကို ဒါမျိုးမှပေါ့ ဟူသော အပြုံးနှင့် သူ့ပခုံးကို တစ်ချက်ဖျစ်ညှစ်သလို ကျန်တဲ့သူငယ်ချင်းတွေလည်း ဝိုင်း၍ Bravo ပေးကြပါသည်။

“သူ့ရည်းစားနာမည်က အာကာဗိုလ်တဲ့။ အဲဒီကောင်မလေးကတော့ မိုးကုတ်ကလို့ ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငယ်ငယ်တည်း မန္တလေးမှာ ကျောင်းလာတက်ခဲ့တာ။ ဒီကောင်က မိုးကုတ်နဲ့ မန္တလေးကို ကူးချည်သန်းချည်ပဲ ...

မင်း ရင်နာရမယ့် တစ်ချက်ကတော့ လွန်းရိပ်ငယ်ဟာ အဲဒီကောင်ကို အဖြေပေးလိုက်တာ တစ်လလောက်ရှိသေးတယ်လို့ ပြောတယ်”

“ဟား ... ကျွတ်တယ်ကွာ”

ဇေယျ ထအော်လိုက်သလိုပဲ သူ့ရင်ထဲတွင်လည်း တကယ်ကို ကျွတ်သွားပါသည်။

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီနေ့ကတော့ လိုက်နေတာ ကြာပြီလို့ ပြောတယ်။ ဆယ်တန်းလောက်တည်းက စလိုက်တယ်တဲ့။ ငါနဲ့ လောက် လိုက်ခဲ့တဲ့ သဘောပေါ့”

လတ်ရဲ့ စကားအဆုံးတွင် ကျော်စွာက ရဲ့.ရဲ့.ဖြင့် ထအော်လေသည်။

“ဘုရားရေ ... တော်တော်လည်း မပျင်းမရိ လိုက်နိုင်ကောင်ပါလား။ မင်းကောင်မလေးကလည်းကွာ ရှေးစံချီကိုတောင် သူက ချိုးလိုက်သေးတယ်။ ငါးနှစ် ငါးမိုးပေါ့”

ဘာတွေများ ဒီလောက် စဉ်းစားနေရတာပါလိမ့်။ ဟေ့ကောင် ... အသင် မင်းရဲ့ရောဂါက ကုရသေးတယ် ဆိုရင်လည်း မြန်မြန်ပဲ ကုလိုက်ပါကွာ။ အခြေအနေက မဟန်ပါဘူး”

“အေးလေ ... သူများတွေ တစ်လကို ရည်းစားတစ်ယောက် ပြောင်းနေတဲ့ အချိန်မှာ သူက လူတစ်ယောက်ကို ငါးနှစ်တောင် စဉ်းစားထားတယ်ဆိုတော့ အားပါးပါး ... အတော် နေစိမ့်တဲ့ ကလေးမ ...

စောစောစီးစီးပဲ ခေါက်ပစ်လိုက်ပါကွာ”

သူက အဖျက်စကားတွေကိုသာဆိုလျက် ဘီယာကို ဆော့ တစ်ဂျားပြီးတစ်ဂျား ဆွဲနေသော ကျော်စွာနှင့် ဇေယျကို စိတ်ကုန်သလို တစ်ချက်ကြည့်ကာ မျက်နှာလွဲလိုက်သည်။ လတ်က သူ့ကို စာနာနားလည်သော အပြုံးတစ်ခုနှင့် မေးဆတ်ပြက ...

“ဘယ်လိုလဲ သူငယ်ချင်း၊ စိတ်ဓာတ်ကျသွားပြီလား”

“စိတ်ဓာတ်ကတော့ မကျဘူးကွာ။ ဘယ်လိုမှလဲ မနေပါဘူး။ ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ ယောက်ျားလေးပဲဖြစ်ဖြစ် မိန်းကလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ရည်းစားတစ်ယောက်ရှိတာ ဘာမှထူးဆန်းတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး ...

မရှိမှသာ ထူးဆန်းချင် ထူးဆန်းမှာ”

“အိုး ... သားရဲ့ဒိုင်တွေက တယ်မိုက်ပါလားဟဲ့”

“ငါ့ကောင် ... အောင်ညီ။ သောက်မှာဖြင့် အေးဆေးသော နေ့စမ်းကွာ။ ဝင်မရှုပ်နဲ့၊ မင်းတို့ကောင်တွေ စားသောက်ဖို့တော့ တတ်တယ်။ ဘာမှ အကြံဉာဏ်ပေးဖို့တော့ မရှိဘူး။”

“ဟ ... ဘာအကြံဉာဏ် ပေးရဦးမှာလဲ။ ငါတို့က မင်းဆိုလို အပီထည်မထားတတ်ဘူးကွ၊ ခဲရာခဲဆစ် ကိစ္စတွေ စိတ်ကိုမဝင်စားဘူး ...”

မင်းသာ တကူးလာက ရှာရဖွေရ၊ ရှာဖွေပြီးတော့လည်း လိုင်စင်ရှိပြီးသားကြီး ဖြစ်နေပြန်ရော။ ရေရေလည်လည် စားတယ်။ စားတဲ့ကိစ္စတွေ ငါသနာမပါဘူးကွာ စိတ်တော့ မရှိနဲ့ သူငယ်ချင်း ဟဲ ဟဲ”

“အေး ... ငါလည်း အတူတူပဲ။ လိုအပ်တဲ့ အကူအညီတို့ ပြောကွာ၊ ပန်းစည်းသွားပို့ပေးဆို ပို့ပေးမယ်၊ အုံးစားရတဲ့ ပြဿနာတွေတော့ မကျွေးစမ်းပါနဲ့။”

“ဒါဆိုလည်း ပါးစပ်တွေ ပိတ်ထားကြကွာ။ ကဲ ... ငလတ်မင်းကရော ဘယ်လိုမြင်လဲ”

“ငါကတော့ အေးဆေးပဲ။ ဒါက မင်းရဲ့အကန့် ဖြစ်သွားပြီ။ သူ့ကို လိုက်မယ် မလိုက်ဘူးဆိုတာ မင်းရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ။ မင်းရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ပေါ်မှာ မူတည်ပြီး ငါ့ရဲ့ထင်မြင်ချက်ဆိုတာက ရှိလာမှာပဲ”

သူ့မျက်လုံးထဲတွင် နံနက်စောစော အိပ်လဲလဲ အလှအပတို့နှင့် နှစ်လိုစွာ ပြုံးပြတတ်သော သူမရဲ့မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်လာမိသည်။ အဲဒီအခါမှာ နောက်ဆုတ်ပေးဖို့စိတ်ကူးကို ယောင်လို့တောင် စိတ်မကူးမိတော့ပါ။

“ငါ နောက်ဆုတ်ဖို့ စိတ်မကူးဘူး ငလတ်”

“အင်း”

ငလတ်က အင်း တစ်လုံးတည်းပြောကာ တစ်ခုခုကို စဉ်းစားနေပုံရသည်။ ဇေယျကလည်း သူ့ကိစ္စကို ခံစားနားလည်ပေးဟန်ဖြင့် ...

“လွန်းရိပ်ငယ်ဟာ ဟိုကောင်ကို အဖြေပေးလိုက်တာ တစ်လလောက်ပဲ ရှိသေးတယ်ဆိုတော့ အဲဒီကောင်ဟာ ဇွဲဆုရသွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲကွ”

ငလတ်သည် မေးစေ့ကို လက်နှင့်ပွတ်လျက် စဉ်းစားခန်းဝင်နေရာမှ ဇေယျရဲ့စကားကိုကြားလျှင် ဖျောက်ခနဲ လက်ဖျစ်တစ်ချက်တီးလိုက်ကာ ဒါအမှန်ပဲဟူသော ပုံစံဖြင့် လက်ညှိုးတစ်ချက်ထိုးရင်း ...

“ငါ စဉ်းစားနေတာလည်း အဲဒါပဲ ဇေယျ။ အဲဒီကောင်က လွန်းရိပ်ကို ငါးနှစ်လောက် လိုက်ခဲ့ရတယ်၊ အဖြေပြန်ရတာမှ တစ်လပဲ ရှိသေးတယ်ဆိုတော့ မင်း ပြောသလို ဇွဲဆုဆိုတာလည်း လုံးဝဖြစ်နိုင်တာပဲ ...”

တကယ်ချစ်ရင် ငါးနှစ်ကြီး ဘာမှစဉ်းစားနေစရာ မလိုဘူးကွ”

“ဒါဆို တကယ်မချစ်ဘဲ စဉ်းစားရင် ငါးနှစ်ကြာတယ်ပေါ့”

စိတ်မဝင်စားပါဘူး ဟူသော အောင်ညီက ဒါမျိုးကျ တော့ ဝင်မေးတတ်သည်။ သို့သော် လေတံက ဆဘောထားကြီး စွာဖြင့် စဉ်းစဉ်းစားစား ဖြေပေးရှာပါသည်။

“ငါးနှစ် စဉ်းစားနေတာတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ကွာ။ ဟိုက ရည်းစားစကား ပြောမယ်၊ အဖြေတောင်းမယ်၊ မိန်းကလေး က မကြိုက်ရင် ငြင်းမယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟိုကောင်က ဘယ် လောက်ဖြစ်ဖြစ် စောင့်မယ်၊ တစ်နေ့နေ့တော့ ချစ်၍လာ လိမ့်မည် ဆိုတဲ့ ခံယူချက်တွေ ဘာတွေနဲ့ အလိုက်သိဖြည့် ဆည်းပေးနေရင်တော့လည်း မိန်းကလေး ဆိုတာမျိုးကကွာ ကိုယ့်ကို အစစအရာရာ ယူယ၊ အလိုက်သိ အရိပ်ကြည့် ဖြည့်ဆည်းပေးနေရင် လုံးဝပြန်မချစ်နိုင်တောင် ကျေနပ် တတ်ကြတဲ့ အမျိုးပဲလေ ...

နောက်ဆုံး အချိန်တွေက တဖြည်းဖြည်း ကြာလာ ရော ကြားထဲမှာ ကောင်မလေးကလည်း လောက်လောက် လားလား ရင်ခုန်ရမယ့်သူမျိုး မတွေ့ဘူးဆိုရင် အဲဒီလို အနားနားမှာပဲ တောက်တဲ့တွယ် တွယ်နေတဲ့ ကောင်မို့ တွေကိုပဲ ခြောက် ... ငါ့အပေါ်မှာ သူ့လောက်ချစ်နိုင်တာ

မရှိတော့ပါဘူးလေ ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးမျိုးတွေထဲနဲ့ပဲ ဇွဲဆုပေး လိုက်တာမျိုးလည်း ရှိတတ်ကြတာပဲကွ ...

ငါ့အဒေါ်တစ်ယောက် ဆိုရင်လည်း အဲဒီလိုပဲ၊ ဘိုး တော်ကြီးက သူ့ကို ကိုးတန်းလောက်တည်းက ကြိုက်လာ တာ၊ သူမှသူပဲ၊ သူကလည်း ငြင်းတာပဲ၊ နောက်ဆုံး ဘွဲ့ တွေ ဘာတွေရ အလုပ်တွေ ဘာတွေရတဲ့အထိ တခြားလူ လည်း မရှိဘူးဆိုတော့ အဲဒီ ဘိုးတော်ကိုပဲ ချိတ်လိုက် တော့တာပဲ ...

အဲဒါမျိုးကျတော့ မိန်းကလေးတွေက စဉ်းစားတယ် လို့ မခေါ်ဘူး။ ကျွန်ဖြတ် ဖြတ်တယ်လို့ ခေါ်တယ်။ တကယ်တော့ ချစ်ရင်သာ စဉ်းစားရတာ။ မချစ်ရင် ဘာ မှစဉ်းစားစရာကို မလိုဘူး”

“ဟား ... အချစ်ပါမောကွ ဒေါက်တာလတ်မိုးနောင်ရဲ့ လက်ချာတွေက မိုက်လှချည်လား။ ဒေါက်တာခင်ဗျာ ဒေါက်တာရဲ့ အချစ်ကျမ်းကို ဘယ်သူနဲ့ သီးဆစ်လုပ်ခဲ့ပါ လဲ ခင်ဗျာ”

“ဟေ့ကောင် အောင်ညီ။ မနောက်စမ်းပါနဲ့ကွာ၊ မင်းက တစ်မျိုး”

“နောက်တာ မဟုတ်ဘူး။ လေးစားလို့ပါ ခင်ဗျာ။ တကယ် ပြောတာ၊ လေတံ ပြောတာတွေက ဖြစ်နိုင်တယ်ကွာ ငါ

တောင် စိတ်ဝင်စားလာပြီ။ မင်းတို့ပွဲက နှလုံးရည်သာမက လက်ရုံးရည်ပါ ယဉ်ရမယ့်ပွဲ ဖြစ်နေပြီ”

“ဟုတ်တယ်။ အသင်၊ မင်းဟာ လွန်းရိပ်ငယ်ကို တကယ်ချစ်တယ်။ တကယ်ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်ဆိုရင် မင်း try ရမယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စက အရမ်းနူးညံ့တယ်။ ဇွတ်တ ဇွတ် လုပ်လို့ရတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး ...

မင်း တော်ရင် ဒီဇာတ်လမ်းမှာ မင်းက သနားစရာ အချစ်သူရဲကောင်း ဖြစ်သွားမယ်။ မင်းညှပ်ရင်တော့ တံတွေး နဲ့ ထွေးချင်စရာကောင်းတဲ့ ကြာကူရီကောင် ဖြစ်သွားမယ်။ အဲဒါပဲ”

“ရိုက်ထိ။ ငါလည်း ထောက်ခံတယ်။ မင်းရဲ့ဇာတ်လမ်းက ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လို ဆိုရင်တော့ စာရေးဆရာက မင်းရဲ့ကာ ရိုက်တာကို ဖန်တီးတဲ့အခါမှာ စာရေးဆရာတော်ရင် မင်း က မင်းသားပဲ။ ပရိသတ်တွေက မင်းနဲ့ပဲ ရစေချင်မှာပဲ။ စာရေးဆရာက မတော်ရင် ကာရိုက်တာတွေကို မနိုင်ရင် တော့ ဒီဇာတ်လမ်းမှာ မင်းက ဗီလိန်ပဲ ...

ဒီတော့ ဗီလိန်လုပ်မလား မင်းသားလုပ်မလား မင်းပဲ စဉ်းစား”

ဒါက စဉ်းစားနေစရာ မလိုပါ။ သူဟာ သူမရဲ့ ဇာတ်လိုက်မင်းသားပဲ ဖြစ်ချင်ခဲ့ပါသည်။

“တစ်ခုတော့ ရှိတယ်နော်။ ဒါက သူများချစ်ခြင်းကို ခွဲတဲ့ သဘောများ ရောက်နေမလားပဲ။ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါတို့ထဲမှာက တစ်ကောင်မှ အတွေ့အကြုံရှိကြတာ မဟုတ် ဘူး ...

ဆိုလိုတာက ရည်းစားရှိနေတဲ့ မိန်းကလေးတစ် ယောက်ကို တို့အထဲမှာ ဘယ်သူကမှ မချစ်ဖူးဘူး။ လိုက် လည်း မလိုက်ဖူးဘူး။ အဲဒါကိုမှ မင်းက ချစ်မိတယ်။ လိုက်ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ နောက်ဆက်တွဲပြဿနာတွေ က ဘာတွေကြုံရမလဲ မသိရဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းခံနိုင် ရည်ရှိဖို့တော့ လိုတယ် ...

ဘာလို့လဲဆိုတော့ တို့ထဲမှာ မင်းက Pioneer (စွန့်စားတီထွင်သူ)ပဲလေ”

သူက ဇေယျရဲ့စကားကြောင့် သက်ပြင်းတစ်ချက် နောက်သို့ လျှောထိုင်ချလိုက်ရင်း ရီဝေစွာ ပြောလိုက်မိ

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲကွာ၊ ငါက သူ့ကို ရိုးရိုးလေးပဲ ချစ် ခဲ့တာကွ။ ငါ့ကိုယ် ငါ့ရော ငါ့အချစ်ကိုရော ငါလုံးဝလိပ် ပြာသန့်တယ်။ သူ့ကို ငါ တွေ့တည်းက စိတ်ဝင်စားတယ်။ ငြိတယ်။ ချစ်မိသွားတဲ့အချိန်မှာ သူ့မှာ ရည်းစားရှိနေပြီး သား ဆိုတာကတော့ ငါလည်း ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုပဲ ...

ဒါပေမဲ့ ရည်းစားရှိတိုင်း ငါက နောက်လည်း အခုအကြောင်းတွေကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြောပြပါသည်။ အားလုံးကို သွားရတော့မှာလား။ သူ့ကို ငါ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ပြောပြဖို့ အခွင့်အရေး ငါ့ဆီမှာရှိတယ်။ သူ့အနေနဲ့လည်း အလေးတစ်ခွန်းကို တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်မိသည်။

ရည်းစားရှိရှိ မရှိရှိ၊ ရှိလည်း ငါ့ကိုစဉ်းစားမယ်ဆို စဉ်းစားခွင့် ရှိတာပဲ ...

အချစ်ဆိုတာ လွတ်လပ်တဲ့ ခံစားမှုတစ်ခုပဲ။

ဒါကို ငါတို့ သဘောပေါက် နားလည်ထားရမယ်”

သူ့ရဲ့စကားအဆုံးတွင် သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံး သောင်းသောင်းဖျူဖျပ် ဩဘာပေးကြပါသည်။

“အိုကေ ... မင်းရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို လေးစားတယ် သူငယ်ချင်း။ ယောက်ျားစစ်စစ်ဆိုတာ ဒါမျိုးမှပေါ့ကွ”

“ရိုက်ဖို့ ... လောကမှာ ဘယ်အရာကိုမှ ကြိုမသိနိုင်ဘူး။ အချစ်ကို ယုံကြည်တဲ့ တို့ဘော်ဒါကြီး အသန်ယာ ကောင်းပါစေ”

“ငါတို့ရဲ့ စွန့်ဦး အချစ်သူရဲကောင်းကြီးကို ဂုဏ်ပြုကြဟေ့ ... ချီးယားစံ”

အခုမှပဲ သူတို့အားလုံးရဲ့ခွက်တွေဟာ လေထဲ ရောက်သွားကြတော့လျက် ဖန်ခွက်အချင်းချင်း ထိခတ်သံတွေ မိုးထိညံထွက်သွားလေသည်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ အသွင်မပြေ သွားသော သူ့နှလုံးသားကို ထပ်မံဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့် ငလံထိ

ရင်ခွင်ခေါင်းစဉ်... .. ဟယ် ... တွေ့ပြန်ပြီ
 အချိန် ညနေ ခြောက်နာရီခွဲခန့်
 နေရာ (၇၆)လမ်း ညဈေးတန်း
 ခံစားမှု ပြေးအိုးပြီးရှည်ဆိုင်
 တိုက်ဆိုင်တာရှေ့ ဟုတ်ပါမလား။

“ကဲ ... ဒီနေ့သင်မယ့် အကြောင်းအရာက အင်္ဂလိပ်လို ဆိုရင်တော့ What ဆိုတဲ့ အကြောင်းအရာပဲ။ မေးခွန်းတွေ ပေါ့ကွယ်။ ဘာ ... ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို ကိုယ်စားပြုပါ တယ်။ တရုတ်လို စမဲလို့ အသံထွက်မယ်။ ကဲ ... ထွက် ကြည့်ပါဦး စမဲ”
 “စမဲ”

ရှေ့က ဆရာမက ရှင်းပြီပြီ အသံထွက်ပြသော သင်တန်းသား၊ သင်တန်းသူများမှာ နောက်ကနေ၍ လိုက် သံထွက်ကြရသည်။ လွန်းရိပ်သည် အသံထွက်ကြည့်ရင်းမှ ကိုယ်ကိုယ် ရယ်ချင်နေလေသည်။ စဉ်းတောင်မစဉ်းစားဖူးပါ ခဲ့လို့ တရုတ်စကားပြော သင်ရလိမ့်မယ်လို့။

သူများတွေက တရုတ်စာနှင့် တရုတ်စကားပြော သည်မှာ တကယ်လိုအပ်လို့ သင်ကြတဲ့လူတွေက များလေ

သည်။ ဒီသင်တန်းတွင် တော်တော်များများမှာ တရုတ်လေးတွေ
တရုတ်မလေးတွေ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့က တရုတ်စာ လာ
တာဟာ ဘာမှမဆန်းပေ။ သူတို့ဘာသာစကားမို့ သူတို့ဘာ
တတ်သင့်သည်ဟုထင်၍ သင်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

တချို့ မြန်မာတွေထဲမှာလည်း သင်ကြတာ ရှိ
ရှိ၏။ အဲဒါမျိုးတွေကလည်း တရုတ်တွေရဲ့ ကုမ္ပဏီတွေမှာ
နေကြသူတွေ၊ လုပ်ငန်းသဘောအရ မဖြစ်မနေ တတ်ဖို့လို
လို သင်ကြရသူတွေသာ ဖြစ်သည်။ အားလုံးကတော့ အဲဒီ
လွန်းရိပ်လို ရည်ရွယ်ချက်မျိုးဖြင့် လာတတ်ကြသူတွေတော့
မယ်မထင်ချေ။ အဲဒီလွန်းရိပ်တို့ တရုတ်စာသင်ရခြင်း၏
ရွယ်ချက်ကလည်း ဆန်းတော့ ဆန်းလေသည်။

မန္တလေးမြို့တွင် မြန်မာစစ်စစ်တွေလည်း ရှိ
နောက်ပိုင်းတွင် တရုတ်လူမျိုးတွေ များလာတာကိုလည်း လူထု
အသိပဲ ဖြစ်လေသည်။ မန္တလေးသည် တရုတ်ပစ္စည်းတွေ အထူး
အလွန်ကို ပေါများသည်။ ထို့အတူ ကြီးကျယ်သော စီးပွား
လုပ်ငန်း တော်တော်များများကိုလည်း မြန်မာစကားကိုပေး
မပြောနိုင်သော သူတို့ကပဲ ပိုင်ဆိုင်ထားပြန်ပါသည်။ အဲဒီလူ
ထဲ လွန်းရိပ်တို့က တရုတ်စာသင်ဖို့ သိပ်စိတ်မဝင်စားခဲ့သေး
လူဆိုတာမျိုးကလည်း ကိုယ်တွေ့ကြုံမှ သက်လုံကောင်းကြ
မို့ လွန်းရိပ်တို့သည် အဲဒါကို ခေါင်းထဲသိပ်မရှိခဲ့။

ဒါပေမဲ့ နောက်ပိုင်း တော်တော်များများမှာ လွန်းရိပ်
သူတို့နှင့် ပတ်သက်လာရသည်။ သူတို့နှင့်လွတ်သောနေရာ
မရှိချေ။ အထူးသဖြင့် မန္တလေးသူတွေ ဝတ်ဆင်နေကြသော
ဝတ်အစား တော်တော်များများသည် ဂျက်ကီချန်းတို့ပြည်မှ
နောက်လာကြခြင်းဖြစ်ကာ ဖက်ရှင်ဆိုင် တော်တော်များများက
သူတို့ဖွင့်ထားတာများလေသည်။ နောက်တစ်ခုက စားသောက်ဆိုင်
များတွင် ကြုံတွေ့ရသော ပြဿနာ။ ပြဿနာဆိုသည်မှာ
လွန်းရိပ်တို့ကသာ ပြဿနာဟု သတ်မှတ်နေကြကာဖြစ်
သော်လည်း ဘာသိဘာသာ နေတတ်သူများအဖို့တော့ ဒါဟာ
ပြဿနာတစ်ခုတော့ ဟုတ်မည်မထင်ပါ။

မန္တလေးက လူငယ်တော်တော်များများ ဆုံလေ့ရှိကြ
သော နာမည်ကြီး ဝက်သားတုတ်ထိုးဆိုင်၊ ကော်ပြန့်ကြော်ဆိုင်၊
ဆေးဆရာမဂျူး၏ အမှတ်တရ ဝတ္ထုစာအုပ်ထဲတွင် ပါဖူးသော
ဆက်ထုပ်ဆိုင်လေး စသဖြင့် အဲဒီလိုဆိုင်လေးတွေမှာ လူသိပ်ကျ
လာလျှင် စားပွဲဝိုင်းတစ်ဝိုင်းတည်းမှာ သိသိ မသိသိ ရသလိုထိုင်
လေ့ရှိ၏။

အဲဒီအခါမျိုးတွင် ခေတ်ပေါ်တရုတ်မလေးများနှင့်
ခေတ်ပေါ် မြန်မာမလေးများ၊ ဒါမှမဟုတ် ခေတ်ပေါ်တရုတ်ကောင်
လေးများနှင့် ခေတ်ပေါ်မြန်မာမလေးများ တစ်ဝိုင်းတည်း မကျမ
လေနှင့်။ လွန်းရိပ်တို့ ကြုံဖူးလေသည်မှာ အစပိုင်းက မြန်မာလူ

ပြောနေကြသော ပြည်ကြီးသူ ပြည်ကြီးသားများသည် အိမ်ထဲ
တွေ ထဲ၊ ပြောကုန်ကြတာ တစ်ခါကြိုလည်းမဟုတ်၊ နှစ်ခါကြိုလည်း
မဟုတ်တော့သောအခါ တခြားသူများတော့ မသိ။ လွန်းရိပ်
အုံမှာတော့ အတော်ပဲ ကသိကအောက် ဖြစ်ရလေသည်။

အဲဒီအခါမှာ ကိုယ်တွေ့နေရသော လူတွေရဲ့
သာစကား အသုံးအနှုန်းကို တကယ်ပဲ တတ်ချင်လာခဲ့သည်။
တခြားတော့ ရည်ရွယ်ချက် ကြီးကြီးမားမား မရှိပါ။ နိစ္စဓူဝ
တွေ့သလို ဖြစ်နေတာရော၊ ဘယ်ပညာမဆို တတ်ထားလို့
အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်ဟူသော ခံယူချက်နှင့်အတူ အုံနှင့် လွန်း
က တရုတ်စကားပြောသင်တန်းသို့ တက်ခဲ့တာ ဖြစ်လေသည်။
တခြားသူတွေလည်း လွန်းရိပ်တို့လို အတွေးမျိုး ရှိသလား
မပြောတတ်ချေ။

သင်တန်းတွင် မြန်မာစစ်စစ်တွေလည်း ဒီအတိုင်း
လာတက်ကြတာကို တွေ့ရလျှင် ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ လွန်း
တကယ်ကိုပဲ ကျေနပ်ရပါသည်။

“ဟေ့ ... ရှောက်ကျဲလွန်းရိပ် ... ဖားစမ့်သိုင်း”

ဆရာမက လွန်းရိပ်ကို လှမ်းမေးနေလျှင် ဘာ
နေတယ်ဆိုတာ လွန်းရိပ် တကယ် မသိချေ။ ဒါကိုသိသော
က လွန်းရိပ်ရဲ့အနားသို့ကပ်ကာ ...

“ဘာပိုင်နေတာလဲလို့ မေးနေတာ”

ဒီတော့မှ လွန်းရိပ်က စပ်ဖြဲဖြဲဖြင့် ဆောရီးဟု
တင်ထွက်သွားပြီးမှ အမြန် သွေ့ပုံချိ လုပ်လိုက်ရလေသည်။
နောက်မှာတော့ အတွေးပင်လယ်ထဲ မမျောရဲတော့ပေ။ တရုတ်

သင်တန်းမှာ ဒီမြန်မာမကတော့ဖြင့် အ၊အဆုံးဟု အပြောမခံ
သဖြင့် အုံရော လွန်းရိပ်ဟာ တကယ်ကိုပဲ ကြိုးစားသင်ယူကြ
သည်။ အရင်တုန်းကဆိုလျှင် E.L.P.C မှာ အင်္ဂလိပ်စာသင်တန်း
အုပ်စုတက်ပြီးမှ တရုတ်စာသင်တန်းသို့ ပြေးလာရသည်ဖြစ်
တရုတ်လိုမေးလျှင် အင်္ဂလိပ်လို ဖြေမိတာလည်း ရှိသေးသည်။

အခုတော့ အဝေးသင်စာမေးပွဲ ဖြေစရာရှိသည်မို့
E.L.P.C သင်တန်းကို ခဏနားထားသဖြင့်သာ တော်တော့သည်။
သင်တန်းပြီးသွားသောအခါ အုံက နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ...

“ဟဲ့ ... လွန်းရိပ်၊ ညဈေးတန်းမှာ မြေအိုးမြီးရှည်သွားစား
ရအောင်ဟာ၊ ဒီအချိန်စားရင် ရှယ်ပဲ”

လွန်းရိပ်ရဲ့မျက်လုံးထဲတွင် အငွေ့တထောင်းထောင်း
ပွက်ပွက်ဆူနေသော မြေအိုးမြီးရှည်ကို မြင်လာပြီးနောက်
အငွေ့ဖို့အရေးကို ချက်ချင်းပဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ လွန်းရိပ်
တရုတ်စာသင်တန်းဟာ တစ်ပတ်လျှင် သုံးရက်ရှိသည်ဖြစ်
သင်တန်းပြီးတိုင်း ညဈေးတန်းက မုန့်တစ်မျိုးမျိုးကိုစား
အိပ်ပြန်လေ့ရှိကြသည်။ မန္တလေးညဈေးတန်းသည် လွန်းရိပ်
အစားမက်သူများအတွက်တော့ တကယ်ကိုပဲ အားထား
ရာကြီးတစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။

ညဈေးတန်းများကို လွန်းရိပ် တကယ့်ပဲ စိတ်စားတတ်သည်။ ညဈေးတန်းများတွင် လူတွေရဲ့ သောကကံများကို တော်တော်များများ ရှာဖွေတွေ့နိုင်သည်။ ညဈေးတန်း၏ အမှိုက်ပုံတွင် လူတွေက သူတို့၏ ဘဝအမောများ စုပုံလွှင့်ပစ်ခဲ့တတ်ကြသည်။ ရန်ကုန်က ညဈေးတန်းကိုလည်း လွန်းရိပ် ရောက်ခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် ရန်ကုန်ညဈေးတန်းသည် မီးရောင်စုံတို့ဖြင့် လှပခေတ်မီသည်။ ညဈေးတန်းကို နောက်ထားသော တန်ဖိုးကြီး အသုံးအဆောင်များ ရောင်းချရာ စုဝေးကပ်၊ Brand တစ်မျိုးတည်း တင်ထားသော နာမည်ကြီး အစားအဆောင်ဆိုင် စသဖြင့် စသဖြင့် အဲဒါတွေက ညဈေးတန်းရဲ့ သဘာဝအလှကို လျော့စေသည်။

မန္တလေးညဈေးတန်းကတော့ တကယ့်ကိုပဲ သဘာဝတရားထဲက ညဈေးတန်းလေးဖြစ်သည်။ ဆူညံပျိုးပြက်လက်သော မီးရောင်များ မရှိပါ။ ဘက်ထရီတိုင်မီးချောင်းလေးနှင့် ညဈေးတန်းသည် ရောက်လာသူတိုင်းအတွက် ကိုယ်တိုင်ကိုယ် ယုံကြည်မှုတွေကို တိုးပွားစေသည်။ ပကာသနမရှိသည့် ညဈေးတန်းလေးသည် ပါလာသောပိုက်ဆံနှင့် လောက်မလှပပါ။ မလားဟု စိုးရိမ်ကြောင့်ကြနေစရာမလိုပါ။ ထို့ကြောင့် လွန်းရိပ်သည် ညဈေးတန်းလေးကို ချစ်ပါသည်။

လွန်းရိပ်နှင့် အံ့သည် စားနေကြ ရှမ်းခေါက်ဆွဲဆိုင်လေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။ ရှမ်းခေါက်ဆွဲဆိုင် ဆိုသော်လည်း ဒီဆိုင်က မြေအိုးမြီးရှည်က နာမည်ပိုကြီးပါသည်။ နှစ်ယောက်သား မှာထားတုန်း ရှိစဉ်မှာပဲ ညက်ညောလှသော DT ဆိုင်ကယ်စက်သံများနှင့်အတူ ယမဟာ DT သုံးစင်းက ဆိုင်ရဲ့ရှေ့သို့ထိုးဆိတ်လိုလာသည်။

ယောက်ျားလေးတွေချည်းပဲဟူသော အာရုံခံစားမှုအသိအရ ရိပ်မိလိုက်သော်လည်း ဘယ်သူဘယ်ဝါတွေမှန်း မသိရချေ။ လွန်းရိပ်သည် အံ့ကို တစ်ခုခုပြောဖို့ ကြိုးစားစဉ်မှာပဲ ထိုဆိုင်ကယ်သမားများက လွန်းရိပ်တို့ စားပွဲမှာ နေရာဝင်ယူကြသည်။ မန္တလေး၏ ထုံးစံအတိုင်း ဒီနေရာပဲ လွတ်နေတော့တာမို့ သူတို့ ဝင်ထိုင်ခြင်းကို လွန်းရိပ်တို့ကလည်း သိပ်ဂရုထားမနေပါ။

လာချပေးနေပြီဖြစ်သော မြေအိုးမြီးရှည်တွေကို အားရပါးရဆွဲဖို့ရာအတွက် တူတွေကို ဖောက်နေစဉ်မှာပင် ...

“လွန်းရိပ် ... လွန်းရိပ် မဟုတ်လားဟင်”

ရင်းနှီးသော ခေါ်သံတစ်ခုကြောင့် လွန်းရိပ်က တူကို ကိုင်ထားရင်းမှ လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် မျက်ခုံးပင့်သွားရမိသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ဟယ် ... တွေ့ပြန်ပြီ။

သူက ချိုလွင်လတ်ဆတ်သော အပြုံးတစ်ခုဖြင့် ခေါင်းညိတ်ကာ လွန်းရိပ်ရဲ့စိတ်ထဲက စကားကိုတောင် ပြောလိုက်သေးသည်။

“တွေ့ပြန်ပြီနော်၊ မုန့်လာစားတာလား။”

ရှေ့မှ အငွေ့တထောင်းထောင်း ထနေသော မြေအိမ် မြီးရှည်ခွက်ကြီးကို တွေ့ပါလျက်နှင့် မုန့်လာစားတာလားဟု မေးသောအခါ ဒီက ဘာပြန်ပြောရတော့မှာပါလိမ့်။ အင်း ... မြန်မာစကားကလည်း ဒါကပဲ နှုတ်ဆက်စကား ဖြစ်နေပြန်သည်။ တရုတ်လို နင်းဟောင်(မင်္ဂလာပါ)ဟု ပြန်ပြောဖို့ကလည်း မဖြစ်နိုင်သေး။

“ဟုတ်”

လွန်းရိပ်က ခေါင်းညိတ်ဖြေတုန်းမှာပင် ဆိုင်က လူတစ်ယောက်က သူတို့အုပ်စုကို ဘာစားမလဲဟု လာမေးသဖြင့် သူက ခဏ အာရုံပြောင်းသွားပုံရသည်။ ဒီအချိန်မှာပဲ အံ့နှင့် လွန်းရိပ်တို့ အကြည့်ချင်း သွားဆုံကြလျှင် အံ့က ဘယ်သူတွေလဲ ဟူသော ပုံစံဖြင့် မျက်စိပစ်ပြသည်။ သို့သော် လွန်းရိပ်မှာ ပြောပြဖို့ အခွင့်အရေးမရှိဘဲ အသာနေဖို့သာ အချက်ပြလိုက်ရသည်။

လွန်းရိပ်သည် ခွက်ကြီးထဲက အသီးအရွက်တွေ၊ ခေါက်ဆွဲဖတ်တွေကို ပန်းကန်လုံး အသေးလေးထဲ တူနှင့် ညှပ် ဆွဲထည့်နေစဉ်မှာပဲ သူတို့က မုန့်မှာသည့်ဝတ္ထုရား ပြီးသွားကြ သဖြင့် လွန်းရိပ်ဘက် ပြန်လှည့်လာကာ ...

“တူပါတယ်လို့ ကြည့်နေတာ လွန်းရိပ်ပဲကိုး။ ဘယ်က ပြန်လာကြတာလဲ”

ကိုယ်တော်ချောက ဘေးမှာချထားသော ကျောပိုး ခြံတံကို ဝှေ့ဝဲကြည့်ကာ ချည်ပြီး တုပ်ပြီး မေးသလို လွန်းရိပ်မှာ အဖြေချင်လည်း မရတော့ချေ။

“တရုတ်စာသင်တန်းကပါ”

သူက လွန်းရိပ်ရဲ့ အပြောကြောင့် မျက်ခုံးပင့်သွား

“တရုတ်စာ ... ဪ ... လွန်းရိပ်က ချိုင်းနိစ်လား။”

အင်း ... ဒါကြောင့် ထင်တော့ ထင်သားပဲ”

“အို ... ချိုင်းနိစ် မဟုတ်ပါဘူး”

လွန်းရိပ်ရဲ့ ခပ်ဆတ်ဆတ်အပြောကို သူက သဘော ကျသလို ရယ်သွားကာ ချောမောသလို အပြုံးတစ်ခုဖြင့် “ဪ... ဒါဆို ပညာလိုလားသူကြီးပေါ့”ဟု ပြောလျှင် နှုတ်ခမ်းများက ပြီးနေခဲ့သော်လည်း စိတ်ထဲမှာတော့ တင်းကျပ်လေးလံလို့သွားရ လေသည်။ အဲဒါ ဘာဖြစ်တာလဲ။ အဲဒါဟာ ကိုယ်တိုင်လည်း အဖြေရှာမရသေးသော ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်သာ ဖြစ်၏။

သူ့မျက်နှာဟာ အမြဲချိုနေလျက် သူ့မျက်လုံးတွေ ဘာ အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုဖြင့် တောက်ပနေတတ်တာကို ပုံမှန်အားဖြင့် သဘောကျ ခင်မင်သွားရတော့မှာ ဖြစ်ပေမယ့်လည်း အဲဒီလို ခွေးမွေးထွေးထွေး အပြုံးတွေကို လွန်းရိပ်က တကယ်ပဲ လက်မခံ လို့ခဲ့ပါ။

“လွန်းရိပ် ... ဒါ ကိုယ့်ဘော်ဒါတွေလေ၊ ဒီကောင်လေး
လတ်မိုးနောင်၊ ဟိုနေ့နံနက်က ပါလာတဲ့တစ်ယောက်လေ၊
ဒီကောင်ကတော့ ဇေယျ၊ ကျွဲဆည်ကန်မှာနေတယ်၊ သူက
မျိုးကျော်စွာ၊ သူက အောင်ညီတဲ့”

သူ့ဘော်ဒါတွေအားလုံးက မြေအိုးခြီးရှည်ကို ကုန်
နေကြရင်းမှ မော့ကာ အသီးသီး ပြုံးပြသကပြုံး၊ ရယ်ပြသက
စသဖြင့် ဒိုင်ယာနာမင်းသမီးကို နှုတ်ဆက်သလို ဖော်ရွေလှိုက်လှ
လွန်းသော မျက်နှာများဖြင့် နှုတ်ဆက်ကြလျှင် လွန်းရိပ်သည်
ခင်မင်ဖို့ကောင်းသော အုပ်စုလိုက်အဖွဲ့ကြီးကို သူတို့လောက
မဟုတ်တောင် ခပ်တန်းတန်းနေ၍ မရတော့ဘဲ ပြန်နှုတ်ဆက်
တော့သည်။

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့၊ လွန်းရိပ်ငယ်ပါ”
“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာတယ်နော် လွန်းရိပ်ငယ်”
“ရှောက်ကျလွန်းရိပ်ငယ်၊ နင်းဟောင် ... နင်းဟောင်
ဟဲ ဟဲ”

ပြောင်စပ်စပ် တစ်ယောက်က လက်တပြုပြင်
တရုတ်လို နှုတ်ဆက်လျှင် လွန်းရိပ်သာမက အဲ့ပါ မအောင်နိုင်
တော့ဘဲ ရယ်မိကြလေသည်။ သူက သူ့သူငယ်ချင်း ပြောတာထက်
နားမလည်သောပုံစံဖြင့် ...

“ဟေ့ကောင် ... ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“ဟုတ် ... မင်းသာ မသိတာ၊ ဟိုကဖြင့် သိလို့ရယ်တောင်
နေပြီ။ စိတ်ချပါကွာ၊ မဖွယ်မရာစကားတွေ မပြောပါဘူး၊
ရိုးရိုးသားသား နှုတ်ဆက်တာပါ၊ မင်း မိတ်ဆွေဟာ တို့
မိတ်ဆွေပဲပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား လွန်းရိပ်ငယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်”

လွန်းရိပ်မှာ မနေသောဘဲ ပြန်၍ဖြေပေးရသေးလေ

သည်။

“ဒါဆို လွန်းရိပ်ငယ်ရဲ့ မိတ်ဆွေဟာလည်း ကျွန်တော်တို့
ရဲ့မိတ်ဆွေ မဖြစ်နိုင်ဘူးလားဟင်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူ
ခမျာ သနားစရာ ကောင်းနေသလိုပဲ”

“ရှင်”

ပထမတော့ လွန်းရိပ်ဟာ သူ့သူငယ်ချင်းပြောသော
စကားကို သဘောမပေါက်သေးချဲ့၊ လွန်းရိပ်ကသာ သဘောမ
ပေါက်သော်လည်း အဲ့ကဖြင့် သဘောပေါက်၍ မဲပြုံးတစ်ချက်
ဆောင် ပြုံးနေပြီဖြစ်သည်။ လွန်းရိပ်သည် ဒီတော့မှ သဘောပေါက်
လျက် လှစ်ခနဲပြုံးမိကာ အဲ့နှင့် သူတို့ကို မိတ်ဆက်ပေးရလေသည်။

“သူက ဥမ္မာကျော်တဲ့၊ လွန်းရိပ်ကတော့ အဲ့လိုပဲ ခေါ်တယ်”
“အဲ့”
“အဲ့”

သူ့သူငယ်ချင်းတွေက အံ့ ... အံ့နှင့် တစ်ယောက်
တစ်ခွန်း ခေါ်ပစ်ကြသည်မှာ ချက်ချင်းပဲ မိုးတွင်းရောက်သွား
သလို ခံစားရလေသဖြင့် အံ့မျက်နှာမှာ ရှုံ့မဲ့၍နေလေသည်။
ဒါကို သူက ရိပ်မိသောအားဖြင့် ...

“စိတ်မဆိုးနဲ့နော် အံ့၊ ကျွန်တော်တို့က ခင်တတ်လို့ပါ။
ကျွန်တော့် ဘော်ဒါတွေက နည်းနည်းတော့ အကျိုးစားသန်
တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မျက်ရည်ကျတဲ့အထိတော့ မ၊တတ်ဘူး
ဘူး ... ဟဲ့ ဟဲ့ ...”

“ဟား ... အဲဒါက ကျွန်တော်တို့ကိုပဲ အာမခံတာနော်
သူကတော့ စ၊ရင် မျက်ရည်ထွက်အောင် စ၊တတ်တာ”

သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ဝင်ပြော၍ လွန်းရိုင်း
က သူ့ကို အသားကြည့်လိုက်လျှင် သူက မကြားချင်ဟန်ဆောင်
နေသော ပုံစံဖြင့် ဝက်သားလုံးတစ်လုံးကို မန်ကျည်းချဉ်ဖြင့် တို့
စားနေသည်။ ပြီးတော့မှ လွန်းရိုင်းတို့ စိတ်ဝင်စားနေမှန်း သိသဖြင့်

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ့်က မျက်ရည်ထွက်အောင် စ၊တတ်
တယ်”

“ဟင် ... ကြောက်စရာကြီး”

သူက အံ့ရဲ့အပြောကြောင့် အံ့ကိုပြုံးကြည့်ကာ ...

“ဟင် ... မကြောက်ပါနဲ့။ ဒီကောင်တွေဆို တစ်နေ့ တစ်နေ့
မျက်ရည်ကျချင်လွန်းလို့ ဟောကောင် လုပ်ပါဦးကွာ၊ လုပ်

ပါဦးကွာ၊ မျက်ရည်တောက်တောက်မကျချင် နေပါစေ၊
စိုသွားရုံလောက်တော့ လုပ်ပေးပါကွာ၊ လုပ်ပေးပါကွာနဲ့
အမြဲဂျီကျနေကြတာ”

သူ့ရဲ့အတည်ပေါက်စကားတွေကြောင့် လွန်းရိုင်းတို့
မျက်လုံးတွေက တဖြည်းဖြည်းနှင့် အရောင်တွေလက်၍လာ
သည်။ သူ့သူငယ်ချင်းတွေကို ကြည့်လိုက်တော့လည်း ဘာသား
မျှများမှာ တကယ်ပဲ ပြောခဲ့ဖူးသည်အလား၊ မျက်နှာတပြုံးပြုံး
မင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် ထောက်ခံ၍ နေကြလေသည်။

အံ့က စိတ်မရည်တော့သည့် ပုံစံဖြင့် ...

“ခင်ဗျားတို့ကလည်း ဟုတ်မှလည်း လုပ်ကြပါဦး။ မျက်ရည်
ကျအောင် စ၊တာကို ပြုံးပြီးငြိမ်နေတဲ့လူ ရှိသေးလား ...

အကျိုးစားသန် ရန်များ၏ပဲ ကြားဖူးပါတယ်”

“အဲဒါက အံ့တို့က အဓိပ္ပာယ်ကောက် လွဲနေတာလေ။
မျက်ရည်ကျအောင် စ၊တယ်ဆိုတိုင်း စိတ်ဆိုးစရာမှ မဟုတ်
တာ။ တချို့ဟာသတွေက မျက်ရည်ထွက်တဲ့အထိ ဗိုက်နှိပ်
ပြီး ရယ်ရတာမျိုး မကြားဖူးဘူးလား”

“အင်းလေ ... အဲဒါနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ”

“ရော် ... ဆိုင်ပါသကော၊ ဒီကောင်က မျက်ရည်ထွက်တဲ့
ဟာသတွေချည်း လျှောက်ပြောပြီး စ၊တော့ ကျွန်တော်တို့
က မျက်ရည်ကျအောင် ရယ်ရပြီပေါ့ဗျ ...

ကျွန်တော်တို့က မျက်ရည်ကျအောင် မ,စတတ်ဘူး
ဒီကောင်က မျက်ရည်ကျအောင် စ,တတ်တယ်။ အဲဒါ
ပြောတာ။ အသင်က ငိုအောင်တော့ မ,စတတ်ဘူးဗျာ”

ရှင်းခါနီးမှ ထပ်ရှုပ်အောင် လုပ်နေပြန်သော သူ
သူငယ်ချင်းကို အံ့က မျက်စောင်းတစ်ချက် လှမ်းထိုးလှူ
လွန်းရိပ်သည် ပြုံးနေရင်းမှ တစ်သျှူးယူဖို့ လက်လှမ်းလိုက်
သည်။ သို့သော် သူက ဆိုင်ကတစ်သျှူးဘောက်စ်ကို လှမ်းမ
ဘဲ တစ်သျှူးအထုပ်လေးတစ်ထုပ်ကိုသာ ကမ်းပေးပါသည်။

“ဟို ... နေပါစေ။ ဟိုဘူးပဲ လှမ်းပေးပါ”

“သုံးပါ လွန်းရိပ်ရဲ့”

“ဟင့်အင်း ... ရတယ်၊ ဟိုဟာပဲ”

လွန်းရိပ် ခေါင်းမာနေပုံကို သူက သဘောကျသလို
ပြုံးကြည့်နေလျှင် လွန်းရိပ်သည် အဲဒီအပြုံးကြီးကို မခံယူဝံ့စွာဖြင့်
ချွေးပြန်ချင်လာလေသည်။

ဒီဘက်မှာက သူနဲ့ လွန်းရိပ်နဲ့ ဇယားရှင်းနေသလို
တစ်ဖက်မှာကလည်း သူသူငယ်ချင်းတွေက အံ့ကို ပွဲထိန်းထား
နိုင်သည်။ သူသူငယ်ချင်းတွေကလည်း လွန်းရိပ်နဲ့ သူ့ကိုကြည့်
မနေကြပါ။ သူတို့ဟာသူတို့ စားလိုက် အံ့ကို စကားပြောလိုက်
နှင့် အတော်ဟုတ်နေကြလေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ မသုံးချင်တာလဲဟင်”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ဘောက်စ်ထဲက တစ်သျှူးဆိုရင် ဆွဲ
ထုတ် ဆွဲဖြစ်လိုက်ရုံပဲလေ၊ ဒါက တစ်ရွက်ထွက်လာဖို့
သေချာထုတ်နေရဦးမယ်”

သူက တစ်ချက်ရယ်ကာ “ထုတ်ပေးရမလား”ဟု
မေးသည်။ လွန်းရိပ်သည် အခါတိုင်းလို ဘယ်သူ့ကိုပဲဖြစ်ဖြစ်
တတ်လေရှိသော မျက်စောင်းထိုးပြီး နှုတ်ခမ်းကိုက်ပြသော
အရာအား သူ့ကို လုပ်မပြမီအောင် အတော်ကြီး ထိန်းချုပ်
လိုက်ရလေသည်။

အဲဒီလို ထိန်းချုပ်နေဆဲမှာပဲ သူက လွန်းရိပ်အတွက်
တစ်သျှူးတစ်ရွက် ထုတ်ပေးပြီးပြီဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးတော့
လွန်းရိပ်သည် သူ ကမ်းပေးသော တစ်သျှူးလေးကိုပဲ လှမ်းယူ
သုံးရပါသည်။

“ကိုယ်က ဒီတစ်သျှူးကို ပရိမိုးရှင်း လုပ်တာပါ လွန်းရိပ်
ရဲ့။ သူက Green Tea ရနံ့လေ။ အရမ်းကောင်းတယ်၊
ကိုယ်တို့တစ်ဖွဲ့လုံး ဒါပဲသုံးတာ။ အံ့ရော သုံးကြည့်ပါဦး”

သူက အံ့ကို တစ်သျှူးအထုပ်လိုက် ကမ်းပေးလိုက်
နှင့် အံ့က မငြင်းပါ။ သက်သောင့်သက်သာပဲ လှမ်းယူကာ
တစ်ရွက်ဆွဲထုတ်ပြီး သုံးနေသည်။ ဒီပုံကိုကြည့်လျက် လွန်းရိပ်
အခုနတုန်းက သူ ပေးကတည်းက ငါ တစ်ခါတည်းယူလိုက်
သောင်းသား၊ အခုတော့ သူ ထုတ်ပေးတာကို သုတ်နေသလို
သွေးပြီဟူသော အတွေးဖြင့် ချာလည်ရိုက်၍ နေလေသည်။

သူ့အပြုအမူတွေဟာ ဆန်းတော့ မဆန်းပါ။ ဒါ
မရိုးဘူးဆိုတာကိုလည်း မိန်းကလေးတို့၏ မွေးရာပါဘဝ
သိနေလေသည်။ ဒါကြောင့် ကိုယ်က သတိထားလေလေ
အတွက် အခွင့်အရေး တစ်ခုခုများ ရသလို ဖြစ်နေပြီလား။
လိုက်တာ။

“အင်းနော် ... တစ်သျှူးက လက်ဖက်စိမ်း အနံ့
ကောင်းလိုက်တာ”

“ကောင်းရင် ယူထားတော့လေ”

အံ့က သူ့ထုံးစံအတိုင်း ဘွင်းဘွင်းကြီးပဲ ရ
ကာ ...

“ဟက် ... ဟက် ... ပေးတော့လည်း ယူရတာ
ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်ခါ သုံးချင်ရင် အခက်တွေ့နေ
ဘယ်မှာဝယ်တာလဲ၊ တစ်ခါတည်းပြောခဲ့”

ပြောမည် ထင်သော်လည်း သူက မပြောဘဲ
ပါသည်။ ပြီးတော့မှ ...

“သုံးချင်ရင် ဒါဇင်လိုက် ဝယ်လာပေးမယ်၊ ဘယ်က
တယ်ဆိုတာတော့ ပြောမပြဘူး”

သူ့ပုံစံက အရမ်းရင်းနှီးနေသော သူငယ်ချင်း
ယောက်ကို ပြောပုံမျိုးမို့ အံ့ရော လွန်းရိပ်ရော သူ့ကို
ကြည့်နေမိသည်။ သူ့သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်က ဝင်၍

“ဟုတ်တယ် ... ကျွန်တော်တို့သုံးတဲ့ပစ္စည်းကို လူတွေ
အရမ်းသိပြီး လိုက်သုံးမှာစိုးလို့ ဟဲ့ ဟဲ့ ... တကယ်ပြော
တာ၊ နောက်နေတာ မဟုတ်ဘူး”

အံ့က ကြီးကျယ်ရန်ကောဟူသော ပုံစံဖြင့် မျက်
တစ်ချက်ထိုးကာ ...

“မပြောလည်း နေပေါ့။ တစ်သျှူးများ ဘာစစ်သျှူးသုံး
သုံး နှပ်ချေးပြောင်ဖို့ အဓိကပဲ ... ဟွန်း”

အံ့ရဲ့အပြောကို သူတို့တစ်ဖွဲ့လုံးက တဟားဟားနှင့်
မောလေသည်။ ချက်ချင်းလက်ငင်း ဆိုသလိုပင် လွန်းရိပ်တို့
သောက်နဲ့ သူတို့အုပ်စုတို့ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်တွေလို အဖွဲ့ကျ
သွားကြသည်မှာ သူတို့ရဲ့ ရိုးသားခင်မင်စရာကောင်းသော
ဘာသာများကြောင့်ပဲ ဖြစ်ပါမည်။ ဘယ်လိုများ ဒီလောက်ထိ
အံ့သွားရသလဲဆိုတာ လွန်းရိပ်တောင် မရိပ်မိလိုက်ချေ။
အဲဒါတော့ လမ်းတွေမှ နှုတ်ဆက်ရမည့် ခင်မင်မှုမျိုး
မဟုတ်တော့ပါ။

“အဲဒီလိုတော့ မပြောနဲ့နော်၊ ဘယ်တစ်သျှူးနဲ့ပဲသုတ်သုတ်
နှပ်ချေးပြောင်ဖို့ အဓိကဆိုပေမယ့် Green Tea နဲ့လေး
သင်းနေတဲ့ တစ်သျှူးနဲ့သုတ်တော့ စိတ်ကြည်လင် မလန်း
ဆန်းဘူးလား။ ဒါကြောင့် အမြည်းလေးပေးတာနဲ့တင်
မအံ့တောင် ကြိုက်သွားရတာလေ”

၁၄၈

ဆုမြတ်မွန်မွန်

အောင်ညီ ဆိုသော တစ်ယောက်ရဲ့ မအုံ ဟူသော အသုံးအနှုန်းကြောင့် လွန်းရိပ်က ခစ်ခနဲရယ်မိသလို အဲ့ရဲ့မျက်နှာကလည်း ရှောက်သီးကိုက်ထားရသလို ရဲ့မဲ့ပြီးနောက် ဆွေ့... ကို နှိပ်သွားရလေသည်။

“ဘာ ... ဘာ ... ဘာ ...။ ဘာ မအုံလဲ။ ကျွတ် ... နာမလားဟု မဖျက်နဲ့နော်၊ ခေါ်မှာဖြင့် နာမည်အရင်းကိုခေါ်

ဟင်း ... မုန်းစရာကြီး၊ သူတို့ တစ်သျှူးလေးသိရဖို့ လူကို နာမည်အမျိုးမျိုး ဖျက်နေတယ်”

“မဖျက်ရပေါင်ဗျာ၊ ဒီတစ်သျှူးသုံးတာ ကျွန်တော်တို့ လျှို့ဝှက်ချက်ဗျ”

“အမယ်လေး ... ခင်ဗျားတို့ ရည်းစားတွေ ဆိုရင်ခင်ဗျားတို့ပြောမှာပဲ မဟုတ်လား”

“ဟဲ့”

အဲ့ရဲ့ အငေါ်တူးစကားက မခံချင်၍ ရန်တွေ့မှန်သော်လည်း ရှော့ရှိသဖြင့် လွန်းရိပ်က ဟဲ့ဟဲ့ ဟန့်သော်လည်း လေထဲသို့ ရောက်သွားပြီဖြစ်သော စကားလုံးများဟာ ဘယ်လောက် ဖမ်းမရတော့ချေပြီ။

သို့သော် ကိုယ်တော်ချောများက တစ်မျိုးတစ်နည်း ထင်သွားပုံ မရဘဲ ပြုံးဖြဲဖြဲများနှင့်ပင် ...

“ကျွန်တော်တို့ တစ်အုပ်စုလုံး ရည်းစားမရှိကြဘူးခင်ဗျာ ... အဟဲ ... သစ္စာဆိုထားကြတယ်၊ အခုတောင် ဒီကောင်က ဇွေဖောက်ပြီး သွားပေးလို့ ဒီတစ်သျှူးသတင်းက ပေါက်ကြားသွားတာ ...

ဒါကြောင့် ကြိုက်ရင်ပြော၊ ဝယ်ပေးမယ်။ ဘယ်ဆိုင်ကဝယ်လဲလို့ မမေးနဲ့ ... ပြောဘူး”

အံ့က မျက်လုံးကြီးနှင့်အပြည့် မျက်စောင်းထိုးသော်လည်း လွန်းရိပ်ကတော့ ရယ်ပဲရယ်နေမိလေသည်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဂျာကင်အိတ်ကပ်ထဲမှာ ထည့်ထားသော လွန်းရိပ်ရဲ့ဖုန်းလေး ဆံမှ ဖုန်းမြည်သံလေး ထွက်ပေါ်လို့ လာခဲ့သည်။ လွန်းရိပ်သည် Ring tone သံကို နားထောင်လိုက်တာနှင့် ဘယ်သူ့ဆီကဖုန်းဆိုတာ ချက်ချင်းသိသဖြင့် အမြန်ဖွင့်လိုက်သည်။

သူ့သူငယ်ချင်းတွေက ယဉ်ကျေးမှုရှိစွာဖြင့် စကားတွေ ဆက်ပြောနေကြသော်လည်း သူကတော့ တိတ်ဆိတ်စွာပဲ စားပွဲခုံကို လက်နှင့်ခေါက်နေတာကို မြင်တွေ့နေရပါသည်။ အဲဒီနောက် ...

“ဟယ်လို ... အင်း”

အဲဒီနောက်မှာတော့ သူက ရုတ်တရက် ထ၊ထွက်သွားသည်။ လွန်းရိပ်ကို အားနာလို့ပဲလား၊ ဘာကြောင်းကြောင့်

မှန်းတော့ မသိဘဲ သူက စားပွဲဝိုင်းမှ ထထွက်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

လွန်းရိပ်ရဲ့ရည်းစား အာကာသည် မိုးကုတ်မှနေ၍ လွန်းရိပ်ထံ ဖုန်းခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။

“လွန်းရိပ် အခု ဘယ်မှာလဲ၊ အိမ်မှာလား။”

“မဟုတ်ဘူး၊ ညဈေးတန်းမှာ မုန့်စားနေတာ”

“ဘာမုန့်လဲ”

သမီးရည်းစား ဆိုတော့လည်း အရည်မရ အဖတ်မရ စကားတွေကိုပဲ တောင်တောင်အီအီ လျှောက်ပြောနေရခြင်း ဖြစ်လေရာ ကိုယ့်အခန်းထဲမှာ ကိုယ်ပြောတာ ကိစ္စမရှိပေမယ့် ထူအများကြားထဲမှာတော့ ရိုးရိုးပြောရတာကိုပင် လွန်းရိပ်က စိတ်မလုံချေ။ ပြီးတော့ အာကာနှင့် နေ့တိုင်းလိုလို ဖုန်းပြောနေရသဖြင့် ထူးထူးခြားခြား ဘာမှပြောစရာ မရှိဘဲ နေ့စဉ်ထမင်းစားရေသောက်ကိစ္စတွေသာ ပြောနေရတာ များသည်။

“အင်း ... မြေအိုးမြီးရှည် စားနေတာ ပြီးတော့မယ်၊ အခုပဲ ပိုက်ဆံရှင်းပြီး ပြန်တော့မလို့၊ နောက်ထပ် ဆယ်ငါးမိနစ်နေမှ ထပ်ဆက်လိုက်လေ ... နော်”

“အိုခေလေ ... ဆိုင်ကယ်ကို ဂရုစိုက်ပြီးစီးနော်၊ အဲဒါဆို ခဏနေမှ ...”

“အင်း ... အင်း ... ဒါပဲနော်”

လွန်းရိပ်က ဖုန်းပိတ်ကာ အိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်၍ ရှင်းမှ ကြည့်လာသော သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို ဘာမှမဟုတ် ဆောရီးဟု တိုးတိုးပြောမိသည်။ ပြီးလျှင် အုံကိုချွတ်လှမ်းကြည့်လျက် “သွားရအောင် အုံ”ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် အုံက ပိုက်ဆံရှင်းဖို့ လှမ်းခေါ်သည်။

ဆိုင်က ကောင်လေး ရောက်လာလျှင် ...

“ရှင်းမယ်နော်၊ ဘယ်လောက်ကျလဲ”

“အားလုံး ရှင်းပြီးသွားပြီ၊ အစ်မ”

“ဟေ့”

အုံက ဟေဟူသော အာမေဇွိတ်နှင့်အတူ လွန်းရိပ် သူ့သူငယ်ချင်းတွေဘက် လှည့်ကြည့်မိလျှင် ထိုလူတွေက ခပ်လုံးပျူးပြကာ လက်နှစ်ဖက် ဖြန့်ပြလျက် သူတို့မသိပါဘူး၊ ဆုတ်ပါဘူး ဟူသော အသံတိတ်စကားကို ဆိုသည်။ အဲဒီအချိန်မှစ၍ သူက လွန်းရိပ်တို့စားပွဲဝိုင်းသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ အုံက အောင်မထိုင်ဘဲ မတ်တတ်ရပ်လျက်သား ရှိနေသောသူ့ကို ...

“ခင်ဗျား ရှင်းလိုက်တာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘာလို့ ရှင်းလိုက်တာလဲ၊ ဒီက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အတွက်တာ ပြန်ယူလိုက်ပါ”

သူက အေးလာတယ် ဟူသော ပုံစံဖြင့် လက်ဖက်ရည်ကိုပင် တင်းတင်းပိုက်၊ တစ်ချက် နှစ်ချက် ခုန်ခွဲ ခုန်လှုပ်ပစ်ကာ ...

“မညီမျှဘူးထင်ရင် မနက်ဖြန်ကျတော့ ပြန်ကျွေးဇော်”

အဲဒါက ဒီအထာတွေ ရိုးနေပြီဟူသော မျက်နှာတစ်ချက် ပိတ်ထိုးကာ ပြန်ဖို့အတွက် မတ်တတ်ထရပ်သော လွန်းရိပ်သည် အဲဒါတစ်ယောက် ခဏခဏထိုးတတ်သော စောင်းတွေကိုကြည့်ကာ အားကျလာသည်။ လွန်းရိပ်လည်း အဲဒါလို မျက်စောင်းထိုးချင်လိုက်တာ။ ဒါပေမဲ့ လွန်းရိပ်သည် အားမလွဲ၍ ဘယ်ယောက်ျားလေးကိုမှ မျက်စောင်းမထိုးရဲပါ။

အဲဒါက သူတို့တစ်ဖွဲ့လုံးကိုခြုံပြီး အားလုံးပဲ သွားမယ်ဟု နှုတ်ဆက်သည်။ လွန်းရိပ်သည်လည်း ခွင့်ပြုပါဦး ဟူ၍ အပြုံးတစ်ခုနဲ့ပဲ အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပါသည်။ အဲဒါ့ဆိုင်က ကို သူက အရင်ထုတ်ပေးပြီးနောက် လွန်းရိပ်ရဲ့ဆိုင်ကယ်ထဲ ဆက်၍ထုတ်ပေးသည်။ သူ့ရဲ့လက်ထဲမှ ဆိုင်ကယ်လက်ကို လွန်းရိပ်ရဲ့လက်ထဲသို့ လွှဲပြောင်းပေးစဉ်မှာပဲ ...

“လွန်းရိပ်”

အနားနားကပ်၍ တိုးဖွဖွခေါ်သံသည် အကျယ်ကြီးကပ်အော်လိုက်သလိုပင် လွန်းရိပ်ကို ဆတ်ခနဲ တုန်သွားစေသည်။ သူ့ကို အလန့်တကြား မော့ကြည့်လိုက်လျှင် သူ့ရဲ့မျက်လုံး...

မှာ ညမီးရောင်မှိန်ထဲ၌ ကြယ်စင်တွေလို တောက်ပအောင်လှပသည်။

“ကိုယ့်ကို လွန်းရိပ်ရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ပေးပါလား”

“xxx”

လွန်းရိပ်သည် ဘာမှပြန်မပြောမိချေ။ ဆိုင်ကယ်လက်ကိုင်ကို ကိုင်ထားသော လက်တွေ၌ ချွေးစေးတွေပြန်ကာ ခိုစွတ်လာသည်ဟု ထင်သည်။ သူက ဆက်ပြောသည်။

“ကိုယ် လွန်းရိပ်ရဲ့ဖုန်းနံပါတ်ကို ဒီညပဲ စုံစမ်းလို့ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တို့က ခရီးအတူကြုံခဲ့ကြဖူးတဲ့ မိတ်ဆွေတွေပါ။ သူငယ်ချင်းတွေပါ။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ လွန်းရိပ်ဆီကဖုန်းနံပါတ်ကို လွန်းရိပ် ကိုယ်တိုင်ပဲ တရားဝင်ပေးတာ လိုချင်လို့ပါ ...

ပလိစ် လွန်းရိပ်”

အခုချိန်မှာ ဖုန်းနံပါတ်ပေးဖို့ မပေးဖို့ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ရတာထက် ဒီနားကနေ၍ အမြန်ထွက်ခွာချင်စိတ်ကပဲ ကြီးစိုး၍ နေခဲ့ပါသည်။ လွန်းရိပ်ရဲ့နှုတ်ဖျားမှ ဖုန်းနံပါတ်ဂဏန်းများ သည် လျင်မြန်စွာ ထွက်ကျလာသည်။

သူက အိုခေဟု တိုးတိုး ရေရွတ်ကာ လွန်းရိပ်ရဲ့ ဆိုင်ကယ်သော့ကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“Take care လွန်းရိပ်၊ ဘိုင်ဘိုင်”

သူ့ရဲ့နှုတ်ဆက်သံသည် လွန်းရိပ်ရဲ့ဆိုင်ကယ်စက်
နှိုးသံအောက်တွင် လွင့်မြောကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ညရဲ့အအေးထူထဲ
ပို၍သိပ်သည်းကျစ်လျစ်လာသည်။ ဒီနေ့ သူနဲ့တွေ့ဆုံမှုဟာ တိုက်
ဆိုင်တာမှ ဟုတ်ရဲ့လားဟူသော အတွေးကို တွေးမိလျှင် သူပြော
ခဲ့ဖူးသော စကားတစ်ခွန်းကို ဦးနှောက်က မမေ့လျော့စွာ ပြန်သတိ
ရမိသွားသည်။

“တိုက်ဆိုင်မှုကို ဖန်တီးလို့ရတယ် ဆိုတာကိုက
မကုန်သေးတဲ့ ရေစက်ရှိနေလို့” တဲ့။ လွန်းရိပ်သည် ခေါင်းကိုအသာ
ယမ်းနေမိခဲ့လေသည်။

ရင်ခွင်ခေါင်းစဉ် ... မိုးလင်းသွားအောင် ည၊ညဖုန်းဆက်ဖို့
ကိုယ်ကြိုးစားရင်းနဲ့... အိပ်ရေးပျက်မယ်၊
ဒါပါပဲ ...

အချိန် ... ညကိုးနာရီ

နေရာ ... ကျွဲဘေးပလက်ဖောင်း
(၂၆ B လမ်း)

ခံစားမှု ... အချစ် ဆိုတာကို နားလည်လာတယ်၊
တကယ်တော့ အချစ်ဆိုတာ ...

သူသည် Friends တွင် သူငယ်ချင်းများနှင့် အတူ ထိုင်နေသော်လည်း သူ့စိတ်တို့က (၇၄)လမ်းထိပ်ဘက်သို့ တစ်ဝဲဝဲ ရောက်နေလေသည်။ ဒီအချိန်ဆို သူမ ဘာများလုပ်နေမှာလိမ့်ဟု သတိတရ တွေးမိနေသည်။ ဖြစ်နိုင်ချေ အရှိဆုံးကတော့ ကိုရီးယားကား ကြည့်နေမှာပါပဲ။ ကိုရီးယားကားကိုရော ဘယ်ကြည့်နေမှာလဲ၊ ဆိုလိုတာက သာမန်ဖျော်ဖြေရေးသဘောတရား အနေနဲ့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ကြည့်နေတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် စိတ်ကိုယ်ပါနှစ်ကာ ပြီးလိုက် ရယ်လိုက် စိတ်တိုလိုက် အော်ဟစ်လို့ နှင့် အားပါးတရ နှစ်ဝင်ခံစားပြီး ကြည့်နေမှာလား။

ဪ ... သတိရတဲ့စိတ်တို့ဟာ အတိုင်းအဆတူဆိုးဆိုတာ သိပ်မှန်သည်။ သတိရမှုတိုင်းတွင် သမုဒယတွေ ဝင်နေလေ့ရှိတတ်သည်။ အဲဒီသမုဒယတွေက စေ့စားလေသကဲ့သို့

သတိရခြင်းတို့ကလည်း တိုး၍ ပိုလာဖို့ပဲ ရှိလေသည်။ ဒီနေ့ အိမ်နာရီသတိရခဲ့လျှင် ခဲနက်ဖြန်မှာ နှစ်နာရီလောက် သတိရမိမည်။ အချို့တွေက ပြောကြသည်မှာ (အထူးသဖြင့် မိန်းကလေးတွေ) ယောက်ျားလေးတွေဟာ မိန်းကလေးတွေလောက် ခံစားမှု မပိုတတ်ကြဘူးတဲ့။ ပြောချင်တာကတော့ သတိရတမ်းတမူများမှာ ယောက်ျားလေးတွေက မိန်းကလေးတွေကို မမီဘူးဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။

သူကတော့ အဲဒါကို ငြင်းပယ်သည်။ တကယ်ချစ်လာပြီဆိုရင် ယောက်ျားလေးတွေရဲ့ သတိရတမ်းတမူများကို သူတို့မမီပါ။

မိန်းကလေးတွေက ချစ်သူဖြစ်သွားပြီးမှ လွမ်းရတဲ့ ခေဒနာကို ခံစားတတ်ကြတာဖြစ်ပြီး ယောက်ျားလေးတွေကတော့ ချစ်သူမဖြစ်ခင်တည်းက သတိရခြင်းတို့ ပူဇော်ပသထားရတာဖြစ်သည်။ သတိရခြင်းများစွာဖြင့် အချစ်ကို တိုးပွားစေသည်။ သတိရခြင်းသည် အချစ်ရဲ့သက်သေတစ်ခုလည်း ဖြစ်ပါသည်။

သူသည် သတိရခြင်းတို့ရဲ့ နိပ်စက်မှုကို တောင့်မခံနိုင်တော့သောအခါ သူမရဲ့အိမ်ရှေ့သို့ သွားချင်လာသည်။ သူမကို တွေ့ရဖို့ဆိုတာ ၉၉.၉% မသေချာသော်လည်း အဲဒီအိမ်ထဲမှာ သူမ ရှိနေတယ်ဆိုသော အသိက သူ့နှလုံးသားကို နွေးထွေးစေလာမှာဖြစ်သည်။ အဲဒီအတွေးမျိုးကို ချစ်တတ်တဲ့ ယောက်ျားလေးတိုင်း တွေးဖူးကြပါမည်။ တွေးသလိုလည်း လုပ်ခဲ့ကြသည်။

“ဧယျ ... ပြီးရင် ကျုံးဘက်ခိုးဦးမှာ လိုက်ဦးမလား”
 ခါတိုင်းဆိုလျှင် သူတို့အုပ်စုဟာ Friends ကတည်း
 အသီးသီး လုံစုံခွဲကြသည်ဖြစ်လေရာ သူက သူနဲ့အိမ်မဝေးသည့်
 ဧယျရဲ့သဘောထားကို တောင်းခံလိုက်တာဖြစ်သည်။

“ဒိုးလေ ... မင်း ကောင်မလေးအိမ်ရှေ့ ပတ်မလို့လား”

“အင်း ... သူ့ဆီ ဖုန်းဆက်မလို့”

“ဖုန်းများကွာ၊ အခုဆက်လည်း ရတာပဲ။ ဘာလဲ သူတို့
 အိမ်နားကခေါ်တော့ လိုင်းမိအောင်လို့လား၊ လုပ်မနေနဲ့
 ဟေ့ကောင်၊ ဟန်းဒီဖုန်းတွေက တစ်ခါ တစ်ခါကျ အရမ်း
 ကြောင်တာ၊ ကပ်ခေါ်နေတာတောင် မဝင်ဘူး၊ မခိုက်ပါဘူး
 ကွာ၊ မရှိမကောင်း ရှိမကောင်းတဲ့ ဟန်းဒီဖုန်းတွေ”

အောင်ညီက သူ ဆက်တိုင်း လိုင်းအမြဲကျပ်နေတတ်
 သည့်အတွက် ဟန်းဒီဖုန်းများကို မကြည်မလင် ဖြစ်နေသူဖြစ်
 သည်။

“အောင်ညီ ... မင်းက လုံးဝမခံစားတတ်တဲ့ကောင်ပဲကွာ၊
 လိုင်းမိချင်လို့ အဲဒီနားသွင်းခေါ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဖီးလ်နဲ့
 စကားပြောချင်လို့ သဘောပေါက်လား”

“ဟင် ... ပေါက်ပါဘူး”

“ခါနဲ့ မေးစမ်းပါရစေဦး အသင်။ မင်း သူ့ကို ဘယ်တော့
 လောက် propose လုပ်ဖို့ မှန်းထားလဲ”

ငလတ်က လန်ဒန်တစ်လိပ်ကို မီးညှိုရင်း လှမ်းမေး
 သည်။ သူက ခေါင်းကို တစ်ချက်ခါယမ်းရင်း ...

“အဲဒီလောက်ထိ ငါ မစဉ်းစားရသေးဘူး ငလတ်။ ခုလော
 လောဆယ် ဒီ့ကို သတိရနေတယ်၊ သူနဲ့ စကားပြောချင်
 တယ်၊ ဒါပဲ သိတယ်”

ငလတ်က ရီဝေစွာပြောနေသော သူ့မျက်နှာကို
 အာရုံတစုံအပ်လို ဖတ်နေသည်။ အောင်ညီက သူ့ကိုတစ်ချက်
 ကြည့်ရင်းမှနေ၍ ...

“ငါ မင်းကို တစ်ခုလောက် လေးလေးနက်နက် မေးချင်
 တယ် အသင်။ ဒါပေမဲ့ မင်း စိတ်ဆိုးမှာလည်း ကြောက်
 တယ်”

ငလတ်က စီးကရက်မီးခိုးငွေ့များကို မှုတ်ထုတ်ပစ်
 ရင်းမှ အောင်ညီကို ပြုံးထေ့ထေ့ လှမ်းကြည့်သည်။ အပိုတွေကို
 နှစ်သက်သော ဧယျကတော့ နှုတ်ခမ်းကို တစ်ချက်မဲ့ကာ ...

“ဟေ့ကောင် ... ဖောရှောတွေ လာလုပ်မနေနဲ့၊ စိတ်ဆိုး
 ရအောင် မိန်းမတွေ မဟုတ်ဘူး၊ မေးမှာသာမေး”

“အောင်မာ ... မင်းကိုမေးမှာမှ မဟုတ်တာ။ ဝင်မရှိည့်နဲ့
 ကွာ။ ငြိရင် ငါနဲ့ အသင်နဲ့ပဲ ငြိကြမှာ”

လောလောဆယ်မှာ ငြိနေကြသော နှစ်ယောက်ကို
 လွတ်ကပဲ ဝင်ဖျန်သည်။

“ကဲပါကွာ ... မေးမှာသာ မေးစမ်းပါ အောင်ညီရာ။ မင်း
ဘာမေးမယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်။ မင်းမေးတာကို အသင်
စိတ်မဆိုးပါဘူး ...

သူ ပြောချင်နေတာ။ ပြောပြချင်နေတာ။ မေးလို့တယ်
မေး ... မေး”

အောင်ညီ ဘာမေးမယ်ဆိုတာ သူ မသိပါ။ သို့သော်
အောင်ညီ မေးမယ့်အရာကို ငလတ် သိနေတယ် ဆိုတာကိုတော့
သူ ယုံပါသည်။ သူက အောင်ညီကို ခွင့်ပြုသည့်သဘောဖြင့်
ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြလိုက်လျှင် ...

“မင်း လွန်းရိပ်ငယ်ကို ချစ်နေတယ်နော် အသင်။ အေး
ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ဇာတ်လမ်းက သမားရိုးကျကနေ ခွဲထွက်
နေတယ် ...

မင်းချစ်နေတဲ့ ကောင်မလေးမှာ ရည်းစားရှိတယ်
ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ ငါသိချင်တာက တို့ယောက်ျားလေး
တွေ တော်တော်များများမှာ အဲဒီမာနတစ်ခုတော့ ရှိတယ်
တယ်လေကွာ၊ ရည်းစားရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို
သိပ်မခံစားတတ်ကြဘူး၊ ဘယ်သူမဆို တော်တော်များများ
ပေါ့ကွာ၊ ရည်းစားကြီးနဲ့ဆိုရင် ဟင် ... တော်ပါပြီဆိုတဲ့
ဟာမျိုးတွေ များတယ်လေ ...

တစ်ဖက်မိန်းကလေးက အရမ်း favour ပေးလွန်း
မှသာ ငြိကုန်ကြတာမျိုးတွေပေါ့။ အဲဒီတော့ ...”

“ဟေ့ကောင် ... အောင်ညီ။ တရားရုံး မဟုတ်ဘူးကွ၊
နိမိတ်ပြမေးခွန်းတွေနဲ့ ချည်မနေနဲ့၊ လိုချင်တာကို တည့်
မေး၊ ကဲ ... ရှုပ်ပါတယ်ကွာ ...

မင်း မေးချင်တာ ငါ မေးပေးမယ် ...

ဒီမှာ အသင်၊ လွန်းရိပ်ကို ချစ်ရတဲ့အတွက် မင်း
ကိုယ်မင်း ယောက်ျားသိက္ခာကျတယ်လို့ မထင်ဘူးလား။
ပြီးတော့ ရည်းစားလက်ရှိ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို
ချစ်ရတဲ့အရသာနဲ့ ဘာရည်းစားမှ မရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်
ယောက်ကို ချစ်ရတဲ့အရသာနဲ့ ဘာကွာလဲ၊ ကဲ ... ဒါပဲ
မဟုတ်လား ... ဖြေ”

သူက ကြားထဲက ဝင်မေးသွားသော စကားတွေ
ကြောင့် နှုတ်ခမ်းမှာ ပြီးမီသွားသော်လည်း ရင်ထဲမှာတော့
အကယ်ပဲ နာကျင်သွားခဲ့ပါသည်။ လွန်းရိပ်ရယ် ... မင်းချစ်ဖို့
ချစ်ဖို့ကို အမထားဦး။ မင်းကို စချစ်မိပြီ ဆိုတာတည်းက ကိုယ့်
ရင်ခွင်ထဲမှာ နာနေခဲ့ရပါပြီ။

ဒါပေမဲ့ သူဟာ အဲဒီဝေဒနာကို ဥပေက္ခာပြုထားရ
မည် ဆိုတာကို နားလည်ပါသည်။

“ငါ မင်းတို့မေးတာကို စိတ်မဆိုးပါဘူးကွာ၊ ဒါ သူ့ချင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ မင်းတို့ မေးသင့်တဲ့ မေးခွန်းလွန်းရိပ်ကို မင်းတို့ အသိအမှတ်ပြုပေးတာကိုပဲ ငါ သာလှပါပြီ ...

လွန်းရိပ်ကို ချစ်ရတဲ့အတွက် ငါ့မာနတွေ ထိလားဆိုတော့ ဒါ ခံယူချက်နဲ့ပဲ ဆိုင်တယ်၊ အချစ်ဆို အရှုံးတစ်ခုလို့ ပြောကြတယ် မဟုတ်လား။ အရှုံးကို ထားရတဲ့ လူတစ်ယောက်မှာ မာနဆိုတာ ရှိသင့်သလား။

မင်းတို့မေးတဲ့ နောက်မေးခွန်းက ပိုမိုက်တယ်။ ရည်းစားရှိတဲ့ မိန်းကလေးကို ချစ်ရတာနဲ့ ရည်းစားမရှိတဲ့ မိန်းကလေးကို ချစ်ရတာ ဘာကွာလဲဆိုတော့ ရည်းစားမရှိတဲ့ မိန်းကလေးကို ချစ်ရတာ ပိုပြီးစိတ်လှုပ်ရှားဖို့ ကောင်းတယ်။ ပိုမိုက်တယ်ကွ”

“ဝိုး ... ရယ်ခိုင်တွေပါလား။ လုပ်စမ်းပါဦး၊ ဘယ်လိုတောလဲ၊ တောက် ... ဒီနေရာမှာ J 34 (Junction 34) ရောက်နေရမှာကွာ ...

ဒါမှ အပြင်းစားတွေ ထွက်လာမှာ”

“တောက် ... ဒီယမကာလုလင်ကတစ်မျိုး၊ ကဲ ... စမ်းပါကွာ၊ မင်းက လောလောလတ်လတ် အချစ်ကို အတွေ့နေတဲ့ကောင် ဆိုတော့ ငါတို့ထက်စာရင် မင်းက ပိုသနောပေါ့”

သူက နာရီကိုတစ်ချက်မြှောက်ကြည့်ရင်းမှ အဓိပ္ပာယ်

ပြုံးလိုက်ပြီးနောက် ...

“သူက သူ့ရည်းစားကို မချစ်ဘူး ဆိုရင်တော့ ပြဿနာမရှိဘူး။ သူ့ရည်းစားကို ချစ်တယ်ဆိုရင်တော့ သူ့နှလုံးသားက ချစ်တတ်ပြီးသား ဖြစ်တဲ့အတွက် နူးညံ့နေပြီ။ ဒီတော့ နူးညံ့တဲ့ နှလုံးသားကို ချစ်တတ်အောင် လုပ်ဖို့ဆိုတာ သိပ်မခက်ခဲဘူး ...

သူ့ရည်းစားက သူ့အတွက် ချစ်စရာလို့ မြင်နေတယ် မဟုတ်လား၊ သူ့ရည်းစားက သူ့အတွက် အချစ်တစ်ခု ဖြစ်တယ်ဆိုရင် အဲဒါဟာ အချစ်အစစ်မဟုတ်ဘဲ ငါကမှ အချစ်အစစ်၊ သူ့အတွက် အမြဲတမ်း စိတ်ချမ်းသာရမယ့် အချစ်တစ်ခုဖြစ်အောင် ကြိုးစားရမယ်လေ ...

အဲဒီလို ကြိုးစားရတာကိုက စိတ်လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုပဲ ပေါ့ကွာ၊ ကဲ ... ဘော်ဒါတို့ ဆက်ရန်ရှိသေးကွာ၊ ရွှေကြစို့၊ ငါ သူနဲ့ အရမ်းစကားပြောချင်နေပြီ”

“ပြောစေ ... ပြောစေ ... အချစ်ဟီးရီးကြီးရေ”

အဲဒီနောက် သူတို့တစ်အုပ်စုလုံးဟာ ဆိုင်ကယ်ကြီးဆွဲကိုယ်စီနှင့် ကျုံးဘက်သို့ မောင်းနှင်လာခဲ့ကြသည်။ ဒီတစ်ခါ ဆာ သူက မမောင်းဘဲ ငလတ်ရဲ့ဘီးနောက်က လိုက်ပါသည်။ ငလတ်ရဲ့ခါးကို တင်းတင်းဖက်ထားရင်း ငလတ်ရဲ့ကျောမှာ

မျက်နှာအပ်ကာ လိုက်လာသော သူသည် သူမမောင်းသော ဆီးကယ်နောက်မှာ ဒီလိုမျိုး ထိုင်လိုက်ချင်ပါသည်။

လေတံက သူမရဲ့အိမ်ရှေ့က ဖြတ်မောင်းပေးခဲ့ရုံနောက် သူတို့သည် (၂၆)B လမ်းမကြီးရဲ့ ကျုံးဘေးက ပလတ်မောင်းမှာ ဆိုင်ကယ်တွေကို ထိုးရပ်လိုက်ကြသည်။ ည၏လေငြိမ်သည် စိမ့်ခနဲတိုက်ခတ်သွားကာ ကျုံးကိုဖြတ်၍ သူ့ကိုလာရောက်ဆက်ရှာသည်။ သူက ကျုံးဘက်ကို မျက်နှာမူကာ အဆုတ်ထဲသို့ ဆောင်းသေတွေကို ရှူသွင်းလိုက်သည်။

ဆောင်းလက်ကျန် လေအေးများသည် သူ့နှလုံးထဲသို့ တိုးဝင်စီးဆင်းသွားကာ နှလုံးသားကို လန်းဆန်းလတ်ဆတ်စေပါသည်။ သူက အိတ်ကပ်ထဲမှ ဖုန်းကိုထုတ်ကာ သူမရဲ့နံပါတ်လေးများကို ရင်ခုန်စွာနှင့် နှိပ်လိုက်သည်။ တစ်ဖက်ဖက်ဖုန်းလှိုင်းဝင်သွားချိန်တွင် သူက ကျုံးရေပြင်ကိုငေးကာ ကျော့စွာ ပြီးနေမိသည်။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကျော်က ဒီနန်းတွင်းထဲက နန်းတွင်းသားတစ်ယောက်နဲ့ နန်းတွင်းသူတစ်ယောက်တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သတိရတမ်းတကြတုံအခါ ဘယ်ဆက်သွယ်ခဲ့ကြမှာလဲ။

ချစ်သူများသည် နည်းပညာကြောင့် ပိုမိုနွေးထွေးလာသင့်ပါသည်။

“ဟယ်လို”

“ရင်နဲ့ဆတ်ဆတ်ကြားခိုက် ... မင်းထူးတဲ့အသံ ... ဒီတယ်လီဖုန်းလေးထဲ ...” သူက R ဇာနည်၏ သီချင်းတစ်ပိုင်းတစ်စကို ကြားယောင်မိသည်။ သူမရဲ့ ဟယ်လိုထူးသံများမှာ အလွန်ချို့သာပါသည်။

“ဟယ်လို ... ဘယ်သူမလဲ”

သူက ဘာမှမပြောသဖြင့် သူမက ထပ်ပြောသည်။ သူမသည် သူမကို ရုတ်တရက် နောက်ချင်လာသဖြင့် ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... မင်္ဂလာပါ။ ကျွန်တော် ကားလက်မှတ်ရောင်းတဲ့ ဌာနကပါ ခင်ဗျာ”

“ရှင်”

သူမက အံ့သြသွားပုံရသည်။ သူက အသံမထွက်ဘဲ တစ်ချက်ရယ်လိုက်ပါသည်။ ပြီးတဲ့နောက်မှာတော့ ခပ်တည်တည်နှင့်ပင် ...

“ကားလက်မှတ်တွေ အရမ်းကျပ်တဲ့ အချိန်အခါမှာ ကျွန်တော်တို့က သွားချင်တဲ့ရက်ကိုရအောင် စီစဉ်ပေးတဲ့ အထူးစပါယ်ရှယ် ကားလက်မှတ်ရောင်းဌာနကပါ”

“ဟို ... တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီ ထင်တယ်။ အခုဆက်တာ ဘယ်ဖုန်းနံပါတ်ကို ဆက်နေတာလဲဟင်”

“(09-2015410)လေ”

“အင်း ... အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကားလေး
မှတ်တော့ မှာမထားပါဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့။ အသုံးလိုရင် မှာရအောင် လိုက်ကြော်ငြာ
နေတာပါ။ အခုဆက်တဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို ဘာအကူအညီ
လိုလို သတိရပါ။ အားလုံး ကူညီပေးပါတယ်။ ကူညီ
ရစေခင်ဗျာ ... ဟဲ့ ဟဲ့”

သူ့ရဲ့အစိုးမသေသော အသံကြောင့် သူမက တစ်
နောက်နေမှန်း ရိပ်မိသွားဟန်တူသည်။ ခေတ္တတိတ်သွားပြီးနောက်

“အခု ပြောနေတာ ဘယ်သူပါလဲ”

“အကြိုက်ဆုံး ကိုရီးယားမင်းသားတစ်ယောက်ကို မျက်စိ
ထဲ မြင်ယောင်လိုက်ပါ။ ရှစ်မိုင်လောက်က လှမ်းကြည့်ရင်
အဲဒီလူနဲ့တူတဲ့ လူတစ်ယောက်ပေါ့”

သူ့အပြောကြောင့် သူမထံမှ ရယ်သံတစ်ချက်
ထွက်ပေါ်လာသည့်အခိုက်တွင် သူမ ကြည့်နူးစွာ ပြုံးလိုက်ပါ
သည်။ မင်းကို အဲဒီလို ရယ်ရအောင် အမြဲလုပ်ပေးချင်တယ်
ကလေးရယ်။

“ဘယ်ဇာတ်အဖွဲ့ကလဲ”

“ဇာတ်အဖွဲ့က မဟုတ်ပါဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်တစ်ရာကျော်
နေရာက လှမ်းဆက်နေတာပါ”

“ဘယ်လို ... အဆန်းပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... စိတ်ဝင်စားသွားပြီ ထင်ပါရဲ့နော်။ ဘယ်လို
လဲ အိမ်အရောက် ဝန်ဆောင်မှုပေးရမလား ခင်ဗျာ”

“တော်ပါပြီ။ ဘယ်ကလူမှန်းလဲ မသိ၊ ကဲ ... ခင်ဗျားလည်း
ဒီလောက်နောက်ရတာ တော်ရောပေါ့နော်။ ဖုန်းချတော့မယ်”
“ခဏလေးနေပါဦး။ ဘာဖြစ်လို့ ဖုန်းကိုပဲ ဇွတ်ချနေချင်
ရတာလဲ”

“ဟင် ... ချရမှာပေါ့။ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါမှန်း မသိဘဲ
စကားပြောနေရအောင် အဓိကလီလုပ်တတ်တဲ့ မိန်းမမျိုး
မဟုတ်ဘူး။ ဟင်း ... တော်ရုံပဲ ကောင်းတယ်”

“ဟား ... ဒေါနုချည်းပဲကွာ။ စိတ်ကိုလျှော့ပါ လွန်းရိပ်ရဲ့၊
နှလုံးအားတိုးဆေးတွေက ဈေးကြီးတယ်နော်”

“ဟင် ... ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ။ ကျွန်တော့်နာမည်ကို သိ
နေတယ်”

“ဟုတ်ပေါ့ ... လူနဲ့လည်း ခင်တယ်လေ”

“ဘယ်လို ... ဒါဆို ဘယ်သူလဲ၊ ပြော”

သူက သူမကို ခပ်တိုးတိုးပဲ ရယ်မောနေမိလေသည်။

သူမက သူ့ဖုန်းဆက်လိမ့်မယ်လို့ တကယ်ပဲ ထင်မထားရှာဘူး
သူသည် ဖုန်းပြောနေရင်းနဲ့ကို သူမအား အရမ်းလွမ်းလာ
သည်။ သူမကို ဟိုးနှလုံးသားထဲမှ နှင်နှင်နဲ့နဲ့ ချစ်မိပြီဟူသော

အသိသည် သွေးတွေစီးဆင်းသလိုပင်။ နှလုံးသားထဲမှ ထွက်လာကာ နှလုံးသားထဲကိုပဲ ပြန်၍စီးဆင်းနေသည်။

မင်းနဲ့ စကားပြောရတာ စိတ်ချမ်းသာလိုက်လို့ လွန်းရိပ်ရယ်။ ဒီလိုညမျိုးကို နေ့တိုင်းပဲ သူ ပိုင်ဆိုင်ချင်ပါသည်။

“ကိုယ့် ဆယ်သူလဲလို့ လွန်းရိပ် ခန့်မှန်းကြည့်ပါလား။ ကိုယ်က ဖုန်းသရဲ မဟုတ်ပါဘူး။ လွန်းရပ်နဲ့ ခင်မင်ထဲ ပါ ...

အခုနက လွန်းရိပ် ပျော်အောင် တမင်စတာပဲ။ သူ့စကားအဆုံးတွင် သူမထဲမှ အသံတိတ်သွားသည်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ သူ့နှလုံးသားကို လှုပ်ယမ်းနိုင်သည့် အလေးကို ကြားခွင့်ကြုံပါသည်။

“သိပြီ ... အသံခံယာ မဟုတ်လား။”

အိုး ... သူ တကယ်ပဲ မျောသွားပါသည်။

“ကိုယ့်ကို မှတ်မိတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သူမက လွင်လွင်လေးနဲ့ ရယ်မောကာ ...

“အသင်က နာမည်မပြောဘဲ ထွင်နေတာကိုး၊ ချက်ချင်းတော့ ဘယ်မှတ်မိပါ့မလဲ”

“ဘာလဲ လွန်းရိပ်ရဲ့စိတ်ထဲမှာ ကိုယ်က ဖုန်းနဲ့ပါတ် အပျော်တောင်းသွားတယ်လို့ထင်နေလို့လား”

“အင်း ... အဲဒီလိုတော့ မထင်ပါဘူး”

“အခု လွန်းရိပ် ဘာလုပ်နေလဲ”

“မဂ္ဂဇင်းဖတ်နေတယ်”

“သို့သော်လည်းကောင်း အကြံတစ်ချက်လက်သွားသည်။

“လွန်းရိပ်က စာဖတ်တာ ဝါသနာပါလား”

သူမက မဆိုင်းမတွပင် “ပါတယ်” ဟု ဖြေသည်။

သူက ပြုံးလိုက်ကာ ...

“ဟုတ်လား ကိုယ့်လည်း စာဖတ်တာ တော်တော်ဝါသနာပါတယ်။ ကိုယ်က စာရေးဆရာဖြစ်ဖို့တောင် ဝါသနာပါတာ”

“ဟယ် ... ဟုတ်လား၊ ဝါသနာကြီးတယ်ပေါ့၊ လွန်းရိပ်က အဲဒီလောက်တော့ ဝါသနာမပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ စာဖတ်တာတော့ ဝါသနာပါတယ်”

“ဘယ်လိုစာအုပ်မျိုးတွေဖတ်လဲ၊ ကိုယ့်ဆီမှာ စာအုပ်တော်တော်များများရှိတယ်၊ လွန်းရိပ် ကြိုက်တဲ့စာအုပ်မျိုးကို ငှားမယ်လေ”

“အင်း ... လွန်းရိပ်ကလား လွန်းရိပ်က ဖတ်ပါတယ် အစုံပဲ။ မဂ္ဂဇင်းတွေကတော့ Crazy ပေါ့။ ဝတ္ထုကျတော့ ကြိုက်တဲ့စာရေးဆရာလောက်ပဲ ရွေးဖတ်တာပေါ့ အသင်ရှာမယ်”

သူက တစ်ချက်ပြီးလိုက်သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူမနဲ့ သူသည် စကားပြောတာ ကြာလာပြီဆိုတာကို သူမကိုယ် သူမတောင် ရိပ်မိပုံမပေါ်ချေ။ ဝါသနာချင်း တိုက်ဆိုင်သွားတာ ရော၊ သူက သူမ စိတ်ဝင်စားသောခေါင်းစဉ်အောက်သို့ ဆွဲခေါ် သွားကာ မပျင်းအောင် နောက် ဝန်မလေးစေသော မိတ်ဆွေဆန် သည့်စကားများကို ပြောနေခြင်းကြောင့် သူမရဲ့စကားသံများသည် စတွေ့တုန်းကလို သတိတစ်ခုနှင့် ထိန်းချုပ်ထားရပုံမျိုး မရှိတော့ တာကို သူ ကောင်းကောင်းသတိထားမိလာသည်။

“ကိုယ်က မဂ္ဂဇင်းဆိုရင်တော့ များသောအားဖြင့် စာအုပ် ဆိုင်ကဌားဖတ်ပါတယ်၊ လွန်းရိပ်လို့ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကြိုက် တဲ့တောင်းပါးပါတဲ့စာအုပ်ဆိုရင်တော့ ဆိုင်ကနေ သွားဝယ် လိုက်တယ် ...

ဝတ္ထုတွေလည်း ကြိုက်တာတွေ့ရင်တော့ ဝယ်လိုက် တာများပါတယ်၊ နဂါးစာပေဆို တစ်ပတ်တစ်ခါလောက် ရောက်ဖြစ်ပြီး ကြိုက်တာတွေ့ရင်ဝယ်လာတာပဲ၊ တချို့ လုံးချင်းတွေကျတော့လည်း ငှားဖတ်လိုက်တာပေါ့ ...

ဒါနဲ့ လွန်းရိပ် မင်းလူကို ကြိုက်လား”

“ဟာ ... အရမ်းကြိုက်တယ်၊ ရေးတာတွေက အရမ်းလန်း တယ်နော်”

“ဒါဆို အခုနောက်ဆုံးထွက်တဲ့ “အလွမ်းသစ်”ဖတ်ပြီးပြီ လား”

“ဟင့်အင်း ... မဖတ်ရသေးဘူး၊ ဆိုင်မှာ သွားငှားတဲ့အချိန် တိုင်း မရှိတာနဲ့ချည်းပဲ တိုးနေတယ်”

“ကိုယ့်ဆီမှာ ရှိတယ်၊ လွန်းရိပ်ကို ငှားမယ်”

“ရပါတယ် လွန်းရိပ်ဆိုင်ကို မှာထားပြီးသားပါ”

သူက လျှို့ဝှက်စွာဖြင့် တစ်ချက်ပြီးလိုက်ကာ ...

“လွန်းရိပ်က ဘယ်ဆိုင်ကဌားတာလဲ”

“ညိုက သိတယ်မဟုတ်လား ညို၊ (၇၁)လမ်းကလေ”

“သိတာပေါ့ ကိုယ်လည်း အဲဒီကဌားတာပဲဟာ”

တကယ်တော့ သူမက အဲဒီဆိုင်မှာ စာအုပ်အမြဲငှား အတ်သည်ဟု သတင်းရပြီးတည်းက သူက လိုက်ငှားခဲ့ခြင်းဖြစ် ပါသည်။ များသောအားဖြင့် သူက နှစ်သက်စွဲလမ်းသော ဝတ္ထုမှန် သမျှ အပိုင်ဝယ်ဖတ်ခြင်းဖြစ်လေရာ စာအုပ်အငှားဆိုင် သိပ် ရောက်တတ်ချေ။ လစဉ်ထုတ်မဂ္ဂဇင်းများမှာလည်း သူ့အစ်မက ငဲ့ငှားငှားလာသည်မို့ သူက အဆင်သင့်ကောက်ဖတ်ရုံသာပင်။

“ဟုတ်လား တစ်ခါမှလည်း မဆုံဖြစ်ဘူးနော်”

သူမရဲ့အသံက မယုံသလိုပင်။ မင်းက ဆုံချင်လို့ ဆား လွန်းရိပ်ရယ်၊ သိပ်မကြာခင် အမြဲဆုံရတော့မှာပါ။

“ကိုယ်တို့က နောက်ကျတယ် လွန်းရိပ်ရဲ့။ ကိုးနာရီကျော် လောက်မှ ရောက်တတ်ကြတာ။ အဲဒါထားပါလေ၊ ကိုယ့် ဆီမှာရှိတဲ့ ဝတ္ထုစာအုပ်အသစ်က အဲဒီဆိုင်ကအသစ်ပါ။ လွန်းရိပ် ဆက်ယူလိုက်ပြီး ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဆိုင်မှာအပ်လို့ ရပါတယ်”

သူ့စကားအဆုံးတွင် သူမထံမှ အသံတိတ်သွားသည်။ ပြီးတော့မှ စဉ်းစားတွေးတောသောအသံမျိုးဖြင့် ...

“အသင်က အဲဒီစာအုပ်ကို ဘယ်လိုများ ပေးမလို့လဲ”

“လွန်းရိပ်သာ ဆက်ယူမယ့်ဆိုရင် ကိုယ့်ဘက်အပိုင်းကို တော့ ထည့်မစဉ်းစားပါနဲ့တော့၊ လွန်းရိပ် မနက်ဖြန်ပဲ ရစေရပါမယ်”

သူမ ဆက်မပြောတော့ဘဲ စကားသံတိတ်သွားသည်။ ဆက်ပြောနေလျှင် သူ့ဘက်က ဆက်လာမည့်စကားတွေဟာ အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးပါဝင်နေမည့် စကားတွေဆိုတာ သူမလည်း အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ ရိပ်မိနေလိမ့်ပါမည်။ အဲဒီနောက်

“လွန်းရိပ် ဖုန်းချနေချင်ပြီလား၊ ကိုယ့်ကို အားမနာနဲ့နော်”
“ဟုတ်”

သူမထံမှ အဲဒီ ဟုတ်ဆိုတာလေးက အားနာစွာဖြင့် ပျော့တော့ပြီးထွက်လာသည်။

“အိုဆေ ... ဒါဆို ဆီးယူနော် လွန်းရိပ် ဘိုင့်ဘိုင့်”
“ဟုတ်ကဲ့”

သူမက ဖုန်းကို အသာချသွားသည်။ သူသည် သူမရဲ့ အသံလေးကို သယ်ပိုးဆောင်ကျဉ်းပေးလာရာ So: # Emission ဖုန်းလေးကို နှမ်းမွှေးလိုက်သည်။

သူ့ကို အကွဲခတ်နေကြသော သူငယ်ချင်းများက “စူးတယ်ဟေ့” ဟု တစ်ပြိုင်နက် ဝိုင်းဝန်းဩဘာပေးကြလေသည်။ သူက ပေါကြီးလုပ်ရတာကိုလည်း မရှက်ဘဲ သူငယ်ချင်းငှား ဆွေကို အချစ်ဒဿနတစ်ခု ဖွင့်ဆိုလိုက်သေးသည်။

“အချစ်ဆိုတာ ဟိုလူကပြော ဒီလူကပြောနဲ့ အားလုံးရှုပ် ကုန်ပြီး ဘာမှန်းမသိဖြစ်ခဲ့ရပေမယ့် ဒီအချိန်မှာတော့ အချစ် ဆိုတာကို နားလည်လာပြီထွ၊ တကယ်တော့ အချစ်ဆိုတာ စိတ်ရဲ့ သီးခြားခံစားမှုတစ်ခုပဲ ကွ ...

လူတစ်ယောက်ကို ချစ်တယ်ဆိုတာ တခြားစိတ်ခံ စားမှုတစ်ခုဖြစ်ပေါ်နေတာ။ ဒါ အမှန်ပဲ ...

ငါ့စိတ်ထဲမှာ ဘယ်သူ့အတွက်မှ မရှိဖူးတဲ့ သီးသန့် ခံစားမှုတစ်ခု ရှိနေတယ်၊ အဲဒါကို ခေါင်းစဉ်တုတ်ရရင် လွန်းရိပ်ငယ်တဲ့။ လွန်းရိပ်ငယ်က ခေါင်းစဉ်လွှဲရရင်တော့ အချစ်ပေါ့”

သူ့သူငယ်ချင်းတွေက သူ့စကားတွေထဲမှာ
သွားကြသည်။ သူကလည်း သူမရဲ့ မျက်ဝန်းတစ်စုံအောက်မှာ
မျောသွားခဲ့ဖူးပါသည်။ အဲဒီမျက်ဝန်းတစ်စုံသည် ရန်ကုန်-မန္တလေး
ဟိုက်ဝေးလမ်းမကြီးပေါ်တွင် လူကို ပြုစားသွားခဲ့သည်။

ရင်ခွင်ခေါင်းစဉ်	သူငယ်ချင်းလို့ပဲဆက်၍ခေါ်မည် အသင်
အချိန်	ညနေ ခြောက်နာရီခန့်
နေရာ	ကန်တော်ကြီးနားက မိုးကောင်းအသုပ်ဆိုင်
ခံစားမှု	တထိတ်ထိတ် ရင်ထဲမှယ်

လွန်းရိပ်

“နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ လွန်းရိပ်”

လွန်းရိပ်သည် ကိုယ့် ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကိုသာ မသိလျက် တစ်ခုခုတော့ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို ရိပ်မိပုံရသော အံ့ကို တစ်ချက်ပြန်ကြည့်ကာ ပထမတော့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဟု ငြင်းဦးမလိုပင်။ သို့သော် ငြင်းနေချင်စိတ်မရှိတော့ပါ။ အံ့သည် လွန်းရိပ်အတွက် ကွန်ပျူတာလောက်နီးနီး အသုံးဝင်သူဖြစ်သည်။

“သင်တန်းဆင်းချိန်ကျရင် အာကာ ရောက်လာလိမ့်မယ်”

အံ့က လွန်းရိပ်ကို မျက်လုံးပြူးကာ ခေါင်းစောင်း ကြည့်သည်။ သင်တန်းချိန်တွင် ဆရာမက သင်တန်းသားအချင်းချင်း တရုတ်လို ပြောခိုင်းထားသည်ဖြစ်လေရာ လွန်းရိပ်က အံ့ ပြောသမျှ တရုတ်စကားတို့အား တလွဲနီးပါး ဘာသာပြန်နေသဖြင့် နောက်ဆုံး အံ့က “နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ လွန်းရိပ်” ဟု မေးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ၊ နင် ချိန်းထားလို့မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ မနေ့ညက ဖုန်းပြောတော့ သူ လာခဲ့မယ်လို့ ပြောတာ”

“ဪ ... နှစ်လုံးတည်းနဲ့ ကပ်ရုပ်နေပြန်ပြီ၊ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် သူ လာမှာမဟုတ်လား၊ အဲဒါနဲ့ နင်က နေမထီ ထိုင်မသာဖြစ်နေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ကျွတ် ... မဟုတ်ဘူး၊ မနေ့ညက ငါ့ဆီကို ဟိုတစ်ယောက် ဖုန်းဆက်တယ်”

အံ့ရဲ့မျက်ခုံးအစုံက ပင့်သွားရကာ “ဘယ်သူလဲ ခံယာဆိုတဲ့ ခပ်ချောချောတစ်ယောက်လား” ဟု ချက်ချင်းပြန် သည်။ လွန်းရိပ်က အင်း ... ဟူ၍ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လျှင် အံ့ဆို နားခွက်မှ မီးထတောက်သော အံ့က ...

“ဘာလဲ သူလည်း လာမယ်လို့ပြောထားလို့လား”

“လာမယ်လို့တော့မပြောပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူက ငါ့ကို မင်းလူရဲ့စာအုပ်အသစ် ပေးမလို့တဲ့။ ညှိကစာအုပ်ပါ၊ သူက ငှားထားပြီး ငါ မဖတ်ရသေးလို့ ငါ့ကို ဆက်ပေးမှာ”

“အဲဒီတော့ ...”

“မသိတော့ပါဘူးဟာ၊ တောင့်ကြာ အာကာလာတုန်း သူ ရောက်လာမှာစိုးတာပါ”

“ရောက်လာတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ နင့်မှာ ရည်းစားရှိတယ်
တာကို သူ သိမှာစိုးနေတာလား လွန်းရိပ်”

“အို ... အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ဟာ ဘယ်လို
မလဲ၊ အာကာအကြောင်းလည်း နင် သိသားပဲ၊ ငါ
ငါ့ကို ရစ်တာမျိုးကို ကြိုက်မှမကြိုက်တာ၊ ဘာပဲပြော
မျက်နှာပျက်ရတာမျိုးတွေ ဘာတွေ ငါ မဖြစ်ချင်ဘူး”

“အံ့က သူနဲ့လည်း ဘာမှမဆိုင်ပါဘဲနင့် သက်ပြင်း
ချက်ကိုချသည့်။ ပြီးတော့ ကြီးတော်ကြီးစတိုင်လ်ရင်ဘတ်
လက်နဲ့ပုတ်ကာ ...

“အင်း ... ငါ ထင်တယ်၊ ငါ ထင်တယ်”

လွန်းရိပ်သည် ကိုယ့်ဟာနဲ့ကိုယ် စိတ်ရှုပ်နေ
ကြားမှ အဲ့ရဲ့ပုံစံကို တစ်ချက်ရယ်မိသည်။ သို့သော် အဲဒီရယ်မိ
အသက်မပါဘူးဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိသည်။

“ဘာလဲ အငြိမ့်ထဲကလူပြန်တွေပြောတဲ့ ငါ ထင်တာ
တာမျိုးလား”

“နိုး ... မိလွန်းရိပ်ကြီးစာစံဖောက် မောင်မောင်နစ်ယော
ကြားမှာ ဗျာများတော့မှာကို ထင်တယ်ပြောတာ”

အဲ့ရဲ့ စကားကြောင့် လွန်းရိပ်မှာ တကယ်
မျက်နှာပူသွားခဲ့ပါသည်။

“အာ ... အံ့ကလည်း ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေမှန်းမသိ
ဘူး၊ အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ သူက ဒီအတိုင်း ခင်တာ
ပါ”

အံ့က လွန်းရိပ်ကို မျက်ဝန်းများအား မှေးစင်းကြည့်

နင်းမှ ...

“နင်က အဲလိုထင်လား လွန်းရိပ်၊ အဲဒီဘိုးတော်က နင့်ကို
ကြည့်တဲ့အကြည့်တွေဟာ သေးလူတောင် ကြားထဲက
ရင်ခုန်စရာကောင်းတဲ့ အရည်လဲပြောတောက်ပနေတာနော်၊
ငါ့စိတ်ထင်တော့ အာကာတောင် နင့်ကို အဲဒီလိုမကြည့်ဖူး
ဘူးထင်တာပဲ”

“နင်ကလည်းဟာ”

“ဟုတ်တယ် လွန်းရိပ်၊ သူ့ပုံစံကြည့်ရတာ နင့်ကို ကား
ပေါ်မှာတွေ့ခဲ့လို့ ဒီမှာ ထပ်ပြန်ဆုံလို့ အပျော်ဇာတ်လမ်း
လုပ်ချင်တဲ့ပုံမျိုး လုံးဝမဟုတ်ဘူး။ ငါ့စိတ်ထင် နင့်ကို
တကူးတကတောင် ရှာဖွေထားသလားပဲ ...

သူ့ကြည့်ရတာ နင့်ကို အမှန်အကန်ငြိနေတဲ့ပုံ
ပျော်ဝင်နေတဲ့ပုံ ...

ပေါ့သေးသေးတော့မဟုတ်ဘူး”

ပေါ့သေးသေးတော့မဟုတ်ဘူးဆိုသည့်စကားမှာ အံ့

ခွဲလက်သုံးစကားဖြစ်သည်။ လွန်းရိပ်သည် အရင်တုန်းကလို

ပေါ့သေးသေးမဟုတ်လျှင် လေးကြီးကြီးပေါ့ဟု ပြန်၍မနောက်
ပါ။ လွန်းရိပ်ရဲ့ရင်ထဲတွင် ကြောင့်ကြမှုတစ်ခုဖြင့် တင်းကျပ်သွား
နေသည်။ အဲဒီတစ်ယောက်ရဲ့ အရည်လုံမျက်ဝန်းတွေအကြောင်း
ကို လွန်းရိပ်လည်း သိသည်။ သို့သော် သိသာသိစေ မမြင်
မမြင်ချင်ဟန်ဆောင်ခဲ့ခြင်းသာဖြစ်သည်။

“သူ့ပုံစံက အခြေအနေမဟန်ဘူးဆိုရင် နင့်မှာ အာကာ
ကြောင်းသိအောင် လုပ်လိုက်ပေါ့။”

“အာ ... အဲဒီလိုကြီးလည်း မလုပ်ချင်ပါဘူး။”

“နီ ... ဒါဖြင့် ဖွင့်ပြောမှ ကျွန်တော့်မှာ ရည်းစားရှိပါတယ်
ဆိုပြီး ချိုးလွှတ်မှာလား။”

“ဟင်း ... မပြောတတ်တော့ပါဘူးဟာ။”

လွန်းရိပ်သည် သင်တန်းဆင်းချိန်ကို ရင်တထိတ်
ထိတ်နှင့် စောင့်ဆိုင်းခဲ့ရပြီးနောက် သင်တန်းအပြင်ဘက်မှာ
ဆိုင်ကယ်ကိုမှီပြီး ရပ်စောင့်နေသော အာကာကို တွေ့လိုက်ရလျှင်
ခါတိုင်းလို ပေါ့ပါးမနေဘဲ ဝန်တစ်ခုကို ယူထားရသလို လေးထ
၍နေလေသည်။

အာကာက အပြုံးနှင့် ဆီးကြိုရင်းမှ ...

“တစ်ခုခုသွားစားမယ်လေ၊ ဥမ္မာရော လိုက်ခဲ့တေ။”

“အဲမယ် ... နင် မခေါ်လည်း ငါက လိုက်ပြီးသားပါပဲ။
အခြေအနေက နင်ခေါ်မှ ငါက လိုက်ရတဲ့အခြေအနေ

မဟုတ်ဘူး၊ ငါတို့နှစ်ယောက်သွားတာကို နင်က လိုက်ရတဲ့
အခြေအနေ နားလည်လား။”

အိုကဲ ဆတ်ဆတ်ထိမခံပြန်ပြောလျှင် အာကာမှာ
ဇယ်ကျကျဖြင့်သာ ခေါင်းညိတ်နေရလေသည်။ အာကာကိုဆိုလျှင်
အိုကဲ ငယ်နိုင်ဖြစ်သည်။ လွန်းရိပ်ရဲ့အနားကို ကပ်ဖို့ရာအတွက်
အိုဆီမှာ ခြေစစ်ပွဲပေါင်းများစွာ ဝင်ခဲ့ရသော အာကာသည် အခု
ချိန်အထိ မိခင်ကလပ်အသင်းကို ဥပက္ခာပြုခွင့်မရသေးသောသူ
ဖြစ်သည်။

“နားလည်ပါတယ်ဟာ၊ ကဲ ... ဘယ်မှာ ဘာစားချင်လဲ
ပြော၊ ဆီဒိုးနားမှာ ကော်ဖီသောက်မလား၊ ဟိုတယ်မန္တလေး
မှာ ဘူဖေးစားမလား။”

“အမယ်လေး ... အဲဒါမျိုးတွေ ဝါသနာမပါဘူး၊ ကိုယ်တို့
က ဘဝသမားတွေ၊ လွန်းရိပ် ဘာစားမလဲပြော၊ အပြောင်း
အလဲလေးပေါ့ ...

ကန်တော်ကြီးက မိုးကောင်းအသုပ်ဆိုင်ကို သွား
မလား။”

“အင်း ... သွားလေ၊ အာကာကရော အသုပ်ကြိုက်ပါ့မလား။”

“အမယ်လေး သူ ကြိုက်ဖို့မလိုဘူး၊ တို့ကြိုက်ဖို့ပဲလိုတယ်၊
ကွက်ဟိုက နင့်မျက်နှာမြင်နေတာနဲ့တင် ကျေနပ်နေတဲ့သူ
ဟုတ်တယ်မှလား အာကာ။”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီဆိုင်ဆေးဘဲဥသုပ်ကိုလည်း ငါ ကြိုက်ပါတယ်ဟာ”

“တွေ့တယ်မဟုတ်လား၊ သူ ငတ်မှာတော့ ကြောက်သား ယောက်ျားတွေများ သူတို့ဖို့တော့ သူတို့ သိပ်သိတတ်တာ”

အာကာက အဲ ပြောသမျှကို ရယ်လို့သာနေတယ်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ လွန်းရိပ်တို့တတွေဟာ ဆိုင်ကတစ်ယောက်တစ်စီးစီဖြင့် ကန်တော်ကြီးနားက မိုးကောင်းအသံဆိုင်သို့ ချီတက်လာခဲ့ကြသည်။ အာကာက လွန်းရိပ်ကို အဲဆိုင်ကယ်နောက်က လိုက်ခဲ့ဖို့၊ အပြန်မှာ သူ ကားနဲ့ လာမယ်လို့ပြောခဲ့လော်လည်း လွန်းရိပ်က လက်မခံသဖြင့် ဆိုင်ကယ်နဲ့သာ ရောက်လာခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

လွန်းရိပ်သည် ဆိုင်ကယ်ကို မောင်းလာရင်း မျက်လုံးတွေက ဟိုဟိုဒီဒီ ဝှေ့ဝှေ့ကြည့်မိတာလည်း အကြိမ်ကြိမ်ပင် စိတ်ထဲမှာတော့ ဟိုတစ်ယောက်ကို လုံးဝ ရောက်မလာစေချင်တယ်။ အဲဒါဟာ လွန်းရိပ်မှာ ရည်းစားရှိတယ်ဆိုတာကို သိသွားမှာ စိုးတာထက် အရည်လုံပြာမျက်ဝန်းတွေ အုံ့နှိုင်းသွားမှာကို မမြင်ချင်သည့်စိတ်တစ်ခုတည်းနဲ့သာဖြစ်သည်။

အသုပ်ဆိုင်ရောက်သွားတော့လည်း စကားပိုလို့ အုံ့ကပ် ဦးဆောင်နေသည်။

“အာကာ နင်က ဆေးဘဲဥသုပ်နော် လွန်းရိပ်ကရော ...”

“ငါက ငါးဖယ်သုပ်”

“အိုဇေ ... ငါက ငါးဖယ်သုပ်ရော ကြာဆံသုပ်ရော”
အသုပ်တွေမှာထားတုန်းမှာ အာကာက လွန်းရိပ်ကို ဘာစသည့်။

“လွန်းရိပ် အဘိုးရော သက်သာသွားပြီလား”

“အင်း ... သက်သာပါတယ်၊ Follow up တော့ ပြန်ပြန်ရတာပေါ့”

“ကိုယ်က သတင်းလာမေးချင်တဲ့ဟာကို လွန်းရိပ်က ခွင့်မပြုဘူးကွာ၊ ဘာလို့လဲ”

သူက အဲဒီကိစ္စကိုပဲ ဖုန်းထဲကနေ၍ တဂျီဂျီပြောခဲ့တာလည်းကြာပြီဖြစ်သည်။ လွန်းရိပ်သည် ရည်းစားထားတာကို အိမ်ကသိမှာ မကြောက်သော်လည်း ပီသလို ပိုင်သလိုပုံစံမျိုးဖြင့် အိမ်ကို ဝင်ထွက်တာမျိုးကို မလိုလားချေ။ အာကာကတော့ သူနဲ့ လွန်းရိပ် ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို တစ်လောကလုံးအား သိစေချင်သောလူစားမျိုးဖြစ်သည်။

အခုလည်း အိမ်ကိုပါ ဝင်ထွက်ကာ လူကြီးတွေနားသို့ ပေါက်ကြားအောင် ပြုလုပ်ချင်နေတာကို လွန်းရိပ်က သဘောမတူနိုင်ပေ။ ရည်းစားဖြစ်တာမှ တစ်လတောင့်မပြည့်သေးသည့်အတွက် လွန်းရိပ်က အေးအေးဆေးဆေးနှင့် သက်သောင့်သက်သာလေးပင် နေချင်ပါသည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး အာကာရယ်၊ ဘိုးဘိုးက နေကောင်း
ပြီ၊ ပြီးတော့ သူက လူနာလာမေးတာတွေ ဘာတွေ
လည်း သိပ်မကြိုက်ဘူး၊ သူက သူ့ဟာသူ အေးအေး
ဆေးနားနေချင်တာ”

“ဟုတ်တယ် အာကာ၊ အဲဒါကတော့ အမှန်အကန်”

အိုက အရင်လာချပေးသော ဟင်းရည်ကို ခွန်
ခပ်သောက်နေရင်းမှ ဝင်ထောက်ခံသည်။

“လွန်းရိပ်တို့ရော တရုတ်စာသင်နေတာ တော်တော်
နေပြီလား”

“အင်း ... ဒီလိုပါပဲ၊ နည်းနည်းပါးပါးတော့ ပြောတာ

“ကိုယ်တောင် လိုက်တက်ချင်နေတယ်၊ အချိန်က လုံ
မရလို့သာ၊ ဘာပဲပြောပြော တရုတ်စကားက တတ်
ရင်တော့ တော်တော်ကောင်းတယ်၊ အထူးသဖြင့် ကိုယ်
လို အလုပ်လုပ်နေတဲ့သူတွေအတွက်ပေါ့”

“အေးလေ ... နင် သင့်ပါလား၊ နင်က သူတို့နဲ့ အ
ဆုံးဆက်ဆံပြီး အလုပ်လုပ်နေရတဲ့သူပဲ”

အိုက အာကာကို တိုက်တွန်းသည်။ အာကာ
သာယာစွာဖြိုးကာ လွန်းရိပ်ရဲ့လက်ထဲတစ်ဖက်ကို ဖွဲ့လေ
မိုးဆုပ်ကိုင်လိုက်လျက် ...

“ငါ မသင်လည်း ကိစ္စမရှိပါဘူးဟာ၊ ငါ့ချစ်သူက အရမ်း
တော်တဲ့သူပဲ၊ သူတတ်ရင် ငါ့ဇာတ်သလိုပဲပေါ့ နော်၊
(လက်ဖမိုးကို တစ်ချက်လှုပ်ယမ်းလျက်) လွန်းရိပ်”

“အဲမယ် ... ဘာဆိုလဲ၊ လောကမှာ ကိုယ်လုပ်မှကိုယ်
ရတာ၊ ကိုယ်တတ်ချင်ရင် ကိုယ့်ဟာကိုယ်သင်”

လွန်းရိပ်က အာကာကို မျက်စောင်းတစ်ချက်ပဲပျံ
လျက် သူ့လက်ထဲမှ အသာရန်းထွက်ကာ အသုပ်ပန်းကန်လည်း
ရောက်လာပြီဆိုမှ ကိုယ့်ဟာကိုယ် စားဖို့ပြင်သည်။ အာကာလည်း
စားရင်းမှ ...

“လွန်းရိပ် ရှေ့ပင်းတွေ ဘာတွေ မထွက်တော့ဘူးလား”

“ဘာလို့လဲ သွားတော့သွားသားပဲ”

“ရှေ့ပင်းထွက်ရင် ကိုယ် လိုက်ချင်လို့၊ အဝတ်အစားလေး
ဘာလေး နည်းနည်းလောက် ဝယ်ချင်လို့ပါ”

“အင်း ... သွားချင်လည်းသွားလေ”

အာကာက လှစ်ခနဲပျော်သွားသော မျက်နှာဖြင့် ...

“ဒါဆို ဘယ်နေ့သွားမလဲ”

“အာကာက ဒီမှာ ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ”

“ရပါတယ် ကိစ္စပေါ်လာရင်တော့ ပြန်ရမှာပေါ့၊ ဘယ်တော့
သွားမလဲဟင်၊ ကိုယ်က ကိုယ့်ဟာကိုယ် သိပ်ဝယ်တတ်တာ
မဟုတ်မှန်း လွန်းရိပ်လည်း သိသားပဲ”

လွန်းရိပ် အကြံပေးတဲ့အတိုင်း ဝတ်လိုသာ နည်းနည်း
ကြည့်ကောင်းလာတာ ... ဟဲ့ ဟဲ့”

ဒါကိုတော့ လွန်းရိပ် လက်ခံသည်။ အာကာဟာ
ပိုက်ဆံရှိသော်လည်း ဘာတွေဝတ်မှန်းမသိ ဝတ်တတ်သူဖြစ်သည်။
အလုပ်ကြီးစားကာ လွန်းရိပ်အပေါ်မှာလည်း ချစ်မြတ်နိုးရုံကလွဲ၍
သူ့ဟာသူ အေးအေးဆေးဆေးပဲ နေတတ်သူဖြစ်သည်။ စကားပြော
လည်းကောင်းသူမဟုတ်ပါ။

လွန်းရိပ်သည် စကားပြောကောင်းရုံမျှမက အဝတ်
အစားဝတ်လျှင် လိုက်ဖက်စတိုင်လ်ကျအောင် ဝတ်တတ်သော
လူတစ်ယောက်ကို ဖျတ်ခနဲသတိရမိသွားသည်။ သူ့ကိုကြည့်လိုက်
လျှင် ဆံပင်၊ အဝတ်အစား၊ မျက်မှန်၊ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်း
စသည်တို့ဟာ ကွန်ပျူတာနှင့် တွက်ချက်ပြီး ဝတ်လာသလားဟု
ထင်မှတ်ရအောင် အားလုံး Smart ဖြစ်လို့နေသည်။

ပြီးတော့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးသားပြတင်းပေါက်
ဟု တင်စားထားသော မျက်လုံးများ။ အဲဒီမျက်လုံးတွေဟာ
Power တစ်မျိုး လင်းဖြာထွက်နေလျက် တည့်တည့်ရင်မဆိုင်နိုင်
အောင်ပင် သရုပ်ပါလွန်းလေသည်။

“လွန်းရိပ် ဘယ်နေအားလဲ”

“အင်း ... အားပါတယ်၊ နောက်တစ်ပတ်ဆိုရင်သာ အနီး
ကပ်တွေ သွားတက်ရတော့မှာ၊ မနက်ဖြန်ဖြစ်ဖြစ် သွားတာ
ပေါ့၊ ဘယ်သွားမလဲ၊ Sky Walk လား၊ 78 လား”

“နှစ်ခုလုံးသွားမယ်လေ၊ မကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းတယ်၊ ပိုက်ဆံသာများများထည့်ခဲ့ပေတော့၊ အဲ့
ရော လိုက်ခဲ့ဦးမလား”

အဲ့က မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့ကာ လက်တခါခါနှင့်ပင် ...
“အမယ်လေး ... တော်ပါပြီ၊ စိတ်ထဲကနေ အလိုက်အသိတဲ့
အဖျက်မဆိုပြီး ကျိတ်မေတ္တာပို့နေတာကိုလည်း မခံနိုင်ပါ
ဘူး ...

ကိုယ့်ဟာကိုယ် အေးအေးဆေးဆေးသာ သွားတော်
မူကြပါ”

“အဟဲ့ ဟဲ့ ... အဲ့က အရမ်းအလိုက်သိတယ်ဗျာ၊ ကျေးဇူး
အများကြီးတင်ပါတယ်၊ ဒီလောက် သဘောကောင်းပြီး
ကြင်နာတတ်ရဲ့သားနဲ့ ဘာလို့ Without ဖြစ်နေလဲ မသိဘူး
နော်”

“အမယ်လေး ... လူကို သနားတဲ့အထာ လာလုပ်မနေနဲ့
Without ဘဝကို မက်မောလွန်းလို့ ခင်တွယ်နေတာ၊ အချိန်
မရွေး လိုင်စင်ဝင်လို့ရတယ် နားလည်လား”

“ဟုတ် ... ဟုတ် ... နားလည်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

အာကာက အဲ့ကိုဆိုလျှင် ဘာမှ ပြန်မပြောရဲအောင်
ကြောက်ရရှာသည်ဖြစ်လေရာ လွန်းရိပ်သည် အဲဒီအဖြစ်အပျက်ကို
မြီး၍ ခေါင်းအသာယမ်းနေမိလေသည်။ ဒီလိုနှင့် ထွေရာလေးပါး

စကားတချို့ပြောပြီးသည့်နောက် အသုပ်ဆိုင်မှ အတူတူပြန်ခဲ့ကြသည်။ လွန်းရိပ်ကို အိမ်နားအရောက်တွင် အံ့ရော အာကာရော သူတို့အိမ်တွေဆီသို့ အသီးသီးလမ်းခွဲကာ ပြန်သွားသည်။

လွန်းရိပ်သည် ကိုယ့်ကို စာအုပ်ပေးမယ်လို့ပြောထားပြီး ရောက်မလာသောလူတစ်ယောက်ကို သတိရသွားလျှင် ဘာလောမပေးတာပါလိမ့်ဟု မတင်မကျဖြစ်သွားရလေသည်။ တကယ်ဆို မပေးတာကပဲ ကောင်းတာမဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ သင်တန်းဆိုင်ရာအချိန် သူ ရောက်လာမှာပဲလို့ လွန်းရိပ်က ထင်မှတ်ခဲ့သည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ စိတ်ကိုက သူ လာပေးမှာ အသေအချာလို့ သိနေလျက်က သူ လာမပေးခဲ့တာသည် တစ်ခုခုတော့ နေတယ်ဟု နားလည်ရလေသည်။

အိမ်ရောက်သောအခါ လွန်းရိပ်တို့အိမ်က အဒေါ်ကြီးက လွန်းရိပ်ရဲ့လက်ထဲသို့ ပလတ်စတစ်အိတ်လေးတစ်အိတ်ကမ်းပေးကာ ...

“သမီးရဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် လာပေးသွားတာကွယ် ခုလေးတင်ကပဲ”

“ဘယ်သူလဲ ဒေါ်ကြီးရဲ့”

လွန်းရိပ်က မေးလည်းမေး၊ အိတ်လေးကိုလည်း အသားဟာရန် ကြည့်လိုက်လျှင် ရင်ထဲမှာ ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားရလေသည်။ ကမန်းကတန်းပဲ စာအုပ်ကို အပြင်သို့ထုတ်ကြည့်လိုက်

လျှင် မင်းလူရဲ့ အလွမ်းသစ် ဝတ္ထုစာအုပ်သစ်ဖြစ်လို့နေသည်။ စာအုပ်ဆိုင်က စာအုပ်မဟုတ်ဘဲ အဖုံးမချုပ်ရသေးသော စာအုပ်သစ်ကြီးဖြစ်ပါသည်။

“ဒေါ်ကြီးလည်း မသိဘူးကွယ်၊ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ပါပဲ၊ သမီးမှာထားလို့တဲ့ ပြောပြီး ထွက်သွားတာပဲ”

“ဪ ... အင်း ... အင်း”

ကောင်မလေးတစ်ယောက်ဟု ပြောသော်လည်း ဘယ်သူပေးတယ်ဆိုတာသိနေသော လွန်းရိပ်သည် ရင်တထိတ် ခြိတ်ဖြင့် အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ အခန်းထဲရောက်မှ စာအုပ်ကို သေချာကြည့်ကာ စာတွေဘာတွေများ ညှပ်ပါနေမလား၊ ဆုံးစားမျက်နှာမှာ လွန်းရိပ်အတွက် ဘာညာရေးပြီး လက်မှတ် ဆွဲဘာတွေများ ထိုးထားလေမလား စသဖြင့် ထင်မိထင်ရာ စစ်ခုခုကို ရှာဖွေသော်လည်း ဘာမှမတွေ့ပါ။

လွန်းရိပ် ဖတ်ဖို့သက်သက်သာပေးလိုက်သော စာအုပ်တစ်အုပ်အဖြစ်တွေ့ရလျှင် လွန်းရိပ်သည် သက်ပြင်းကို ဟင်းခနဲ ခုခံလေသည်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ လွန်းရိပ်ဟာ အဝတ်အစားလဲ၊ ဘာတွေနှင့်အတူ ထမင်းစား၊ မေမေနဲ့ ကိုရီးယားကားကြည့်၊ နံနက်ရီထိုးပြီးနောက်ပိုင်းဟာတော့ လွန်းရိပ်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အချိန်များဖြစ်လေရာ ရှစ်နာရီထိုးပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပဲ အာကုသံမှ နန်းလာပြီး မနက်ဖြန် ရှော့ပင်းကိစ္စအတွက် သေချာအတည်ပြု

သည်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ လွန်းရိပ်သည် ခုတင်ပေါ်မှာ လဲလျောင်းရင်း ဝတ္ထုစာအုပ်ကို စတင်ဖတ်ပါသည်။

ဝတ္ထုစာအုပ်မှ အဖွင့်စာသားသည် လွန်းရိပ်၏ ပထမဆုံးစာသားနဲ့တင် စိတ်ဝင်စားသွားစေသည်။

စာဆိုမှာ ...

“မိန်းမတို့သည် အချစ်ဦးယောက်ျားကို အချစ်ဆုံးဖြစ်၍ ယောက်ျားတို့မှာမူကား နောက်ဆုံးတွေ့ရသည့်မိန်းမကို အချစ်ဆုံးဖြစ်လေသည်” တဲ့။

လွန်းရိပ်သည် အဲဒီစာသားလေးကြောင့် မျက်ခုံးထဲ သွားမိကာ မျက်လုံးကို ထောင့်ကပ်၍ စဉ်းစားမိသည်။ ဒါဆို အာကာဟာ လွန်းရိပ်ရဲ့ အချစ်ဆုံးတစ်ယောက်လား။ ဒီလိုလောက်မိလျှင် လွန်းရိပ်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တုန်လှုပ်၍သွားလေသည်။

အရူးအမူးချစ်သည်ဟူသော ခံစားချက်ကို လွန်းရိပ် မခံစားဖူးပါ။ သို့သော် နှင့်နေအောင်ချစ်သည်ဟူသော ခံစားချက်ကိုတော့ ခံစားဖူးချင်သည်။ အရူးအမူးဆိုသည့် ချစ်စိတ်ဟာ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်တွေမှာ ခံစားတတ်ကြတာမို့ မခံစားရလျှင် ကိစ္စမရှိတော့။ ဒါပေမဲ့ နှင့်နေအောင်ချစ်သူဟူသော ခံစားချက်ကို လွန်းရိပ် ခံစားတတ်ရမည်။

လွန်းရိပ်သည် အာကာကို နှင့်နေအောင် ချစ်ပါလား

အဲဒီအဖြေကို လွန်းရိပ် မဖြေနိုင်ပါ။ ဒါဆို အာကာကို ဘာလို့ ရည်းစားတော်ခဲ့သလဲ။ သူဟာ လွန်းရိပ်ကို ဆယ်တန်း တတည်းက အရိပ်တကြည့်ကြည့် ချစ်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ လွန်းရိပ်ကို ကြည့်လျှင် အသနားခံသလိုကြည့်တတ်သော သူ့မျက်ဝန်းများကို စာရဏာသက်လာရာမှ နောက်ဆုံးတော့ လွန်းရိပ်ဟာ သူ့ကို အတူသွား အတူစား၊ ဖုန်းပြောသည့် အခွင့်အရေးကို ပေးခဲ့သည်။ နောက်တော့ လွန်းရိပ်သည် ဆရာဆရာကြီးများ၏ ဆုံးမစကား အတိုင်း သူချစ်ကိုပဲ ခေါင်းညိတ်လက်ခံခဲ့တာဖြစ်ပါသည်။

သူချစ်ကိုရှာရတာ စိတ်ချမ်းသာတယ်တဲ့။ ဒါကို လွန်းရိပ် မငြင်းလိုပါ။ အာကာသည် လွန်းရိပ်နှင့်ပတ်သက်လာ လျှင် မဏ္ဍပ်တိုင်တက်ပြချင်သည်ကလွဲလို့ တခြားဘာမှ မရှိသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ လောကကြီးမှာ အယူချည်းပဲ ခိုတာ တရားမျှတာပါရဲ့လား။

မျှော်လင့်ချက်မထားဘဲ စေတနာသန့်သန့်လေးတစ်ခု နှင့် ပေးဆပ်ကူညီခဲ့ရသောကိစ္စလေးတစ်ခုမှ ပီတိသည်ပင်လျှင် လွန်းရိပ်ကို ကြည်နူးမဝဖြစ်စေသည် ဆိုပါက မျှော်လင့်ချက်မပါ သော ပေးဆပ်ရသည့် ကိုယ်ချစ် ချစ်ခြင်းတစ်ခုသာဆိုရင်ရော လွန်းရိပ်ကို ဘယ်လောက်များတဲ့ ခံစားချက်တွေကို ပေးစေမှာလဲ။

ဘုရားရေ ... စာရေးဆရာရေးထားတဲ့ စာကြောင်း ဆေးနှစ်ကြောင်းကတင် လွန်းရိပ်ကို အတွေးအများကြီးပွားစေပါ

လား။ လွန်းရိပ် တစ်ခါမှ မတွေ့ခဲ့ဖူးသော အတွေးတွေကို အခုမှ တွေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

“မင်းမှာ အသက်ထက်ချစ်ရမယ့်သူ ရှိပြီးသားတဲ့ ... ငါ ကျဆုံးခဲ့ပြီလား၊ ချစ်ခဲ့မိတာ ငါမှားလားကွာ ... ဖုန်း ဆက်လည်း မပြောချင်ဘူးလား ... အချစ်အတွက် ကံမ ကောင်းခဲ့သူပါ”

လွန်းရိပ် ဖုန်းမှ သိချင်းသံလေး ရုတ်တရက်ထွက် ပေါ်လို့လာလျှင် လွန်းရိပ်သည် ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ အရင်က တော့ အဲဒီသိချင်းလေးကို ကြိုက်သဖြင့် ဖုန်းမြည်သံလုပ်ထား သော်လည်း အခုချိန်မှာတော့ ပြောင်းပစ်ဖို့ စိတ်ကူးလိုက်လေ သည်။

လွန်းရိပ်သည် စိတ်ကူးနဲ့အတူ ဖုန်းကို ကောက်ကိုင် လိုက်သည်။ ဖုန်းနံပါတ်ကို မြင်သောအခါ လွန်းရိပ်ရဲ့ရင်ထဲတွင် တစ်မျိုးလှုပ်ရှားသွားလေသည်။ လွန်းရိပ် ဖုန်းမဖွင့်မချင်း အဲဒီ သိချင်းက ထပ်ခါတလဲလဲ လာနေသည်မို့ ဖုန်းကိုဖွင့်ကာ ထူ လိုက်လျှင် ...

“လွန်းရိပ် ... ကိုယ်ပါ”

သူ့အသံ တိုးဖွဖွက လွန်းရိပ်ရဲ့ရင်ကို တစ်ချက်တို ဝှေ့သွားသည်။ လွန်းရိပ်သည် ဒါကို မသိကျိုးကျွန်ပြုကာ ပုံမှန် လေသံဖြင့် စကားပြန်ပြောဖို့ကြိုးစားလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... အသင်လား မသိဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုယ် လွန်းရိပ်ဆီကို စာအုပ်ပို့လိုက်တယ် နော်”

“အခု ဖတ်နေတယ်”

“ဟုတ်လား ... ကောင်းတယ်မဟုတ်လား”

သူ့အသံက လွန်းရိပ် ဖတ်နေတယ်ဆိုတာနှင့် မြူးကြွ

တတ်လတ်လို့လာသည်။

“အင်း ... ပထမဆုံးတစ်ရွက်ပဲ ဖတ်ရသေးတယ်၊ ဒါနဲ့ စာအုပ်က အငှားဆိုင်က စာအုပ်မဟုတ်ပါဘူး။ အသင့် စာအုပ်ပါ”

“ကိုယ့်စာအုပ်မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒါ လွန်းရိပ်ရဲ့စာအုပ်”

“ဘယ်လို”

“ကိုယ့်စာအုပ်က ကိုယ့်အိမ်မှာရှိပါတယ်၊ အဲဒါ လွန်းရိပ်ကို လက်ဆောင်ပေးတပေါ့”

လွန်းရိပ်သည် အဲဒီစကားကြောင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လိုသွားသည်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဟန်းဒီဖုန်းလိုင်းက သိပ်မမိချင် ဆာသဖြင့် လွန်းရိပ်က အခန်းထဲမှထွက်ကာ ဝရန်တာဘက်သို့ ဆွှာကလာခဲ့သည်။ လွန်းရိပ်က ဘေးဘက်ဝရန်တာသို့ ထွက် ဆာခြင်းဖြစ်သောကြောင့် မြို့ရိုးနှင့် ကျုံးကြီးကို လှမ်းမြင်နေရသည် အလှကို ကြည့်နူးစွာခံစားမိသည်။

“ဟယ်လို လွန်းရိပ်”

“အင်း ... ကြားတယ်။ ခုန နည်းနည်းလှိုင်းမမိလို့

အဲဒီစာအုပ်က လွန်းရိပ်ကို လက်ဆောင်ပေးတာဟုတ်

“ဟုတ်တယ် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူ့ပုံစံက လက်ဆောင်ပေးတယ် ဆိုတာကို
မှ ဘာမှ မထူးဆန်းတဲ့ပုံပင်။ လွန်းရိပ်သည် ကိုယ့်ဘာသာ
ပန်းထွန်းမိပြီးမှ ...

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ အသင်ကပြောတော့ အသင့်
မဟုတ်ဘူး ဆိုင်ကစာအုပ်ကို ဆက်ယူပြီး အပ်ရုံပဲ

“အင်းလေ ... အခုလည်း ဆက်ယူထားပြီး မအပ်ရုံပဲ

စကားကို လိုသလို လက်တစ်လုံးခြားကပ်ပြော
သော သူ့ကို လွန်းရိပ်က နိုင်အောင်ပြန်မပြောနိုင်ချေ။

“ဒီကိစ္စဟာ သိပ်ကြီးကျယ်တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး လွန်း
ရယ်၊ အဲဒီလောက် Seriousမဖြစ်ပါနဲ့၊ အဲဒီစာအုပ်ထဲမှာ

တဲ့ ဆရာမင်းလူရဲ့ဒိုင်လေးတွေက အရမ်းမိုက်တယ်၊
ဒိုင်တွေဆို စာအုပ်ကိုဆက်မဖတ်မိဘဲ ရပ်ပြီး တွေးနေ

ဟာမျိုးတွေရှိတယ် ...

ဆိုင်က ငှားထားတော့ ဖတ်ရတာ သိပ်ဖီးလ်
ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် ကိုယ်က လွန်းရိပ်ကို လက်ဆောင်

လိုက်တာပါ။ အဲဒီအတွက် လွန်းရိပ် ကိုယ့်ကို ကျေးဇူး

ဖို့လည်း မလိုဘူး၊ အသိအမှတ်ပြုဖို့လည်း မလိုဘူး၊ ဘာမှ
မလိုဘူး”

သူ့စကားတွေထဲမှာ လွန်းရိပ်ရဲ့ နှလုံးသားတစ်ခုလုံး
တိတ်သွားသည်။ ဘာပြန်ပြောရမှန်းလဲမသိပါ။ သူက လွန်းရိပ်
ဘာကိုဆိုလိုထင်မြင်မယ်ဆိုတာကို ရိပ်မိနေလျက် အဲဒီလို မထင်
ဆောင် ပြောသွားပုံက ပညာသားပါ၊ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ရှင့်မျက်
နှုန်းတွေကကျတော့ ဘာတွေပြောနေလဲ အသင်။

လွန်းရိပ်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ကျိတ်၍ချ
တိုက်မိသည်။

သက်ပြင်းချတာဟာ တစ်ခါချလျှင် တစ်ရက်ပို၍
အသက်တိုသည်ဟု ကြားဖူးသည်။ ဒါကိုမှ တစ်ဖက်လူမသိအောင်
နဲ့၍ ကျိတ်ချရသောသက်ပြင်းတွေဟာ တစ်နှစ်ပို၍ အသက်တို
သည်ဟု ကြားဖူးသော်လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ပြီ။

“လွန်းရိပ်”

“ရှင် ... ဟင်”

လွန်းရိပ်ရဲ့ အလန့်တကြား ကယောင်ကတမ်းထူးသံ
ဆို သူက ခပ်တိုးတိုးရယ်မောကာ ...

“ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”

သူ့ စကားပြောသံက အာကာနဲ့ကိုမတူပါ။ တခြား
ဘယ်သူနဲ့မှလဲမတူ။ လွန်းရိပ်မှပဲ ဒီလိုပြောသလားတော့မတွေ့

တတ်။ လွန်းရိပ်ကိုပြောသော သူ့စကားသံတွေသည် အဓိပ္ပာယ်
ရိုးရှင်းပါလျက်နှင့် နက်ရှိုင်းတာကိုတော့ လွန်းရိပ် နားလည်ရ
“အသင်”

“ပြောဗျာ”

သူ့ရဲ့ပြန်ပြောသံကြောင့် လွန်းရိပ် ပြုံးမိသွားရ
သူဟာ အချိန်တိုအတွင်းမှာပဲ လွန်းရိပ်ကို အမျိုးမျိုးပြော
အောင် လုပ်နိုင်သူဖြစ်ပါသည်။

“လွန်းရိပ် စာဖတ်ချင်တယ် အဲဒါရမလား”

“ရတာပေါ့။ ဖတ်ပါ ... ဖတ်ပါ”

သူ့အသံက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ရွှင်လန်းစွာ
အခုမှပဲ လွန်းရိပ် ရင်ထဲမှာ ဘဝင်ကျသွားရပါသည်။

“အသင့်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ”

“ဒါပဲနော်”

“ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ၊ အိပ်မက်လှလှမက်ပါစေ”

သူ့ရဲ့ဆုတောင်းသံအဆုံးတွင် လွန်းရိပ်သည်
ကြည်နူးနူးရယ်မိကာ ဖုန်းလေးကို အသာအယာပိတ်ရင်း ပန်
ဖက်ကို အသာတွန့်မိလေသည်။ ဒီလို သူငယ်ချင်းဘဝလေး
ပျော်ဖို့မကောင်းဘူးလား အသင်ရယ်။

ရင်ခွင်ခေါင်းစဉ်		တိုက်ဆိုင်လိုက်တာများကွာ
အချိန်		နေ့လယ်ခင်း တစ်နာရီခန့်
နေရာ		78 Shopping Mall
ခံစားမှု		မခံစားနိုင်ဘူး

ကလေး

မနေ့ညက သူ့အိပ်မက်တွေမကောင်းပါ။ သူ့နှလုံးသားသည် ရင်ဘတ်ထဲမှ ခုန်ပေါက်ထွက်သွားကာ လမ်းမပေါ်သို့ လိုမ့်ထွက်သွားသည်။ အဲဒါကို သူက အလျင်အမြန်လိုက်ဖမ်းသည်။ သို့သော် သူ့လက်က ချော်နေသဖြင့် သူ့နှလုံးသားလက်ထဲမှ လွတ်လွတ်ထွက်သွားကာ လမ်းမပေါ်မှာ တောတောက်ပြေးနေသည်။ နောက်မှ သတိထားမိကာတာက လွန်တိုအိမ်ရှိရာဘက်သို့ ပြေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ လွန်းရိပ်တို့အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်ထားတင့်ကားတစ်စီးသည် သူ့နှလုံးသားကို မြင်တာနှင့် တစ်ခိုင်းစာလောက်မှာ နှလုံးသားကို တက်ကြွတပစ်လိုက်သည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ သူ့ရင်ခွင်တစ်ခုလုံး ကားတက်ကြွတခံရကာ နာကျင်အောင့်မျက်သွားကာ သူလည်း လဲပြိုကျသွားသည်။

ကြီးက သူ့အနားသို့ မောင်းလာကာ တင့်ကားမောင်းသူက သူ့ကို မှတ်ပြီလားဟူသောအပြုံးဖြင့် ငဲ့မိုးကြည့်သည်။ တင့်ကားမောင်းသူမှာ လွန်းရိပ်ရဲ့ရည်းစား အာကာဇိုလ်ဖြစ်ကြောင်း သိရပြီးသော် နာကျင်မှုကြောင့်မဟုတ်ဘဲ ဒေါသစိတ်ဖြင့် သွေးတိုးကာ နာကျင်နေတာတင်ပဲ သူ့သေဆုံးသွားခဲ့ပါသည်။

အိပ်မက်မှန်းလာသောအခါ သူ့ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး နာကျင်၍နေလေသည်။ နာရီကိုကြည့်လိုက်သောအခါ နံနက်လေးနာရီခွဲပဲရှိသေးသည်။ ကြားဖူးတာတော့ အာရက်တက်မှာမက်တဲ့အိပ်မက်တွေဟာ မှန်တတ်တယ်တဲ့။ ဘုရားသခင် သူ့တော်တော်ဆင်လေသွားသည်။ ပြန်အိပ်ချင်စိတ်လည်း မရှိတော့ပါ။ ကျုံးတက်သွားပြီး ပြေးရင်ကောင်းမလား။

အိပ်မက်မကောင်းလို့ ထပြေးတာဆိုလျှင်တော့ တတ်က သူ့ကို ဆဲလိမ့်မည်ထင်သည်။ သူ့ဘာသာတစ်ယောက်တည်းပြေးကာ အပြန်ကျမှ လေတံဆိ ဝင်တာပဲကောင်းလိမ့်မည်။ သူသည် ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးတဲနောက်မှာတော့ ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီး အမြန်လုပ်လိုက်သည်။

အဲဒီနောက်မှာတော့ ကျုံးဘက်သို့ သူ ရောက်လာခဲ့သည်။ သူမတို့ တိုက်လေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ အောက်ထပ်မှာသာ မီးလင်းနေလျက် အပေါ်ထပ်က မှောင်မည်းနေသည်။ သူမ အိပ်ရာမှာ နိုးပြီလား။ သူ့ရင်တစ်ချက်ခုန်သွားသည်။

သည်။ သူက ကျုံးဘေးပလက်ဖောင်းမှာ ဆိုင်ကယ်သွားရပ်တဲ
 တဲ့နောက် သွေးပူသွားအောင် ဟိုဘက်ဒီဘက် ပြေးနေလိုက်သည်။
 ခြောက်နာရီထိုးလောက်မှာတော့ ဗိုက်ဆာလာသဖြင့်
 ငလတ်ကို သွားခေါ်ကာ နန်းရှေ့က ရွှေလက်ရာမုန့်ဟင်းခါး
 သွားစားဖို့စိတ်ကူးပြီး သူက ဆိုင်ကယ်ရပ်ထားခဲ့ရာ (၇၄)လမ်းထိ
 ဘက်သို့ အသာပြန်လျှောက်လာပါသည်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ အခြေ
 ရှောင်ထရက်ဆုတ် ဝတ်ထားသော ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်နှင့် မျှ
 နှာချင်းဆိုင် တွေ့မိသွားလျှင် သူသည် မမျှော်လင့်တော့မှ ရတနာ
 သော ကံကြမ္မာကို မခင်ချင်တော့အောင်ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော်
 သူမကို မနှုတ်ဆက်နိုင်လောက်တဲ့ အထိတော့ သတိမမေ့
 ချေ။

“ဝွတ်ဒ်မောနင်း လွန်းရိပ်”

“မောနင်း ... တစ်ယောက်တည်းပါလား”

“လွန်းရိပ်လည်း တစ်ယောက်တည်းပဲလေ”

ပြောပြီးတော့မှ အဲဒီစကားအတွက် သူ နောင်တ
 သွားရ၏။ တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘူး။ နှစ်ယောက်ဟု ပြန်ပြော
 ပါက မခက်ပါလော။ သို့သော် သူမက ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ
 အသာပြေးနေပြန်လျှင် သူသည် စတွေ့တည်းက အဲဒီလိုပြန်ပြော
 ခဲ့သော သူမကို ပိုချစ်သွားသည်။

သူ့နှလုံးသားလေးအတွက် အားလည်းကိုးပါသည်။

“ဒီနေ့ အိပ်မက်မကောင်းလို့ လွန်းရိပ်ရယ်၊ အဲဒါ ဆက်
 မအိပ်ချင်တော့တာနဲ့ ထပြေးတာ။ ဟိုကောင်တွေကို
 ညက ချိန်းမထားမိတော့ သူတို့က အိပ်ချိန်နောက်ကျကြ
 မှာ၊ အဲဒါနဲ့ နိုးမနေချင်တော့တာနဲ့ ...”

သူမက သူ့ရဲ့ ညည်းညည်းညူညူအပြောကို ချို
 သွင်စွာနှင့် ရယ်သည်။ ခင်မင်မှုတရားဖြင့် ...

“အိပ်မက်မကောင်းဘူးဆိုတော့ ခေါင်းကိုဆင်နင်းခံရတယ် လို့မက်လို့လား”

“ခေါင်းကိုဆင်နင်းခံရတယ်ဆိုရင် အဲဒီလောက် အုံးမစား ဘူး”

သူ့အပြောကို သူမက မျက်ခုံးပင့်ကာ ...

“ဒါဆို ဘာအိပ်မက်မို့လို့လဲ”

သူမ မျက်ဝန်းလေးတွေက စိတ်ဝင်စားရိပ်တို့ဖြင့်
 တဖျပ်ဖျပ် တောက်ပကာလာသည်။ မင်း သိချင်လား လွန်းရိပ်။
 ဘာကယ်လို့ သိသွားရင် ကိုယ့်နှလုံးသားကို တင့်ကားနဲ့ တက်
 ကြိတ်ခဲ့တဲ့ ဟိုကောင်ကို မုန်းပေးမှာလား။ မသိချင်ပါနဲ့တော့
 လွန်းရိပ်ရယ်။

“ဒီလိုပါပဲ အိပ်မက်က မကောင်းဘူး၊ ပြန်တော့မပြောချင် ဘူး”

သူက မပြောချင်လေလေ သူမက သိချင်လာလေ
 လေနဲ့တူသည်။ ဇွတ်မမေးသင့်ဘူးဆိုသော အမူအရာလေးကလည်း
 သူမ မျက်နှာပေါ် ပေါ်လွင်လို့နေလျှင် သူသည် အဲဒီမျက်နှာလေး
 ကို တကယ်ပဲတန်ဖိုးထားမြတ်နိုးမိပါသည်။ သူက ပြန်တော့ဖို့
 အတွက် သူမကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“လွန်းရိပ် ပြေးချင်ပြေးတော့နော်၊ ကိုယ် သွားတော့မယ်”
 “ဪ ... ဟုတ်”

သူမ မပြေးခင် သူက ဆိုင်ကယ်ပေါ်သို့ အရင်တက်
 ကာ မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ဟိုတစ်ခါလို အိုးလေးတွေ မလှုပ်ရဲမှာ
 စိုးလို့ပါ။ အိုးလေးတွေ လွတ်လွတ်လပ်လပ်လှုပ်ပါစေ။

သူ့ရဲ့အိပ်မက်ဝေဒနာကို သူမအား မပြောပြခဲ့သော်
 လည်း သူငယ်ချင်းတွေကို ရင်ဖွင့်ပြောခဲ့ပါသည်။ သူငယ်ချင်းတွေ
 က နှလုံးသားနုနေသော သူ့ကို စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဖြစ်အောင်
 ဆိုကာ 78 Shopping mall ရှိ Fuji Cyber Cafe သို့ ခေါ်သွားသည်။
 သူတို့အုပ်စုထဲမှာ ငလတ်နဲ့အောင်ညီ၊ ဇေယျာတို့က အင်တာနက်ကို
 အရူးအမူး ဝါသနာပါသူတွေဖြစ်သည်။ ငလတ်ကတော့ ဗဟုသုတ
 တိုးပွားရာ ရှာဖွေတာဖြစ်ပြီး ကျန်တဲ့ကောင်တွေကတော့ Chatting
 ဝင်ပြီး အိမ်ကလီလုပ်ဖို့နဲ့ အင်တာနက်ထဲက မဟုတ်တရုတ်ပုံ
 တွေကိုကြည့်ဖို့လောက်သာ အာသီသရီသူတွေဖြစ်သည်။

ဒါကို ဆရာကြီးငလတ်က ဘယ်လိုပင် ဆုံးမသော်
 လည်းမရ။ အင်တာနက်ကို ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် သုံးကြသည်ဟု
 သောစကားနဲ့တင် မူပိုင်ချည်လို့ထားလေသည်။ သူက အင်တာနက်
 ထဲ ဟိုဟိုဒီဒီမျှပြီး တစ်နာရီထက်ပို၍ မကြည့်နိုင်ပေ။

“ဟေ့ကောင်တွေ ထွက်ကြတော့ကွာ၊ အောက်ထပ်တ
 Season ဖြစ်ဖြစ် သွားထိုင်ကြမယ် ပျင်းလာပြီ”

“ဟာ ... ခဏနေပါဦး မင်းကလည်း၊ ဒီမှာ ငါ့စက်ကို လာကြည့်စမ်း၊ အမှန်အကန်ပုံတွေနော် အောင်ညီ၊ ဒါ ဟိုတစ်ယောက်မဟုတ်လား”

“တော်ကြစမ်းကွာ၊ မင်းတို့ကလည်း ဒါတွေပဲ အားမရနိုင်ဘူး”

“အောင်မာ မင်း ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား ဟေ့ကောင်”

“ယောက်ျားတိုင်း စိတ်ဝင်စားရမှာလား၊ စိတ်ပျက်စရာကြီးတွေပါကွာ၊ ကဲ ... မင်းတို့မထွက်သေးရင် နေခဲ့တော့၊ ငါ လိမ့်တော့မယ်”

“ဟာ ... ဒီလိုလည်း မလုပ်နဲ့လေ ယောက်ဖရာ၊ ခဏလေး ... ခဏလေး”

သူ့သူငယ်ချင်းတွေက သူ့စိတ်ကြိုက်လိုက်လျှော့ကာ လုပ်ငန်းအားလုံးကို လက်စသတ်၍ လိုက်လာကြသည်။ သူတို့ သူတို့အုပ်စုသည် 78 Shopping mall အောက်ထပ်ရှိ Season မှာထိုင်ဖို့ ထွက်လာကြတုန်းမှာပဲ သူ့မျက်လုံးတွေသည် ထောင့်ချိုးတစ်ခုမှ ဘွားခနဲထွက်လာသောစုံတွဲတစ်တွဲနှင့် ဆုံသည်။ ဒီစုံတွဲထဲမှ တစ်ယောက်သောသူသည် သူ့ကို မြင်သွားသောအခါ နံ့ဩသွားပုံကို သူ့မျက်လုံးထဲမှ မထွက်ပါ။ အံ့ဩသွားတယ်ဆို ကာထက် ဘယ်လိုအနေအထားနဲ့ နှုတ်ဆက်ရမလဲဆိုတာကို ဝေခွဲနိုင်ဖြစ်သွားသော အကျပ်အတည်းမျက်နှာကို သူက သနားပွားမိပါသည်။

မင်းကို နှုတ်မဆက်စေချင်ရင် နှုတ်မဆက်ပါဘူး လွန်းရိပ်ရယ်။ သူ့လိုပဲ သူ့သူငယ်ချင်းတွေကလည်း မြင်ကြမှာ ဖြစ်လေရာ သူက သူငယ်ချင်းတွေကို နှုတ်မဆက်ရန် မျက်ရိပ်ပြုဖို့ ကြံစည်စဉ်မှာပဲ ...

“အသင်တို့ ရှေ့ပင်းလာတာလား”

သူမက ချိုလွင်သံသာလေးနှင့် နှုတ်ဆက်လျှင် သူတို့အသီးသီး ခေါင်းတွေထောင်သွားရသည်။ ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ။ သူတို့ထဲတွင် အေးအေးဆေးဆေးရှိသော လတ်ကပဲ အပြီးတစ်ချက်နှင့် ခေါင်းဆတ်ကာ ...

“မဟုတ်ဘူး လွန်းရိပ်၊ CyberCafe ကိုလာတာ ပြီးသွားတာနဲ့ ထွက်လာတာ Season မှာထိုင်မရဦး”

“ဪ ...”

သူမက ဪ တစ်ခွန်းဆိုကာ အပြီးတစ်ခုနှင့် သူ့ကို မေးဆတ်နှုတ်ဆက်ပြသည်။ မနက်ကတင် သူ့ပြောခဲ့သည့် အိပ်မက်မကောင်းဘူးဟူသော စကားရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို အခုချိန်မှာ သူမလည်း ကောင်းကောင်းကြီးသဘောပေါက်နေပေလိမ့်မည်။ သူသည် မွတ်သိပ်ရှိသောမျက်ဝန်းများဖြင့် သူမကို ငေးနေရာမှ အသာမျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။

သူမကလည်း ဆားနားကတစ်ယောက်နှင့် မိတ်ဆက်မပေးချေ။ သူ့မျက်ဝန်းများကို ငဲ့ညှာ၍လား သူ့နှလုံးသားကို

ငဲ့ညာ၍လားတော့ မပြောတတ်ပါ။ သူသည် ဒီအတိုင်းကြီး ငြိမ်နေရတာ မကောင်းသဖြင့် စကားတချို့ကို ဖျစ်ညှစ်ထုတ်လိုက်သည်။

“လွန်းရိပ်တို့ မုန့်လိုက်စားပါလား”

“နေပါစေ သွားစရာလေးရှိလို့ပါ။ အားလုံးပဲခွင့်ပြုပါဦးနော်”

သူမက နှုတ်ဆက်သည့်အချိန်မှာပဲ ဘေးကတစ်ယောက်က သူ့ကို တစ်ချက်အကဲခတ်လိုက်တာကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ သူသည် အဝတ်စုတ်လို ပျော့ဖတ်နေသော ခြေထောက်များဖြင့် Season သို့ ဘယ်လိုရောက်လာမိမှန်းကို မသိပါ။ စကားသိပ်မပြောနိုင်သော သူ့ကို အောင်ညီက တစ်ချက်ကြည့်လျက် “ဝင့်ကြီးလိုက်တာ” ဟု ညည်းညူသည်။

ဇေယျကတော့ ဟမ်ဘာဂါတစ်လုံးကို ပလုတ်လောင်းစားကာ ...

“မင်း အိပ်မက်က မှန်သားပဲကွ၊ ဒါဆို ကံစမ်းကြည့်ရအောင်၊ နှလုံးသားကို ကောက်ရမှာပေါ့နော် မှန်း”

“ဟေ့ကောင် ဇေယျ မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ ဒီမှာ အမှန်အကန်တွေ နေတဲ့ဟာ၊ ဒါကြောင့် ငါပြောတာပေါ့ ခဏလေးစောင့်ဆိုတာ နောက်ထပ်ငါးမိနစ်လောက်စောင့်လိုက်ရင် သူတို့အတွဲနဲ့ ဆုံမှာမဟုတ်တော့ဘူး”

“ဆုံတော့ရော ဘာဖြစ်လဲကွာ၊ ဘာမှ အုံးစားစရာမရှိဘူး၊ ဒီမှာ အသင်၊ လွန်းရိပ်ရဲ့မျက်လုံးထဲက အရိပ်အငွေ့တွေကို မင်း သတိထားမိလား”

သူက နံရံကိုမှီကာ လျှောတိုက်ထိုင်နေရာမှ မျက်လုံးထောင့်ကပ်ပြီး တစ်ချက်စဉ်းစားကြည့်သည်။ လွန်းရိပ်ရဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ သူ့ကို ဘယ်လိုကြည့်သွားလဲ။ အခါများစွာက သူ ဘယ်လောက်ပဲ မာန်တင်းထား မာန်တင်းထား ဒီလို နှစ်ယောက်တွဲ အတူတွေ့လိုက်တဲ့အချိန်မှာတော့ သူ့နှလုံးသားက ဘယ်လိုမှမခံစားနိုင်ပါ။

“လွန်းရိပ်က သူ့ ရည်းစားနဲ့ မင်းကို မိတ်ဆက်မပေးတာ ထူးခြားတယ်ကွ”

ထုံးစံအတိုင်း ငလတ်က စိတ်ထဲမှန်းရာတွေ ခြေတော့မည်။ ဘာပဲပြောပြော ငလတ်ရဲ့ စကားတွေက သူ့ကို အားတက်စေပါသည်။

“သူ့မျက်လုံးထဲမှာ မင်းအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်တဲ့အရိပ်တွေ သနားသလိုပုံစံတွေ ငါ တွေ့နေရတယ်၊ သူ့အပေါ်မှာ မင်း မရိုးဘူးဆိုတာကို ဒီခေတ်မိန်းကလေးပီပီ သူလည်း ရိပ်မိမှာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းက တရားဝင်ကြီး ဘာမှ ဖွင့်ဟ မပြောသေးတော့ သူ့မှာလည်း ရည်းစားရှိတယ်ဆိုတာကို မင်းကို ဘယ်ပြောသာမလဲ ...

ဒါပေမဲ့ ဒီအချိန်ကတော့ တကယ့်အခွင့်အလမ်းက
ကွာ၊ ဒီနေရာမှာ မင်းကို သူ ဖြိုချင်ရင် အလွယ်လေး
ဟယ် ... အသင်တို့ပါလား၊ ကြိုတုန်း မိတ်ဆက်ပေးခဲ့
မယ်၊ ဒါ လွန်းရိပ်ရဲ့ မောင်ပေါ့၊ ဘာညာ သာရကား၊
သွားလို့ရတာပဲ၊ ဒါကို အဲဒီလိုမပြောပုံထောက်”
“နေဦး ငါကတော့ အဲဒီလိုမထင်ဘူး၊ ဒီကိစ္စမျိုးက မိတ်
ဆက်ပေးစရာ မလိုပါဘူးကွာ၊ ဤပုံကိုကြည့် သိနိုင်ပါသလား
ဆိုတာမျိုးပဲ မိတ်ဆက်ပေးတာက ငါ့ကြောင်အလုပ်၊ သူ
မိန်းကလေး ဖြစ်နေတော့ ရှက်တာလည်း ပါချင်ပါ
ဧါ”

ဇေယျရဲ့အပြောကို ငလတ်က လက်မခံချေ။ ငါ့
တစ်ဘူးကို ဖောင်းခနဲမြည်အောင် ဖောက်ရင်းမှ ...

“အဲဒါက တခြားမိန်းကလေးဆို ဟုတ်ကောင်းဟုတ်မယ်
လေကွာ၊ ဒါက လွန်းရိပ်ငယ်ပဲ၊ သူ ပြောချင်ရင်ဖြစ်တယ်
သူ ပြောတဲ့ပုံကို ဘယ်သူကမှ ငါ့ကြောင်သတ်မှတ်မှာမဟုတ်
ဘူး ...

သူ မပြောချင်လို့ မပြောတာ။ ပြီးတော့ကွ အသင်
မနက်ခင်းကတွေ့တော့ မင်းပြောလိုက်တဲ့ အိပ်မက်မကောင်း
ဘူးဆိုတဲ့စကားကို သူ သဘောပေါက်သွားပုံရတယ်၊ အဲဒါ
ကြောင့်လည်းပါမယ်”

“ငါ တစ်ခုမေးမယ်ကွာ၊ လွန်းရိပ်ငယ်က သူ့ရည်းစားကို
တကယ်ချစ်တာလား”

“အဟွတ် ဟွတ် ... အေး ... ညကျ အိမ်မှာတွေ့ရင် မေး
လိုက်မယ်”

သူသည် စိတ်လေသည့်ကြားမှ အောင်ညီရဲ့စကား
ကြောင့် ပြုံးမိရသေးသည်။ သူ့သူငယ်ချင်း ငလတ်ကတော့
သူ့ရဲ့ ပါရမီဖြည့်ဖက်ကောင်းပီသစွာဖြင့် သူ့ပန်းတစ်ဖက်ကို
အားအင်ပါစွာ ဖျစ်ညှစ်ကာ ...

“ဘာမှ မခံစားနိုင်မဖြစ်နဲ့ အသင်၊ မင်း ရင်ထဲကအချစ်
ဟာ သူ့ရည်းစားထက်သာနေရင် သူ့နှလုံးသွားက မင်းရဲ့
အချစ်ကို ဒဏ်မခံနိုင်ပါဘူးကွာ ...

ငါ့ရဲ့ တယ်လီပသီအရပြောရရင်တော့ လွန်းရိပ်ငယ်
ဟာ အဲဒီကောင်ကို ခွဲဆုပေးလိုက်တာ အမှန်အကန်ပဲ၊
မင်းနဲ့ သူဟာ နှစ်လလောက်တွေ့ဖို့နောက်ကျခဲ့တာနဲ့
လွန်းရိပ်ငယ်ဟာ အာကာဗိုလ်ကို အဖြေပေးဖြစ်သွားတာပါ
ပဲကွာ”

ငလတ်ရဲ့ အမှန်အကန်ဆုံးစကားကြောင့် သူသည်
ဆက်သေချင်စိတ်ပေါက်အောင်ပင် စိတ်ညစ်လို့သွားလေသည်။
ကြားထဲမှာမှ အောင်ညီ ထပ်ပြောလိုက်သောစကားကြောင့်
အဲဒါ သွေးပျက်သွားသည်။

“အဲဒါဝဲကွ ဖူးစာဆိုတာ ဦးရာလူလို့ ပြောကြတာ”

အဲဒီ ဖူးစာကို ဘယ်သူဖန်တီးပါလဲ။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို နှစ်လလောက် နောက်ကျပြီး တွေ့ဆုံခွင့်ပေးခဲ့တဲ့ စာတ်ဆရာကို မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့ခဲ့ရင် သူ လက်သီးနဲ့ ထိုးနှိုးရိမလား။ လောကကြီးဟာ မတုရားဘူးဟု သူ ပထမဆုံးအကြိမ် တွေးဖြစ်သွားပါသည်။ ဒီအချိန်မှာတော့ သူသည် ခိုင်ထူးသီချင်းစာစီပုဒ်ကိုသာ တိုးတိုးလေး ညည်းနေဖို့ရှိတော့သည်။

“တို့နှစ်ယောက် ခုထက်ပိုစောတွေ့ကြရင် ... ပျော်ကြမှာ ... မင်းရောငါရော ... ဆိုင်သူရှိပြီးသားဘဝမှာ စောင့်ထိန်းရမယ့်စည်းကမ်းတွေကို တို့နှစ်ယောက်ကျော်လား ... တို့နှစ်ယောက် ကျော်သင့်လား ...”

လွန်းရိပ်သည် အသင်တို့အုပ်စုကို တွေ့လိုက်ရက ဆည်းက ကိုယ့်ကို အာကာ မေးလာတော့မှာ သိသော်လည်း သိသလိုဖြေရမယ်ဆိုတာကို ကြိုမတွေးမိချေ။ လွန်းရိပ်ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ကိုယ့်ကို ငေးကြည့်နေသော အရောင်ပြောင်းမျက်ဝန်းတစ်စုံသာ အမှတ်ရနေခဲ့မိသည်။ သူ ဘယ်လိုမျိုးထင်သွားမလဲ။ သူ့သားသား သူငယ်ချင်းလို့ပဲထင်မှာလား၊ ဒါမှမဟုတ် လွန်းရိပ်လိုက်နေသူလို့ပဲထင်မှာလား၊ ဒီလိုမှမဟုတ်လည်း တကယ်အဖြစ်ဖြစ်သည့် ရည်းစားလို့ပဲထင်သွားမှာလား ...။

မနက်က သူ ပြောခဲ့ဖူးသော စကားတချို့ကို စိတ်ရသွားလျှင်တော့ လွန်းရိပ်ဟာ အံ့သြစွာနှင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည်။ စိတ်ထဲမှာ သူ့ရဲ့အိမ်မက် မကောင်းဘူးဆိုတာဟာ လွန်းရိပ်ကို ဆိုလိုတာမှန်း ဘာကြောင့် တစ်ဆစ်ချယုံကြည်နေမိပါလိမ့်။ လွန်းရိပ်မေးခဲ့တာတောင် သူ့ပါးစပ်က ဖွင့်မပြောရ

ခြင်းသည် အဲဒါဟာ လွန်းရိပ်ကို မက်တဲ့ အိပ်မက်ပါပဲဟု အဲဒါကို အကျယ်ကြည့်နေသည်မှာ သူနဲ့ လွန်းရိပ်ရဲ့ ထူးခြားသော တုံ့ပြန်မှုတစ်ခုပဲဟု အံ့သြစွာမှတ်ယူရလေသည်။

သူဟာ အိပ်မက်ကနေ နိုးထပြီး လွန်းရိပ်ရဲ့ ကျိုးဘက်သို့ ရောက်လာသည်။ လွန်းရိပ်ရဲ့ မျက်နှာကို မြင်ပြီး တာနှင့် ချက်ချင်းလိုလို ပြန်သွားသော သူ့ကျောပြင်ကို နောက်မှ အစက်လေးတစ်စက်ဖြစ်သည်အထိ လွန်းရိပ် ဘာကြောင့် ရပ်နေမိခဲ့ပါသလဲ။ မေးခွန်းများစွာသည် လွန်းရိပ်ကို ချောင်ပိတ်ထားစေသည်မှာ အသက်ရှူကျပ် မွန်းဟိုက်လာသည်။

“လွန်းရိပ် ကိုယ်ခေါ်နေတာ နှစ်ခါရှိပြီ၊ ဘာတွေ ဒီလောက် အတွေးနက်နေတာလဲ”

လွန်းရိပ်သည် အာကာကို ဘာမှမဖြစ်သလို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ကော်ဖီကို တစ်ကျိုက်မော့လိုက်ရင်းမှ ...

“ဘာမှ အတွေးမနက်ပါဘူး၊ သိချင်းသိနဲ့ဆိုတော့ ရုတ်တရက် မကြားမိလိုပါ”

“အခုနက တွေ့တဲ့လူတွေက လွန်းရိပ် သူငယ်ချင်းလား”

“ဆိုပါတော့”

“ဘယ်သူတွေလဲ ကိုယ်လည်း မသိရပါလား”

လွန်းရိပ်က ကော်ဖီသောက်နေရင်းမှ အာကာကို လှည့်လုံးတစ်ချက်လှည့်မိကာ စိတ်ကို ဆွဲဆန့်ထားလိုက်သည်။ အင်းလေ ... ဒါ ရည်းစားထားခြင်းရဲ့ သဘာဝပဲ။

“လွန်းရိပ်ရဲ့ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတိုင်းကို အာကာက လိုက်သိနိုင်မှာမို့လို့လား”

“သိတာပေါ့၊ ကိုယ် လွန်းရိပ်ကို ရင်ထဲထည့်လာတာ မနေ့တစ်နေ့ကမှ မဟုတ်တာ၊ လွန်းရိပ်ရဲ့ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း အစိမ်းအကျက် အနီးအဝေး အားလုံးကို ကိုယ် သိနေတာပဲ ...

အဲဒီကောင်မှတွဲက မနေ့တစ်နေ့ကမှ လွန်းရိပ်နဲ့ သိတဲ့လူတွေမဟုတ်လား”

လွန်းရိပ်သည် စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ‘ကော်ဖီခွက်ကို ဖောင်းချလိုက်သည်။ အာကာက လွန်းရိပ်ကို မပ်တည်တည်ပဲ ကြည့်နေသည်။

“အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ အာကာ”

လွန်းရိပ်ရဲ့ စိန်ခေါ်သလိုအမေးကို အာကာက ခုခံတစ်ချက်တွန့်ကာ ...

“ကိုယ် ဘဝင်မကျတာတစ်ခုက လွန်းရိပ် ဘာလို့ ကိုယ့်ကို သူတို့နဲ့ မိတ်ဆက်မပေးတာလဲ”

“ကျွတ် ... ဘာဆိုလဲ အာကာရ၊ ဘာလို့ အဲဒီ
မဇ္ဈိမတိုင်တာချင်တဲ့အလုပ်မျိုးတွေကို စိတ်ဝင်စား
တာလဲ”

“ကိုယ့် အလကားစိတ်ဝင်စားနေတာမဟုတ်ဘူး လွန်း
အဲဒီထဲက တစ်ယောက်ရဲ့ လွန်းရိပ်ကိုကြည့်တဲ့
သာမန်မကတဲ့ပုံစံမျိုးမို့ပြောနေတာ ...

ငါးယောက်လုံးကို ကိုယ် မဆိုလိုဘူး၊ ဒါပေမဲ့
တစ်ယောက်ရဲ့ပုံစံကိုတော့ သာမန်မဟုတ်ဆိုတာ သိ
တယ်။ အဲဒီကောင်တွေရဲ့ မျက်လုံးတွေက လွန်းရိပ်
မှာ လုံးဝမရိုးသားဘူး”

လွန်းရိပ်သည် အဲဒီအပြောကြောင့် ရင်ထဲတွင်
ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဘုရားရေ ... သူ့မျက်လုံးတွေရဲ့ပြင်းအား
မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာတောင် တစ်ဖက်လူက အကဲခတ်နိုင်စွမ်း
အထိ ခံစားချက်တို့ ပြည့်လျှံနေတယ်တဲ့လား။ အသင်ရယ်
ရှင်ဟာ ဘာကြောင့် ကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ်ရှာချင်နေတာလဲ။

“ကိုယ်ပြောတာ ဟုတ်လား လွန်းရိပ်၊ အဲဒီကောင် လွန်း
ကို လိုက်နေလား”

“အိုး ... ဘာဆိုလို့ လိုက်ရမှာလဲ၊ လုံးဝမဟုတ်ဘူး
လွန်းရိပ်ရဲ့ ဆတ်ဆတ်ခါ အငြင်းစကားကို အာကာ
က မဲပြီးတစ်ချက်ပြီးသည်။

“ဒါဖြင့် မလိုက်သေးတဲ့ သဘောလား”

“နင် အာဖြစ်နေတာလဲ အာကာ၊ ငါ့ကို ရစ်နေတာလား၊
လုံးဝ လာမရစ်နဲ့၊ အဲဒီတစ်ယောက်နဲ့ ငါနဲ့ ဘာမှမဆိုင်
ဘူး၊ နင် ထပ်ပြောနေရင် ပြဿနာမဖြစ်ဖို့ ငါ အာမမခံ
ဘူး”

လွန်းရိပ်ရဲ့ ခပ်တင်းတင်းစကားကို အာကာကလည်း
သိပ်ကျေနပ်ပုံမပေါ်ချေ။ ဘောလုံးရှင်းဖို့ ဝိတ်တာကို လှမ်းခေါ်ရင်း
...

“မဆိုင်ဘူးဆိုရင်လည်း ပြီးတာပါပဲလေ၊ ဒါပေမဲ့ နင်နဲ့
ငါနဲ့ ဆိုင်တယ်ဆိုတာတော့ အဲဒီကောင် သိသွားမှာပါ ...
နောက်ပြီးတော့ နင်ကို ငါ ယုံပါတယ် လွန်းရိပ်၊
နင်ဟာ ငါ အထင်ကြီးရတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ၊
မျက်နှာများတတ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး
ဆိုတာ ငါ ယုံကြည်နေပါတယ်”

လွန်းရိပ်သည် အဲဒီစကားကိုပြောလိုက်သော အာကာ
ကို တစ်ချက်မော်ကြည့်မိသည်။ အာကာက လွန်းရိပ်ကို ပြီးပြနေ
သည်။ သို့သော် အဲဒီအပြုံးက မသန့်စင်ပါ။ လွန်းရိပ်ကို
ရင်ထဲက လာသောစကားတို့စဉ် ပြောနေတာမဟုတ်မှန်း သိသာ
သောမျက်လုံးတွေနှင့်ဖြစ်သည်။

လွန်းရိပ်က ဘယ်လိုစိတ်ဓာတ်မျိုး ရှိတယ်ဆိုတာကို သိသိကြီးနှင့် လွန်းရိပ်ကိုချည်ပစ်သော စကားမျိုးဖြစ်သည်။ ထိုင်ရာမှ မထသေးသော လွန်းရိပ်ကို သူက လက်ကမ်းပေးသည်။ လွန်းရိပ်သည် အဲဒီလက်တွေကို ခါးနှင့် ဖြတ်တိုက်ပစ်ခဲ့ကာ တစ်ကိုယ်တည်း ထွက်လာခဲ့လေသည်။

အာကာကို လွန်းရိပ် ချစ်ခဲ့မိပါသလား။ ဒီမေးခွန်းသည် ခန္ဓာကိုယ်ကို ဆူးတွေလို ထိုးစိုက်သွားလေသည်။

ရင်ခွင်ခေါင်းစဉ်	...	ရတနာပုံကတောင်သမန်လေညင်းလေး
အချိန်	...	ညနေ ၆နာရီခန့်
နေရာ	...	တောင်သမန်အင်းမှ ထွန်းရည်ဆိုင်
ခံစားမှု	...	သူ့ကို အနားမှာရှိစေချင်

အိပ်မက်

သူသည် တောင်သမန်၏အလှကို ချစ်သောစိတ်ဖြင့်
ငေးကြည့်နေမိသည်။ သူ့လိုပဲ ငလတ်ကလည်း အတွေးတစ်ခု
ပေးမောနေသည်။ ကျန်တဲ့သုံးယောက်ကတော့ ဘောလုံးပွဲအကြောင်း
ကို ဝေဖန်ပြောဆိုနေကြသည်။ သို့သော် အရမ်းအာပေါင်အာပေါင်
သန်သန်ကြီးတော့မဟုတ်။ ငါးကြော်လေးဖဲ့လိုက်၊ ထန်းရည်
ဖြင့် မျှောချလိုက်ဖြင့် အလုပ်ဖြစ်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဒါတောင် နွေရာသီမရောက်သေး၍ ရိုးရိုးထန်းရည်
ပဲသောက်တာဖြစ်သည်။ နွေရာသီဆိုလျှင် ရေခဲစိမ်းထန်းရည်
မျှောရတာက အရသာတစ်ခု။ သူတို့အုပ်စုဟာ ဦးပိန်တံတားနှင့်
တောင်သမန်ရှိရာသို့ တစ်ပတ်မှာတစ်ရက် တစ်ခါတလေ ဆေး
ရက်မှာတစ်ရက်တော့ ရောက်ဖြစ်ကြသဖြင့် ဒီကဆိုင်တွေအားလုံး
နှင့် ဘော်ဒါတွေဖြစ်လို့နေသည်။ သူနှင့် ငလတ်ကတော့ အကြောင်း

ဆိုင်မှာထိုင်ပြီး ဟိုးအဝေးသို့ပေးရတာကို သဘောကျသော်လည်း
အငြိမ်မနေနိုင်သော ကျန်တဲ့သုံးယောက်ကတော့ တံတားပေါ်တက်
ကာ လာသမျှ မိန်းကလေးမှန်သမျှ အလွတ်ကျက်ထားသော
တောင်သမန်အင်းနှင့် ဦးပိန်တံတားအကြောင်းကို ခပ်တည်တည်
ဖြင့် အင်္ဂလိပ်လို ရှင်းပြတတ်ကြသေးသည်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ တချို့တိုးရစ်
တွေနှင့် ဘော်ဒါဖြစ်သွားကြကာ လိပ်စာတွေ ဘာတွေတောင်
လဲကြသည်အထိ ဗရုတ်ကျသောကောင်တွေဖြစ်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မြန်မာလူမျိုးတစ်ယောက်အနေဖြင့်
ဒီတံတားကြီးနှင့်ပတ်သက်ပြီး ရေရေရာရာရှင်းပြနိုင်တာကိုက ဂုဏ်
ယူဖို့ကောင်းပါသည်။

“ဗျို ... မတင် ခင်ဗျား ငါးခရမ်းချဉ်သီးချက်က ဒီနေ့
စားရမှာလား”

ငလတ်က စိတ်မရှည်စွာဖြင့် လှမ်းအော်တော့မှ
သူလည်း သတိရသွားသည်။ လေတံနဲ့ သူ ခြည်းသောအမြည်းမှာ
သူများနဲ့တော့ သိပ်မတူချေ။ မှတ်မှတ်ရရ လွန်ခဲ့သောတစ်နှစ်
ခန့်က သူတို့လည်း ဗရုတ်ကျသူတွေပီပီ အကြော်သည်လင်မယား
ရဲ့ အကြော်ကြော်ရာနေရာအထိ ဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ်လုပ်ရာမှာ
သူတို့ ညစာစားဖို့ချက်နေသည့် ငါးဟင်းကို သွားတွေ့သည်။

အင်းထဲမှ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ဖမ်းယူထားသော
ဂျပန်ငါးများကို ခရမ်းချဉ်သီးအနှစ်တွေထဲ ပစ်ထည့်ကာ ဖြစ်သလို

ချက်ထားသောဟင်းဖြစ်သော်လည်း သူတို့က အဲဒါကို သဘောကျသွားသည်။ ဆီနှင့် အချိုမှုန့် လုံးဝမပါဝင်ဘဲ အငွေ့တထောင်ထောင်းနှင့် ပူပူနွေးနွေးငါးဟင်းသည် သူတို့၏ စိတ်ဝင်စားမှုကို အကြီးအကျယ်ဖမ်းယူလိုသွားသည်။

ငလတ်က အဲဒီထဲက စိတ်ဝင်စားဖြင့် ...

“မတင် ဒါ ကျွန်တော်တို့ကို မြည်းဖို့ရောင်းဗျာ နော်”

“အမယ်လေး ကောင်လေးရယ်၊ ဒီဟင်းက ဆင်းရဲသားဟင်းပါတော့၊ ဆီမပါပြားမပါနဲ့ ချက်ထားတာပါ”

မတင်ရဲ့ယောက်ျား တံငါသမား ကိုလှဆောင်က မတင်ကို မာန်မဲသည်။ သူက ငလတ်တိုက်သော စီးကရက်များကို အမြဲသောက်နေရသဖြင့် ငလတ်ကို ကျေးဇူးရှင်အဖြစ် သတ်မှတ်ထားသောသူဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ တရုတ်ပစ္စည်းတွေလို မပေါများရှာတဲ့ သူရဲ့အဆုတ်ကို ဖျက်ဆီးနေသူအဖြစ် သူ မမြင်ရှာပါ။

ရိုးသားခြင်းသည် တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ အမှန်စာရာကို ဥပေက္ခာပြုထားတတ်သည်။

“ဟဲ့ ... မိန်းမရ၊ ဟိုက စားချင်လို့ တောင်းတဲ့ဟာကို ကျွေးလိုက်စမ်းပါ၊ ဟင်းစားတွေကျန်သေးသားပဲ၊ ထပ်ချက်လို့ရတယ် ထည့်ပေးလိုက်၊ ထည့်ပေးလိုက် ... စား၊ စားကိုလတ် အားမနာနဲ့”

သူတို့ကလည်း အားမနာပါချေ။ မတင် ချပေးသော ခရမ်းချဉ်သီးအဖတ်တွေပေါ့လောနှင့် ငါးဟင်းကို အားပါးတရ ခြည်းကြသည်။ အဲဒီတည်းက သူတို့ အဲဒီဟင်းကို ငါးခရမ်းချဉ်သီးဟင်းဟု နာမည်ပေးလိုက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့အမေ ဆွေချက်ကျွေးသော ဆီပြန်ဟင်းများ၊ အမွှေးနံ့ကြိုင်နေသော ဟင်းများနှင့် ခြားနားစွာ မတင်၏ ငါးခရမ်းချဉ်သီးဟင်းလေးမှာ ကာသနမဲ့စွာ အရသာရှိပါသည်။

ငလတ်က စိတ်ဝင်စားဖြင့် ...

“ဒီဟင်းကို ဒီလို ကိုကာဆူကီစတိုင်လ်ဖြစ်အောင် ဘယ်လိုချက်တုန်း မတင်ရ”

“အိုတော် ... ကျုပ်တို့ ဒီလိုပဲ ချက်စားလာတာပါပဲ၊ ဆီမတတ်နိုင်တော့လည်း ခရမ်းချဉ်သီးအနှစ်လေးချက်ပြီး ကိုလှဆောင် ဖမ်းလာတဲ့ငါးတွေကို အဲဒီထဲ ပစ်ထည့်လိုက်တာပဲ၊ ငါးပိလေးတော့ ပါသပေါ့တော်၊ နံနံခက်လေး အုပ်လိုက်တော့ မွေးသွားတာပေါ့၊ ပူပူနွေးနွေးလတ်လတ် ဆတ်ဆတ်မို့ ကောင်းတယ်ထင်ရတာပါတော်”

မတင်ရဲ့စကားအဆုံးတွင် သူက စူပါမားကတ်ကြီး နှစ်အအေးခန်းထဲမှ သားငါး ပုစွန်များကို ပြေးမြင်သည်။ အဆင့်အတန်းမြင့်သောနေရာမှ အသားငါးများသည် အဆင့်အတန်းရှိသော အစားအသောက်များဟုတ်ပါသလား။ နေရာနှင့်တန်ဖိုးသည် ဆပ်တူထပ်မျှမကျဟု သူ ထင်ပါသည်။

“စားကွ ရောက်လာပြီ”

လတ်က သူ့ကို လက်တို့ကာ သတိပေးသည်။ သူသည် စတီးလ်ဇွန်းဖြင့် ပူဆွေးအိနေသော ငါးကို တစ်ဖုံ ဖဲ့စားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ထန်းရည်ကို လျှာပေါ်မှာထည့်မြို့လိုက်သည်။ ထန်းရည်ရဲ့ တူမတူအရသာနှင့် ငါးရဲ့ဆိမ့်သောအရသာတို့ ပေါင်းစပ်သွားသည့် အရသာကို အလွန်နှစ်ခြိုက်ပါသည်။ တောင်သမန်တွင် လာထိုင်ရသော အရသာကို သူ အရမ်းရင်ခုန်သည်။ ဒီအချိန်မှာ သူမများ အကြော်လာဝယ်ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိမ့်မလဲ။ သူမကို မတင်ရဲ့ ငါးခရမ်းချဉ်သီးဟင်း တစ်ဇွန်းခွံကျွေးချင်ပါသည်။

“ထန်သီးတွေက ထန်သီးတွေ၊ ဟေး ... အိုလေးလုပ်ပါဗျာ၊ ရေအိုးလေး လုပ်ပါဟေ့”

အောင်ညီနှင့် ကျော်စွာက တံတားပေါ်မှ ဖြတ်သန်းသွားသော ဆက်ရက်လေးများကို လှမ်းစကြသည်။ ရတနာတံတက္ကသိုလ်သို့ အနီးအနားရှိ မြို့များရွာများမှ ကျောင်းလာတက်ကြသော တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူကျောင်းသားများ အများအပြားရှိလေရာ ပုံတုံးသော တချို့ကျောင်းသူလေးများကို ဒီကောင်တွေက ထန်သီးတွေ စားတတ်ကြသည်။

တချို့ထန်သီးတွေကတော့ အမှန်အကန်တွေဖြစ်သည်။ ဂျော်ဒန်နီးဇတ်ကာ Scholl ဖိနပ်ဖြင့် ဦးပိန်တံတားပေါ်

ပြင်းပြင်းနင်းနင်းလျှောက်သွားကြသည်။ တံတားပေါ်မှာ ခပ်ပြင်းနင်းကာ ပြေးတာလွှားတာလောက်ကိုတော့ သူ ဘာမှ မပြောလိုပါ။ သို့သော် ဦးပိန်တံတားကြီးပေါ်မှာ စက်ဘီးစီးသွားကြတာကို မြင်ရင်တော့ သူ တကယ်ပဲ စိတ်မကောင်းမိချေ။ အဲဒီအချိန်က လတ်ကိုတောင် သူ ပြောမိသေးသည်။

“တောင်သမန်တံတားကို နိုင်ငံခြားသားတွေ ဒီလောက်လာကြတာဟာ ရှေးဟောင်းသစ်သားတံတား အရှည်ကြီးစဉ်မြင်ဖူး၊ ခံစားဖူးချင်လို့လာကြတာကွ၊ အုတ်တံတားဆိုရင် သူတို့ဆီမှာ ဒီထက်ပိုကောင်းတဲ့ တံတားတွေ အများကြီးရှိတာပဲ၊ ဘာထူးဆန်းတော့မှာလဲ၊ ရှေးဟောင်းသစ်သားတံတားကြီးမို့ လာကြည့်ကြတာပါ ...

တံတားကြီးက နှစ်ပေါင်း (၁၅၀)ဆိုတော့ သိပ်အိုနေပြီကွာ၊ အိုတဲ့တံတားအိုကြီးကို မနှိပ်စက်သင့်ကြပါဘူး၊ လူတွေက တကယ်ခက်တယ် ...

လူတိုင်းမှာ ရှေးဟောင်းယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်ဆိုတဲ့ ထိန်းသိမ်းရမယ့်စိတ်ဓာတ် ရှိရမယ်လို့ အရမ်းအမြင်ကြီးမပြောချင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒါ့ငါတို့ နေ့စဉ်ဖြတ်သန်းနေရတဲ့ တံတား၊ အသုံးပြုနေရတဲ့ တံတားကြီးပေါ် ဒီလို မလုပ်သင့်ဘူးဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုးတော့ ရှိသင့်တယ်လို့ ထင်တယ်ကွာ”

ငလတ်က သူ့စကားကို ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှစ်ကာ ထောက်ခံသည်။ ပြီးတော့ သူ့သိထားသော အချက်အလက်တစ်ခုအား ထပ်ပြောပြပါသည်။

“ငါ့အဖေကို တောင်လေးလုံးကျောင်းတိုက်ဆရာတော်ပြောပြဖူးတယ်ကွ။ ဒီတံတားတိုင်တွေဟာ ဟင်းလင်းပြင်မှာဆိုတော့ မိုးကြိုးပစ်တာ မကြာခဏခံရတယ်တဲ့။ ဒီတိုက်မှာ မိုးကြိုးသွားတွေကို တွေ့ရတတ်တယ်တဲ့။ တောင်သမန်အင်းဟာ ဘီစီ (၃၅၉)တည်းက ရှိနေပြီး ဒီတစ်ဝိုက်က လူသားတွေရဲ့အရိုးတွေကို တွေ့လို့ တူးဖော်တာတွေ ဘီစီ (၃၅၉)လို့ အဖြေထွက်တယ် ...

ဘူမိဗေဓာတ်ခွဲခန်းရော သမိုင်းပါမောက္ခဟောင်း ဒေါက်တာသန်းထွန်းတို့ကရော ဘီစီ (၃၅၉)တည်းက ဒီမှာ လူသားရှိနေပြီလို့ အတည်ပြုပေးကြတယ် ...

ဒါဆို ဘုရားမပွင့်မီကာလတည်းက ဒီနေရာမှာ လူတွေရှိနေခဲ့ပြီ။ သူတို့ဟာ ဒီရေနဲ့ ထမင်းချက် အဝတ်လျှော် ရေချိုး စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ပြီးကြပြီပေါ့။”

“တောင်သမန်အင်းဟာ ဘုရားမပွင့်မီကာလတည်းက ရှိတာကို လူတွေ သိပ်မသိကြဘူးနဲ့တူတယ်နော်။ ဒီတံတားကိုဆောက်တဲ့ ဦးပိန်တောင် သိရဲ့လားမသိပါဘူး။”

“ဒါပေါ့ ဒီနားရွာက မိန်းကလေးတွေ ဒီတံတားကြီးပေါ်ကနေ ဖြတ်လျှောက်ပြီး ရတနာပုံတက္ကသိုလ်ကို ပဲညာသွားသင်ကြရလိမ့်မယ်လို့လည်း ထင်ခဲ့မှာမဟုတ်ဘူး ...

ဒီတံတားကြီးဟာ ရှေးဟောင်းအမွေအနှစ်ဖြစ်ရုံတင် မကဘူး ဒီနေ့ထိလည်း လူတွေကို အကူအညီအများကြီး ပေးတယ်၊ ပေးခဲ့တယ်၊ ပေးဆဲပဲ ...

ဒါကြောင့် လူတွေကလည်း နားလည်သိတတ်ဖို့ လိုတာပေါ့ကွာ”

မတင်ရဲ့ ငါးခရမ်းချဉ်သီးဟင်းလည်း ကုန်သွားပြီ။ သူတို့လည်း စကားပြောလို့ကောင်းကြပါသည်။ ညနေ နေစောင်းချိန်ရောက်သွားပြီဖြစ်သဖြင့် တံတားပေါ်တွင် ပို၍ စည်ကားလာသည်။ နိုင်ငံရပ်ခြားက လာသောဧည့်သည်၊ ပြည်တွင်းကလာသောဧည့်သည်၊ အဝေးသင်ချိန်ရောက်ပြီဖြစ်သဖြင့် နေရာဒေသစုံက အေးသင်လာတက်ကြသော ကျောင်းသူကျောင်းသားများသည် တံတားကြီး၏ကျောပေါ်တွင် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ နင်းဖြတ်သွားကြသည်။

အဲဒီလိုပဲ သူ့နှလုံးသားပေါ်ကို လွန်းရိပ်ငယ်တစ်သက် နင်းဖြတ်လျှောက်သွားမယ်ဆိုလည်း သူ ကျေနပ်နိုင်ပါသည်။ သူသည် လူကို တိုးဝှေ့လာသော လေညင်းလေးတွေရဲ့ နှိုးဆော်မှုကိုခံရသောအခါ သူမကို ပို၍သတိရလာသည်။ ဒီအချိန်

သူမ ဘာလုပ်နေမှာလဲ၊ သူဟာ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မစဉ်းစားတော့
လက်ကိုင်ဖုန်းကိုဖွင့်ကာ သူမရဲ့ဖုန်းနံပါတ်တွေကို နှိပ်ခေါ်ထိုး
သည်။

“ဟယ်လို”

သူမရဲ့ ထူးသံလေးက အနည်းငယ်ဆတ်နေသလို
“ကိုယ်ပါ လွန်းရိပ်”

“အင်း ... ပြော အသင်၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ကိစ္စကတော့ အထွေအထူးမရှိပါဘူး၊ ဒါနဲ့ လွန်းရိပ်
ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

သူမဘက်မှ အသံတိတ်သွားသည်။ သူမကို အသံ
နင့်စွာချစ်နေသော လူတစ်ယောက်အဖို့ အသံကို နားထောင်
ဖြင့် သူမ တစ်ခုခုဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို သူ ရိပ်မိတာ
မဆန်းပါ။

“ဘာမှတော့ မဖြစ်ပါဘူး၊ ဆိုင်ကယ်ဘီးပေါက်နေလို့”

“ဘယ်နားမှာလဲ”

“ကျောင်းရှေ့မှာပါ၊ အခုမှ ကျောင်းထဲက ထွက်လာတာ”

“ကျောင်းဆိုတာက ရတနာပုံကိုပြောတာလား”

“အင်း ... ရပါတယ်၊ ဒါပဲမဟုတ်လား အသင်၊ လွန်းရိပ်”

သူက သူမရဲ့စကားကို ဆုံးအောင်နားမထောင်
ဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“ခဏလေး လွန်းရိပ်၊ ဘယ်မှမသွားဘဲနဲ့ အဲဒီနားကပဲ
ဆိုင်ကယ်ခေါက်ထောက်ပြီး ရပ်စောင့်နေပါ၊ ကိုယ် ငါးမိနစ်
အတွင်း ရောက်လာခဲ့မယ် ...

ငါးမိနစ်နော် သဘောပေါက်”

သူက စကားပြန်တောင်မစောင့်တော့ဘဲ ဖုန်းကို
ခိုက်ကာ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ အောင်ညိုကို မျက်စိတစ်ဖက်
ဖြင့်ပြလျက် ...

“အောင်ညို ... ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့ကွာ၊ တော်သေးတယ် မင်း
ဘီးက စူပါကပ်ဖြစ်နေလို့”

ယေယျက လက်မတစ်ချက်ထောင်ပြလျက် ...

“ကိုယ်တို့ဆီ လွှတ်လိုက်လေ၊ အငြိမ်ထားပေးထားမယ်”

သူက အောင်ညို မောင်းသောဆိုင်ကယ်နောက်မှ
တိတ်လာခဲ့သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ဖုန်းတီးမှုမပါသည့် တိုက်ဆိုင်
တာ သူ့ကို ရင်တဒိတ်ဒိတ်ခုန်စေစွမ်းပေးပါသည်။ သူ သတိရ
အောင်တလိုက်တဲ့အချိန်မှာ သူမက အခက်အခဲတွေ့လို့နေသည်။
သူ့ကို သူက ကူညီခွင့်ရတော့မည်။ သူမ လိုအပ်တဲ့အချိန်တိုင်းမှာ
သူက အဆင်သင့်ရှိချင်ပါသည်။

သူတို့ထိုင်ရာနေရာနှင့် ကျောင်းထိပ်မှာ ဘယ်လောက်
ဝေးသဖြင့် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ရောက်လာသည်။ သူ့ရဲ့လမင်း
သူက အဝေးကနေ၍ လှမ်းမြင်ရပါသည်။ (၀လိုတော့

မဟုတ်ရပါ။ သူမက သူ့ရောက်လာတာကို နားမလည်နိုင်။ မျက်နှာထားဖြင့် ငေးကာနေသည်။ သူသည် အဲဒီမျက်ဝန်းလေးကို ချစ်လှစွာဖြင့် တည်တည်ဆုံအောင် စိုက်ကြည့်ကာ ပြုံးပြသည်။

အောင်ညီရဲ့ ဆိုင်ကယ်နောက်မှဆင်းရင်း သူမကို မမေးစေရဘဲ အလိုက်သိစွာ ဖြေပေးပါသည်။

“ကိုယ်တို့က ကန်စပ်က အကြော်ဆိုင်မှာ အကြော်ကြတာ၊ နတ်နှိုးဆော်တာလားတော့မပြောတတ်ဘူး။ ထဲမှာ လွန်းရိပ်ကို သတိရသွားတာနဲ့ ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်တာလေ”

သူ့အပြောကို သူမက အေးဆေးသက်သာစွာ သော်လည်း အံ့ဆိုသောတစ်ယောက်က ပြုံးစစဖြင့် “ချိုဝမ်းဟု ပြောသည်။ အဲဒီနာမည်ကို အိမ်မှာ အစ်မနှင့် အပြောသံကြားဖူးသော်လည်း ဘာမှန်း ရေရေရာရာမသိပါ။

“လွန်းရိပ်နဲ့ ဥမ္မာတို့ ဒီဘီးကိုယူပြီး ကန်စပ်က ဆိုင်မှာ သွားထိုင်စောင့်နေလိုက်ပါ။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော်ချင်းသုံးယောက် ကျန်ခဲ့တယ်၊ ဘီးဖာပြီးတာနဲ့ လိုက်မယ်”

“အေး... အဲဒီလိုပဲ လုပ်လိုက်တာ ကောင်းလွန်းရိပ်၊ ဒီဘက်ထိပ်ကန်စပ်နော် အသင်”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

သူက လွန်းရိပ်ရဲ့ဆိုင်ကယ်ကို လွှဲပြောင်းယူလိုက်သည်။ လွန်းရိပ်က အောင်ညီရဲ့ ဆိုင်ကယ်ပေါ်တက်ကာ စက်နိုးရင်း သူ့ကို ပြုံးပြသည်။ အဲဒီအပြုံးသည် အဓိပ္ပာယ်တွေ အများကြီးရှိသော အပြုံးတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။ သူက လွန်းရိပ်ရဲ့ဆိုင်ကယ်ကို ပျော်ပျော်ကြီးပဲတွန်းကာ ဘီးဖာဆိုင်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

ဘီးဖာတောက် ရှေ့မှာ လူမရှိသဖြင့် သိပ်မကြာပါ။ အောင် နာရီဝက်လောက် ကြာသွားသေးသည်။ အားလုံးပြီးစီးသွားသောအခါ သူနှင့် အောင်ညီက အကြော်ဆိုင်သို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ ဟိုရောက်သောအခါ ငလစ်တို့က သူမတို့နှစ်ယောက်ကို ကောင်းကောင်းကြီး ပွဲထိန်းထားနိုင်တာကို တွေ့ရသည်။

သူက သူမရဲ့ရှေ့သို့ ဆိုင်ကယ်သောလေးကို ချပေး

“အပေါက်က နှစ်ပေါက်တောင်ပဲ၊ အရင်ကလည်း ပေါက်ဖူးထားတာတွေရှိတော့ ဖြစ်နိုင်ရင် လွန်းရိပ် ကျွတ်လဲလိုက်စေချင်တယ်၊ ဒီနေ့အဖို့တော့ အိမ်ထိ စိတ်ချလက်ချစီးလို့ ရပါတယ်”

သူမက ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြကာ ...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အသင်”

“ဪ... မလိုပါဘူးဗျာ၊ တကူးတက လာကူညီရမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါနဲ့ လွန်းရိပ်တို့က အနီးကပ်လာတက်ကြတာလား၊ ဘာမေဂျာလဲ”

“အီးမေဂျာပါ”

“စာတွေရော ရပြီလား”

“ဒီလိုပါပဲ”

လွန်းရိပ်ရဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က တောင်သစ်ပတ်ဝန်းကျင်ကို ငေးမောကြည့်ရှုကာ ...

“အသင်တို့က ဒီမှာ အမြဲလာထိုင်ကြတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ကျောင်းလာတက်ကြတာလား”

“အမြဲတမ်းတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ခဏခဏရောက်ဖြစ်တယ်၊ ကျောင်းလာတက်တာမဟုတ်ဘူး၊ ကျောင်းပြီးသွားပြီ၊ ကွန်ကေးရှင်းတက်ဖို့ စောင့်နေကြတာ အားလုံးပဲ”

သူက ရှင်းပြရင်းမှ သူမကို တစ်ချက်စိုးကြည့်သည်။ သူမက လက်နှစ်ဖက်ကိုယှက်ထားကာ တောင်သစ်အကြီးကို ငေးကြည့်နေသည်။ သူမ ဘာတွေတွေးနေတာလဲ။ သူမကို အတွေးကမ္ဘာထဲမှာ မျောနေတဲ့ပုံမျိုး သူ မမြင်ချင်ဘဲ၊ တက်ကြွလန်းဆန်းသော နှင်းပွင့်လေးအဖြစ်သာ ဖန်ဆင်းပေးနိုင်ပါသည်။

သူမက တိတ်နေသော်လည်း သူမရဲ့သူငယ်ချင်းက လေတံတို့နှင့် စကားတွေဖောင်ဖောင်ဖွဲ့နေသည်။ အောင်ညီက ခုတ် လှမ်းစသည်။

“မဥမ္မာ ကျွန်တော်ကြားဖူးတာတော့ ဒီဦးပိန်တံတားက ချစ်သူတွေ တွဲလျှောက်ကြရင် ဒီဘက်ထိပ် စလျှောက်ရင် ဟိုဘက်ထိပ်ထိ အစအဆုံး လျှောက်ရတယ်တဲ့နော်၊ မဟုတ်ရင် အဲဒီသမီးရည်းစားက မဆံ့ဘူးတဲ့၊ ကွဲတတ်တယ်”

“အေး ... အေး ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ကြားဖူးတယ် ...

အဲဒါကတော့ တကယ်လား မပြောတတ်ဘူး၊ ရန်ကင်းတောင်ကတော့ ဟုတ်တယ်၊ အတွဲတွေ မရဘူးလို့ ပြောတယ်၊ အဲဒါတော့ ယုံတယ် ...

ဦးပိန်တံတားတော့ မသိဘူး”

“အောင်ညီရာ မင်း လျှောက်ပြောမနေစမ်းပါနဲ့၊ အဲဒါ အတွဲတွေကို သပ်သပ်ကျပ်တဲ့စကားတစ်ခုနေမှာပါ၊ ဘယ်သူမှ အတိအကျပြောနိုင်တာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့”

“ဒါဆို စမ်းသပ်ကြည့်ရအောင်ဏှာ ကျော်စွာ မင်း ကောင်မလေးနဲ့ တွဲလျှောက်စမ်းကွာ၊ အဆုံးထိမလျှောက်နဲ့၊ ပြီးရင် မင်းတို့အတွဲ ကွဲမကွဲ စောင့်ကြည့်နေမယ်”

“ဟင် ... ယုတ်မာလိုက်တာ”

ကျော်စွာရဲ့စကားကြောင့် အားလုံး ဝိုင်းရယ်ကြသည်။ သူမလည်း ရယ်သဖြင့် သူ စိတ်ချမ်းသာရပါသည်။ အရာရာမှာ လက်တွေ့ကျကျ စဉ်းစားတွေးခေါ်တတ်သော ငလဲကတော့ သူ့အမြင်ကို ဤသို့ သုံးသပ်ပြသည်။

“ငါ ထင်တာတော့ တံတားဆုံးတဲ့အထိလျှောက်တဲ့အထိတွေ ပေါင်းဖက်ရတယ်ဆိုတာ ချက်ချင်းပေါင်းဖက်ရတာထင်တယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ တောင်သမန်အင်းကို နေအစောကြီးလာတယ်ဆိုတာ မရှိဘူးလေ၊ နေ့ခင်းဆိုလည်း နေက အရမ်းပူတယ် ...

ဒီတော့ အများစုက ညနေစောင်းလောက်မှာ လာတာများတတ်လေ။ ဒီတံတားကြီးက (၃၉၆၇)ပေတောင်တာဆိုတော့ အစအဆုံးလျှောက်ရင် နေဝင်ပြီး မောင်သွေးရောလေ၊ ဒီတော့ အိမ်ပြန်နောက်ကျရင် ဒီတံတားကြီးဆုံးအောင်လျှောက်တဲ့အတွက် ပေါင်းဖက်ဖို့ အခွင့်အလမ်းကြိုမှာပဲ”

“ဟာ ... ဒါဆို ရတနာနဲ့ လာလျှောက်ရမှာပေါ့။ ဒါတစ်ဝက်ပဲလျှောက်မှာ သူနဲ့ ဖူးစာမဆုံချင်လို့”

အောင်ညိုရဲ့စကားကို အားလုံးက ဝိုင်းရယ်ကြသည်။ အံ့ကလည်း ရယ်ပြီးတော့မှ ...

“ခင်ဗျားတို့ ယောက်ျားလေးတွေကလည်း တကယ်ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်။ အခုခေတ်ယောက်ျားလေးတွေက ဒီလိုပါပဲ။ မိန်းကလေးတွေကို သိပ်တန်ဖိုးမထားတတ်ကြတော့ဘူး ...

ဘာတွေလွဲနေလဲတော့ မသိဘူး”

“အဲမယ် ... မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ၊ ခေတ်တွေဘယ်လိုပြောင်းပြောင်း အချစ်စစ်ဆိုတာတော့ ရှိနေမှာပါပဲ”

“အဲမယ် ... တယ်ဆိုပါလား၊ အချစ်စစ်ဆိုတာ ဘယ်လိုဟာမျိုးပါလိမ့်၊ ရုပ်ချောချောမိန်းကလေးမျိုးလား၊ ကျောက်စိမ်းသူဌေးသမီးလား”

“ဟား ... ဗဲတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့က အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူးဗျ၊ လောကမှာ အဲဒီလိုကောင်တွေလည်း ရှိသလို၊ ကျွန်တော်တို့သူငယ်ချင်း အသင့်လို အရမ်းချစ်တတ်တဲ့ အချစ်စစ်သမားတွေလည်း ရှိပါတယ်ဗျာ ...

ကျွန်တော်တို့တစ်ဖွဲ့လုံး သူ့နဲ့လုံးသားကို စံပြထားရတာဗျ”

ကျော်စွာက သူ့ဘက်သို့ ဘောလုံးပုတ်ပေးလိုက်သည်။ သူမထံမှ အကြည့်တစ်ချက်က ဖျတ်ခနဲဆိုသလို လွင့်လာသည်။ သို့သော် သူက မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်ပါသည်။ ဘောင်သမန်လေညင်းလေးက ကျီစယ်သွားသော သူမရဲ့ဆံနွယ်တွေကို သူက တစ်ချက်ခိုးငေးမိသည်။

“အလဲ ... တယ်ညွန့်ပါလား။ အသင့်နှလုံးသားက ဘယ်လိုမျိုးကြီးမိုလဲ”

“ဟာ ... အံ့ကလည်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ။ သူများကို”

သူ ဖြေလိုက်မှာစိုးလို့လားတော့မသိ။ သူမက ဝင်ဟန်သည်။ ပြီးတော့ ထပ်၍ စကားဆက်မှာစိုးလို့ထင်သည်။ သူတို့အားလုံးကို ပြန်ဖို့နှုတ်ဆက်သည်။

“ဝင်စရာလေးတစ်ခုရှိသေးလို့ လွန်းရိပ်တို့ကို ခွင့်ပြုပါဦးနော်၊ အားလုံးပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သူ့သူငယ်ချင်းတွေကတော့ သူမကို တစ်ယောက်တစ်မျိုး ပြန်နှုတ်ဆက်ကြသည်။ သူကတော့ နှုတ်ဆက်စကားတွေထက် အဓိပ္ပာယ်ရှိသော မျက်ဝန်းစကားတွေကိုသာ လက်ဆောင်ထားဖြစ်ခဲ့သည်။ တစ်နေ့တခြား သက်တမ်းရင့်လာပြီဖြစ်သော သူ့ဝေဒနာတွေအတွက် သူမကို သူ ဘယ်လိုအသနားခံရင်ကောင်းမလဲ။

အချစ်ဆိုတာလည်း ဟိုဘက်ဘဝက ဝင့်ကြွေးတစ်ခုပဲလား လွန်းရိပ်ရယ်။

ရင်ခွင်ခေါင်းစဉ် မျက်ဝန်းများနဲ့ သူရယ်ကိုယ်ရယ်
ဆုံတွေ့တဲ့ခဏ

အချိန် ညနေငါးနာရီခွဲခန့်

နေရာ ညိုစာပေ (၇၁)လမ်း

ခံစားမှု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တုန်လှုပ်လာခြင်း

၁၃၂

“ကိုယ် အပြင်ကပဲ စောင့်နေမယ်နော် လွန်းရိပ်”

လွန်းရိပ်က လှမ်းပြောသော အာကာကို ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတပြကာ စာအုပ်ဆိုင်ထဲသို့ လှမ်းဝင်ခဲ့သည်။ လွန်းရိပ် စာအုပ်အုပ်ဖို့သွားတာကို အာကာက လိုက်လာခြင်းဖြစ်၍ အပြန်မှာ ကျုံးဘေး၌ ခဏထိုင်စကားပြောကြမည်ဟုဆိုသည်။

အာကာက စာအုပ်စာပေတွေကို သိပ်စိတ်မဝင်စားတတ်ချေ။ တခြား ဘာမှ မယ်မယ်ရရ စိတ်ဝင်စားတာလည်းမရှိ။ သူ စိတ်ဝင်စားတာက စီးပွားရေးအကြောင်းပဲ ဖြစ်သဖြင့် သူ့နဲ့ လွန်းရိပ်ကြားတွင် စကားပြောစရာ ခေါင်းစဉ်က များများစားစား မရှိပါ။

ပြီးတော့ သူက စကားပြောလည်းမကောင်း။ ပြောစရာစကားလည်းမရှိသောအခါ သူနဲ့ လွန်းရိပ် စကားပြောလျှင်

အင်း၊ အဲနဲ့ ပြီးကြတာများသည်။ အံ့ပါမှသာလျှင် စကားဝိုင်းက နည်းနည်းစိုပြည်သည်။

လွန်းရိပ်သည် လစဉ်ထုတ် မဂ္ဂဇင်းအသစ်တစ်အုပ်ကို ယူပြီးသောအခါ စာအုပ်စင်မှ ဖျတ်ခနဲ လှည့်လိုက်လျှင် လွန်းရိပ်ကို ပြုံးကြည့်နေသော လူတစ်ယောက်နှင့်ဆုံသည်။

“ဟင် ... အသင်”

“လွန်းရိပ် တစ်ယောက်တည်းလား”

သူ့မျက်နှာက ပကတိကြည်ကြည်လင်လင်ပဲဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ လွန်းရိပ်ကိုတွေ့သည့်အတွက် ဝမ်းသာနေတဲ့ပုံ။ မလှမ်းမကမ်းရှိ ဘာသာပြန်စာအုပ်စင်မှ သူ့သူငယ်ချင်းငလတ်က စာအုပ်ရွေးနေသည်။ သူကတော့ အံ့ ပါလာတာမတွေ့သဖြင့် မေးတာဖြစ်နိုင်ပါသည်။

လွန်းရိပ်သည် ရုတ်တရက် သူ့ကို ဘယ်လိုပြန်ဖြေရမှန်း မသိသဖြင့် ပြုံးနေမိသည်။

“ဆိုင်ကယ်ရော ကျွတ်လဲပြီးပြီလား၊ အိမ်ကို ချောချော မောမောပြန်ရောက်တယ် မဟုတ်လား”

“အင်း ... ရောက်ပါတယ်၊ ကျွတ်ကတော့ မလဲရသေးဘူး”

“ဟာ ... လဲလိုက်လေ၊ တော်ကြာ သွားရင်းလာရင်းနဲ့ ထပ်ပေါက်နေရင် ဒုက္ခရောက်နေမယ်၊ မနေ့က ကိုယ်

တစ်ခါတည်း လဲပေးခဲ့မလို့ပါ။ ကျွတ်က သွားဝယ်နေရင် ကြာနေမှာစိုးလို့”

“ရပါတယ် လွန်းရိပ် လဲလိုက်ပါမယ်၊ ကျေးဇူးပဲနော်”

သူက လွန်းရိပ်ကို အပြုံးတစ်ခုနှင့် ငုံ့မိုးကြည့်ကာ တစ်ခုခုပြောဖို့ အန်ပြင်နေသည်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ခေါ်သံတစ်ခု နှင့်အတူ ...

“လွန်းရိပ်ရဲ့ သူငယ်ချင်းနဲ့တူတယ်”

သူက အခုမှ အာကာကို မြင်ပုံဖြင့် တစ်မျိုးဖြစ်သွား ဟန်တူသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပဲ ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်ပြပါ သည်။

လွန်းရိပ်သည် သူ့ကို နှုတ်ဆက်ကာ လှည့်ထွက်ဖို့ စဉ်းစားလိုက်သော်လည်း အာကာက အရင်ဦးသွားပြန်သည်။

“လွန်းရိပ် သူငယ်ချင်းကို ခေါ်လေ၊ ကိုယ်တို့ တစ်ခုခု သွားစားကြတာပေါ့၊ ကျွန်တော်က အာကာခိုလိပါ၊ လွန်းရိပ် ရဲ့ချစ်သူ”

အာကာရဲ့စကားကြောင့် လွန်းရိပ်ရဲ့အသားတွေ ဖျင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။ နှုတ်ခမ်းကို မသိမသာကိုက်လိုက်မိသည်ဟု ထင်သည်။ သူ့မျက်နှာကို ယောင်ရမ်းပြီး မော့ကြည့်လိုက်စဉ်ဝယ် ဘယ်လိုမှမနေသော အပြုံးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

သူက ပုံမှန်မျက်နှာထားနှင့်ပင် အာကာကို ခေါင်း ညှိတ်ပြသည်။ ဟုတ်ကဲ့နောက်မှာ သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်တာမျိုး တွေ ပါမလာပါ။ သူသည် အာကာထက်စာလျှင် အခြေအနေကို သိသောလူဖြစ်သည်။ လွန်းရိပ်တောင်မှ မိတ်ဆက်မပေးဘဲနှင့် သူက သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်ဘူးဟူသော အတွေးရှိသူဖြစ်သည်။

လွန်းရိပ်သည် ကြာလာလျှင် သူ့ရှေ့မှာ အာကာ တစ်ယောက် အချိုးမကျတာတွေကို ဆက်လုပ်မှာစိုးသဖြင့် ...

“အသင် လွန်းရိပ်ကိုခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပါပြီ လွန်းရိပ်”

သူ့စကားဆုံးတာနှင့် လွန်းရိပ်က အာကာကိုတောင် ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ ဆိုင်ကယ် ခေါ်တက်၍ စက်နိုးပြီးထွက်လာလျှင် အာကာဆိုင်ကယ်က ဘေးမှ ကပ်ပါလာသည်။

“လွန်းရိပ် ကျူးဘေးမှာ စကားပြောမယ်”

သူ မပြောလည်း လွန်းရိပ်က ပြောဖို့ဆုံးဖြတ်ပြီးသား ဖြစ်သည်။ ကျူးဘေးတွင် ဆိုင်ကယ်ကို ထိုးရပ်လိုက်ကြပြီးနောက် အာကာက လွန်းရိပ်ထက်တောင် ရူးရှူးရှားရှားပုံစံဖြင့် ...

“အဲဒီကောင်က ဘာကောင်လဲ လွန်းရိပ်၊ လွန်းရိပ်ကို ငြိ နေတယ်ဆိုတာ နှုံးဝ သိသာတယ်၊ ဘယ်သူလဲ ဘယ်က ကောင်လဲ၊ လွန်းရိပ်ကို လိုက်နေတာမဟုတ်လား

လွန်းရိပ်က ဘာကိစ္စ လက်ခံစကားပြောနေတာလဲ”

“အာကာ နင့်ကိုယ်နင် မရှက်ဘူးလားဟင်၊ နင် အဲဒီလောက် ကြောင်မှန်း ငါ လုံးဝမသိခဲ့ဘူး၊ နင့်ကို ဘယ်သူကမေးနေ လို့ နင်က ငါ့ရည်းစားပါလို့ ဖွင့်ကြော်ငြာနေရတာလဲ သိပ်ရှက်ဖို့ကောင်းတယ် တကယ်”

“ဘာ ...”

လွန်းရိပ်ရဲ့စကားကို အာကာက အနာပေါ်တုတ်ထူ သွားသလို ဆတ်ဆတ်ခါနာသွားသည်။

“နင် ဘာပြောလိုက်တယ် လွန်းရိပ်၊ နင်က ငါ့ရည်းစား မဟုတ်ဘူးလား၊ ငါ့စကားထဲမှာ ဘာမဟုတ်တာပါနေလို့ လဲ၊ ဒီကောင် နင့်ကို မရိုးဘူးဆိုတာ ဘယ်သူမေးဆေး သိတယ်၊ နင့်စိတ်ထဲကလည်း သိမှာပဲ ...”

ဒါကြောင့် သူ မသိသေးရင် သူသိအောင် ငါ့ပြော မယ်၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဘာလဲ နင်က အဲဒါကို မတွေ့ မနပ်ဖြစ်နေရအောင် နင့်မှာ ရည်းစားရှိတယ်ဆိုတာ သိသွား မှာစိုးလို့လား ...

နင် ငါ့ကို သစ္စာမဲ့ဖို့ စဉ်းစားနေတာလား”

လွန်းရိပ်က မဲပြုံးတစ်ချက်ပြုံးပြလိုက်ကာ ...

“ဒီအချိန်မှာ နင့်ကို သစ္စာမဲ့ဖို့ မမဲဖို့ထက် နင်နဲ့ ရည်းစား ဆက်ဖြစ်ဖို့ မဖြစ်ဖို့ကိုပဲ အဓိကစဉ်းစားရမှာပါ အာကာ”

“ဘာ ... နင် ဘာပြောလိုက်တယ် လွန်းရိပ်”

“ဟုတ်တယ် အာကာ၊ ဒီနေ့ အခု ဖြစ်သွားတဲ့ကိစ္စမှာ နင့် ကို ငါ အရမ်းစိတ်ပျက်သွားတယ်၊ နင်ဟာ ခံစားမှုကို မထိန်းနိုင်တဲ့ယောက်ျား၊ ယောက်ျားမပီသတဲ့ ယောက်ျား မျိုးလို့ ငါ မြင်တယ် ...”

ရုံးနေတဲ့လူတစ်ယောက်ကို အပေါ်စီးကနေ ဆက်ဆံ တာမျိုး ငါ အရမ်းမုန်းတယ်”

“လွန်းရိပ် နင် မဆိုင်တာတွေ လျှောက်မပြောနဲ့၊ နင် ငါ့ ကို သစ္စာဖောက်ချင်တာတစ်ခုတည်းနဲ့ ငါ့ကို အပြစ်မရှာနဲ့”

လွန်းရိပ်က နာကျင်သော မျက်လုံးများဖြင့် အာကာ ကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“နင့်ပါးစပ်က ငါ့ကို သစ္စာဖောက်ချင်လို့ဆိုတဲ့ စကားလုံးနဲ့ စွပ်စွဲတာ ဒီတစ်နေ့တည်းနဲ့ နှစ်ခါရှိသွားပြီ အာကာ၊ ငါ့ကို သိပ်ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ ရည်းစားဟာ ဒီလို ပုတ်ခတ် စွပ်စွဲဖို့ကျတော့လည်း နင့်ပါးစပ်က အလွယ်တကူထွက်တဲ့ အံ့ဩစရာပဲ ...”

ငါဟာ မှန်တဲ့သစ္စာစကားကို ပြောမယ်၊ ဒီနေ့ ဒီအချိန်ထိ နင့်ကို ဖြတ်ပြီး ရည်းစားအသစ်ထပ်ထားဖို့ ယောင်လိုတောင် မတွေ့ခဲ့ဖူးဘူး၊ ငါ့နှလုံးသားက တခြား တစ်ယောက်ကို ချစ်မိသွားရင်တောင် လိပ်ပြာမလှဲတဲ့စိတ်နဲ့ နင့်ကို ဖြတ်ရက်မှာ သစ္စာမဲ့ရက်မှာ မဟုတ်ဘူး ...

အေး ... ဒါပေမဲ့ နင်က ငါ့သိက္ခာကို ဖော်ကာ
တယ်။ ဒီစော်ကားမှုကို ငါ ဘယ်တော့မှမမေ့ဘူး။”

လွန်းရိပ်သည် နာကျင်လာသော ရင်အစုံဖြင့် ဆင်
မပြောနိုင်တော့ဘဲ ချာခနဲလှည့်ထွက်လိုက်လျှင် အာကာက လွန်းရိပ်
ရဲ့လက်ကို ဖျတ်ခနဲဖမ်းဆွဲထားသည်။

“လွန်းရိပ် နင့်ကို ငါ အဆုံးမခံနိုင်ဘူး၊ နင် ငါ့ကို ထာ
ဖို့တော့ မစဉ်းစားနဲ့၊ နင့်ကို ငါ လာတောင်းတော့မယ်”

လွန်းရိပ်ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေသည် မီးဝင်းဝင်းတောက်
သွားလျက် အာကာကို ဆောင့်တွန်းချစ်လိုက်သည်။ သူ့ကို
လွန်းရိပ် အင်မတန် စိတ်ပျက်လှသည်။ နေရာတကာမှာ ပိုင်နံ့
ချင်၊ မဏ္ဍပ်တိုင်တက်ပြချင်၊ သူ့စိတ်အတိုင်း ဇွတ်တရွတ်လုပ်
ချင်သော ရည်းစားကို ရည်းစားသက်တမ်း နှစ်လလောက်အတွင်း
မှာပဲ စိတ်ပျက်စိတ်ကုန်ခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အတုန်လှုပ်ခဲ့ဆုံ ကိစ္စ
သူ့ကို လုံးဝမချစ်ဘူးဟူသော အဖြေကို ဒီနေ့မှ တိတိကျကျ
သိသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။ ငါးနှစ်တိတိ ဇွန်ပဲကြီးစွာနှင့်လိုက်ခဲ့
ခြင်း၊ အရာရာမှာ အလိုလိုက်အကြိုက်ဆောင်တာတွေကို သာသနာ
ခံခြင်းသည် အချစ်မဟုတ်ဟု မျက်ဝါးထင်ထင် သိလိုက်ရပြီးနောက်
လွန်းရိပ် ဘာလုပ်ရတော့မယ်ဆိုတာကို အသေအချာဆုံးဖြတ်ရတော့
ပေမည်။

“လွန်းရိပ် ငါ တကယ်ပြောနေတာ၊ နင့်ကို အဆုံးရှုံးမခံ
ဘူးနော်”

လွန်းရိပ်သည် အာကာကို မျက်လုံးများ မှေးစင်း
ကြည့်ရင်းမှ ...

“နင့်ကို ငါ မချစ်ဘူး အာကာ”

အာကာရဲ့ မျက်နှာဟာ သရဲလို ဖွေးဆုတ်သွားသည်။
လွန်းရိပ်ကိုကြည့်သော အကြည့်များထဲတွင် စွပ်စွဲသော အရိပ်
အောက်တွင် အများကြီးပါဝင်နေတာကို တွေ့လိုက်ရလျှင် လွန်းရိပ်
ကို မချစ်ခဲ့တာ မှန်တယ်ဟု အတွေးဝင်ရောက်လာသည်။

ဒါဖြင့် လွန်းရိပ် ဘယ်သူ့ကို ချစ်မိပါသလဲ။
လွန်းရိပ်အတွက် လွန်းရိပ်မှာ အဖြေမရှိချေ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့
လွန်းရိပ် သိချင်သည်။ အချစ်ဆိုတာ ဘယ်လိုအရာမျိုးလဲ။
အချိန်မှာ ရောက်လာမယ်လို့ အတိအကျမသိတဲ့သူတွေအတွက်
အချစ်မဟုတ်တာတွေကို အချစ်လို့ ထင်ရတာကတော့ တကယ်
အရာကောင်းလှသည်။

တချို့သူတွေအတွက်ကတော့ အချစ်မဟုတ်ဟု ထင်
အချစ်ဖြစ်နေတာမျိုး ရှိတတ်သလို အချစ်ဟု ထင်ခဲ့ပြီးမှ
အချစ်မဟုတ်တာတွေကိုလည်း ကြုံရပြန်သောအခါ အချစ်အတွက်
ကောင်းခဲ့သူတွေများလှချေပြီ။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ လွန်းရိပ်ရယ်၊ အာကာလည်း အရှက်
လိုပဲ၊ ပြဿနာက ဘာမှမဟုတ်ဘဲနဲ့ ဒီကိစ္စက ဒီလောက်
ကြီးပဲ ကြီးထွားသွားရလား”

လွန်းရိပ်သည် အံ့ မေးတာကို ဘာမှ ပြန်မပြော
နိုင်ဘဲ အဝေးကို ရီဝေစွာငေးမောနေမိသည်။ တစ်နေ့က စာအုပ်
ဆိုင်မှအပြန် အာကာနဲ့ လွန်းရိပ်တို့ တင်းတင်းမာမာဖြစ်ကြပြီး
နောက် အာကာသည် လွန်းရိပ် အတန်တန်တားသည့်ကြား
သူ့အမေကို ခေါ်လာကာ လွန်းရိပ်ရဲ့အမေဆီကို ရောက်လာသည့်
လူကြီးစုံရာနှင့် လာရောက် စေ့စပ်တောင်းရမ်းတာမျိုး မဟုတ်
သော်လည်း ဒီလိုပုံစံမျိုးဟာ မေမေ့ကို အံ့သြတကြီး ဖြစ်စေ
သည်။

အလိမ္မာရှိသော မေမေကတော့ လွန်းရိပ်ရဲ့ သား
ထားကို မေးကြည့်ပါဦးမယ်ဆိုကာ မျက်နှာမပျက် မရိုင်းပျော့
ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပဲ ဆက်ဆံလွှတ်လိုက်သည်။ ဒါပေမဲ့ ဒီက

က လွန်းရိပ်အတွက်တော့ မကောင်းချေ။ ဒီလိုအခြေအနေမျိုး
အာကာတာတောင် မအေတစ်ယောက်လုံး မသိရဟူသော စွဲချက်
နှင့် အဆူအငေါက် အကြိမ်းအမောင်းခံရသည်။ အထူးသဖြင့်
အာကာကို လက်ထပ်ဖို့မရည်ရွယ် မချစ်ပါဘူးဟူသော အကြောင်း
ပြန်ရသည် မေမေ့ကို ယမ်းပုံမီးကျဖြစ်စေသည်။

ဒီလိုနှင့် ပြဿနာတွေက မငြိမ်းဖွယ်ဖြစ်ကာ လွန်းရိပ်
သည် အာကာကို အတွေ့မခံတော့။ ဖုန်းလည်းမပြောတော့။
အာကာက အံ့ထံသွားကာ လွန်းရိပ်ကို သစ္စာမဲ့သည်ဟူသော
စွဲချက်တွေ လှိုင်လှိုင်ဖြင့် အသည်းကွဲပြသည်။

အံ့က မဟုတ်ပါဘူး၊ အသင်္ခယာနဲ့ ဘာမှ မဖြစ်
ပါဘူး။ ရိုးရိုးသားသားပါဟု ဘယ်လိုပြောပြောလဲ လက်မခံ။
သူ့ကို အသင်နှင့် မိတ်ဆက်မပေးတာကိုပဲ စိတ္တစွဲက လွန်းရိပ်
သစ္စာမဲ့သည်ဟူသော စွပ်စွဲချက်ကို လွန်းရိပ်က တကယ်ပဲ
အသည်းနာလေသည်။

“နင်လည်း ကြားထဲက ဘာမှဝင်ဖြန်မနေနဲ့ အံ့၊ တကယ်
တော့ အာကာကို ငါးနှစ်လောက် အချိန်ယူစဉ်းစားခဲ့တယ်
ဆိုပေမယ့် သူ့စိတ်ကို ငါ သေချာလေ့လာခဲ့တဲ့အချိန်က
မရှိဘူး အံ့၊ သူ ငါ့ကို ပျာပျာသလဲ အရေးသယ်နေခဲ့တာတွေ
ကိုပဲ သာယာနေခဲ့တာ၊ ခါတွေကိုပဲ အချစ်ထင်ခဲ့တာ”

အံ့က လွန်းရိပ်ရဲ့ မျက်နှာကို မရဲတရဲကြည့်ကာ

“ဒါပေမဲ့ ဒီပြဿနာတွေက အသင်နဲ့ တွေ့ပြီးမှဖြစ်တာမဟုတ်လား”

“ဒါ ပြဿနာမဟုတ်ဘူး အဲ့။ ပြဿနာက ဘာမှ မဟုတ်ဘူး၊ အသင်က ငါ့ကို လိုက်နေလို့ ငါနဲ့လည်း အတူတူတစ်ခုအထိ ကြည်နေလို့ သူ ပြဿနာရှာတယ်ဆိုတာ ငါ လက်ခံတယ် ...”

ဒါပေမဲ့ အဲဒီအခြေအနေတောင် မဟုတ်တဲ့ ငါ့အတွက် သူ လုံးဝမိသလို ပိုင်သလိုလုပ်တာ ပြဿနာရှာတာတော့ကို ငါ လက်မခံနိုင်တာ၊ နင်ပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါ။ အသင်က ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

သူက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာသွားသွားသည်။

“ဒီကိစ္စက အသင်နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်တဲ့ကိစ္စပါ အဲ့၊ အထူးသဖြင့် သူ့အမေကို ခေါ်လာပြီး ငါ့ကို လာချည်တဲ့ကိစ္စကို အတင်းဆုံးပဲ ...”

တကယ်တော့အချစ်စစ်မှာ လွတ်လပ်မှု အပြည့်ရှိတာကို ယုံချစ်သူက ဘယ်သူ့ကိုပဲချစ်ချစ် နားလည်ခံစားနိုင်တာ အဆင့်မြင့်တဲ့အချစ်တစ်ခုပဲ”

“အချစ်အကြောင်းတွေ အရမ်းသိနေပါလား လွန်းနဲ့”

အဲ့ရဲ့စကားကို လွန်းရိပ်က ပြန်လည်မချေပမိချေ။ ချက်လုံးထဲတွင် စကားပြောသော မျက်ဝန်းတစ်စုံကို ပြေးမြင်လာသည်။ နှုတ်ခမ်းဖျားက တစ်လုံးတစ်ပါးမှ ဖွင့်မပြောသော်ငြား ချက်ဝန်းတွေက ယိုဖိတ်နေသော အကြင်နာချစ်ခြင်းများကို လှမ်း၍ မြင်နေရုံနှင့် အချစ်ကို နားလည်နေရပြီဆိုလျှင် လက်တွေ့ကျကျပေးဆပ်ခွင့်ရှိလာမယ့် ချစ်ခြင်းတစ်ခုဆိုရင်ရော ...။

“ငါ တစ်ခုမေးမယ်နော် လွန်းရိပ်၊ နင် စိတ်မဆိုးနဲ့”

လွန်းရိပ်က အဲ့ကို ပြောဟူသောသဘောဖြင့် မေးဆတ်ပြလိုက်သည်။

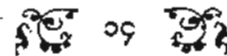
“နင်နဲ့ အာကာ ပြတ်သွားခဲ့ပြီးနောက် အသင်က နင့်ကို Propose လုပ်ခဲ့ရင် နင် လက်ခံမှာလား”

အဲဒီမေးခွန်းသည် လှိုင်းထန်နေသော လွန်းရိပ်ရဲ့ နှလုံးသားကို ရုတ်တရက် ငြိမ်ကျသွားစေသည်။ အဲ့ရဲ့ မေးခွန်းအတွက် လွန်းရိပ်မှာ အဖြေမရှိပေ။ လွန်းရိပ်သည် ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းခါယမ်းနေမိသော်လည်း ဒါဟာ အဖြေဟု လွန်းရိပ်မယူဆပါ။

အချစ်ဟူသော အရသာကို နင့်နင့်နဲ့နဲ့ စံစားရမိချိန်တွင် အချစ်ကို နေရာမပေးနိုင်တာလောက် ဆိုးဝါးသောဒုက္ခမရှိဘူးဟု ထင်ပါသည်။

ရင်ခွင်ခေါင်းစဉ်		နလုံးသားကို မြင်ရတယ်
အချိန်		ဆယ်နှစ်မှာရှိခန့်
နေရာ		Friends လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
		ရတနာပုံတက္ကသိုလ်
ခံစားမှု		နင်နေတယ်

သူသည် နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ရင်ထဲတွင် လှုပ်ရှားနှင့်မွတ်လာသည်။ သူ့ပုံစံကို ငလတ်က တစ်ချက်ကြည့်ကာ ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်းယမ်းနေသည်။ ဒီနေ့ ကျန်တဲ့သူငယ်ချင်းတွေ မပါပါ။ သူနဲ့ ငလတ်သာ ရတနာပုံတက္ကသိုလ်နားက Friends မှာ ရောက်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

စာအုပ်ဆိုင်မှာ တွေ့ပြီးတည်းက သူမဟာ သူ့နန်းဆက်ရင်လည်း မကိုင်တော့ချေ။ စာမေးပွဲဖြေတော့မှာမို့ အနီးကပ်သင်တန်းတွေလည်း မရှိတော့ပြီမို့ သူမက အပြင်သို့ မထွက်ဆာဘဲ အိမ်ထဲမှာသာ စာကျက်နေဟန်တူသည်။ ငယ်လိုမှ ဆွေခွင့်မရပါ။

သူတို့ထဲမှာ သွက်သွက်ကြီးဖြစ်သော အောင်ညီက သူမရဲ့ သူငယ်ချင်းထံ ဖုန်းဆက်မေးကြည့်တော့မှ သူမနဲ့ အသက်

မိုလ်တို ပြဿနာတက်ကြွတယ်ဆိုတာကို သူ သိရခြင်းဖြစ်သည်။ မှန်သောသဘောစကားကို ဆိုရပါလျှင် အဲဒီအတွက် သူ လုံးဝ မသာပါ။ သူတို့နှစ်ယောက် ပြဿနာဖြစ်ရအောင်လည်း ဘာမှ မဖန်တီးခဲ့ချေ။ အဲဒါကြောင့် စိတ်မကောင်းခြင်းများစွာ အတူ သူက သူမကို တွေ့ဆုံနှစ်သိမ့်ချင်ခဲ့တာဖြစ်ပါသည်။ ဒီဟာ စာမေးပွဲဖြေတဲ့နေ့ဖြစ်တာကြောင့် ကျောင်းရှေ့မှာ သွားစော့လျှင်တော့ သူမကို တွေ့နိုင်သဖြင့် သူနဲ့ ငလတ်က ဒီမှာ စောင့်နေကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

“တကယ်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ပြဿနာတက်စေအကြောင်းတော့ သိပ်မရှိဘူးကွ၊ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်နေတဲ့ပြဿနာက သာမန်ပြဿနာမဟုတ်ဘဲ တော်တော်တင်းနေကြတာလို့ အောင်ညီက ပြောတယ် ... မင်း ဘယ်လိုထင်လဲ” သူမေးခွန်းကို ငလတ်က မေးစေ့ကိုပွတ်ကာ စဉ်းစားသည်။

“ငါ့စိတ်ထင်တော့ အဲဒီဘက် နည်းနည်းပိုင်စိုးချင်တဲ့သဘောရှိတယ်၊ နည်းနည်းတောင်မဟုတ်ပါဘူးကွ၊ တကယ်တော့ ဒီကောင်ညီလို့ ဒီပြဿနာမျိုးတွေ ဖြစ်လာတာကွ၊ ညီနာတုန်းက မင်းကို ဘာလှိုင်းကြီးဝင်ရောတာဟာ သူ့အတွက် မိုင်းနပ်စ်ပြတဲ့လက္ခဏာပဲ။ ဒီကောင်မနပ်စ်လို့ ဒီလိုကိစ္စတွေ ဖြစ်လာတာ ...

သူ့ရည်စားအတွက် သူ ပူသင့်တယ်၊ ပူပင်တာကို လက်ခံတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါက နှစ်ယောက်တည်းဖြေရှင်းရမယ့် ပြဿနာလေ။ ဒါကို လွန်းရိပ်ကလည်း သဘောပေါက်တယ်၊ နှစ်ယောက်တည်း ဖြေရှင်းရင်ကို လွန်းရိပ်က လက်ခံနိုင်ဦးမယ့်ပဲ ...

ဒီလိုကြီး လုပ်လိုက်တာကျတော့ သူ့သိက္ခာကိုပါ ထိခိုက်တယ်လို့ လွန်းရိပ်က မှတ်မှာကွ၊ သူကပဲ မင်းနဲ့ အိမ်ထဲလို့လုပ်ချင်လို့ ရည်းစားရှိတာကို ဖုံးထားသလိုမျိုး၊ ဒီကောင်က ဒါကို ဖွင့်ချလိုက်ခြင်းအားဖြင့် သူ့အရှက်ကို ခွဲတယ်လို့ သူက တင်းသွားတာ၊ ဘေးကကြည့်ရင်တော့ ဒါဟာ သာမန်ပြဿနာပဲလို့ ထင်ရပေမယ့် တကယ်တမ်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက်ကျတော့ အရှက်တရားကို ထိပါးသလို ခံစားရတာပေါ့”

ငလတ်ရဲ့ စကားတွေက အမှန်တရားနှင့် တော်တော် နီးစပ်သည်။ ငလတ်သာ ဗေဒင်ဆရာလုပ်ခဲ့လျှင် တော်တော်အောင် မြင်နိုင်ပါသည်။

“လွန်းရိပ်က အဲဒီကောင်ကို မချစ်ဘူးကွ၊ ငါ အဲဒါကို သေချာသိတယ်”

“ဒါဖြင့် မင်းကိုတော့ ချစ်တယ်လို့ထင်လား”

အဲဒီမေးခွန်းက သူ့အတွက် အန္တရာယ်ကြီးပါသည်။ သူသည် ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်းယမ်းရင်း ...

“မထင်ပါဘူး သူ ငါ့ကို ချစ်တာဟာလို့ ငါ မထင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အာကာဗိုလ်ကို မချစ်ဘူးဆိုတာတော့ ငါ သိတယ်။

သူ ဒီကောင်ကို အဖြေပေးဖြစ်ခဲ့တာဟာ နီးစပ်မှုရဲ့ ဖြားယောင်းခြင်းကြောင့်ပဲ။ အဲဒီကောင်က သိပ်ကြောက်စွဲ ကောင်းတယ်။ အထူးသဖြင့် အဲဒီဒဏ်ကို မိန်းမလေးတွေက ပိုခံရတာများတယ် ...

တချို့အရာတွေဟာ အချစ်နဲ့ တော်တော်တူတယ်။ ဒါပေမဲ့ အချစ်မဟုတ်ဘူး။ အချစ်လိုထင်ပြီး နွဲ့လိုက်ရင် တကယ်အချစ်နဲ့ မတွေ့သေးခင်တော့ ပြဿနာမရှိဘူး တကယ်လို့ ရသွားခဲ့ပြီးတဲ့အခါ မတွေ့ဘူးဆိုရင်လည်း ပြဿနာမရှိဘူး။ အချိန်ကာလတစ်ခုမှာ တွေ့သွားခဲ့ရင်တော့ အဲဒါဟာ ပြဿနာရှိနိုင်တယ်”

“ဒါဆို ငါ့ကိုလည်း တစ်ခါတည်းပြောပြခဲ့ပါဦး။ တကယ် ချစ်၊ မချစ် ဘယ်လိုသိနိုင်မှာလဲ”

သူက နူးညံ့စွာ ပြုံးလိုက်ပါသည်။ ပြီးတော့ နာရီကို တစ်ချက်ထပ်ကြည့်လိုက်သည်။ ဆယ့်နှစ်နာရီထိုးတော့မည်။ စာပွဲပြီးချိန်ရောက်ပြီဖြစ်သည်။

“တချို့အချစ်တွေက ခွဲခြားဖို့ခက်တယ်ကွ။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ အချစ်ကတော့ အချစ်မဟုတ်ဘူးလို့ သံသယရှိစရာမလိုဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ငါက သူ့မှာ ရည်းစားရှိလည်း ချစ်နေတာ ပဲ။ သူ့ရည်းစားကို သူချစ်လည်း ချစ်နေမှာပဲ ...

သူ နောက်တစ်ယောက်နဲ့ ထပ်ဖြစ်သွားလည်း ငါ ချစ်ဦးမှာပါ။ အဲဒီကက သူ့မှာ ကာမပိုင်လင်ယောက်ျား မရှိမချင်း ငါ သူ့ကို ချစ်နေမယ် ...

လွတ်လပ်စွာ ချစ်ခွင့်ရတဲ့အတိုင်းအတာတစ်ခုထိ ချစ်နေမယ် မျှော်လင့်နေမယ်”

“တကယ်လို့ သူတို့နှစ်ယောက် ပြတ်သွားခဲ့ရင် မင်း သူ့ကို Propose လုပ်မှာလား”

အဲဒီ မေးခွန်းကြောင့် သူ ငြိမ်သက်သွားသည်။ Propose တဲ့။

ပရိပိုစ်ဆိုသော စကားလုံးလေးကို သူ ရင်ခုန်ပါသည်။ ဆုံးပျက်ပျက်လည်း မလုပ်ရက်ပါ။ သူ့မအတွက် သူ့ရဲ့ပရိပိုစ် ကောင်းသည် နှလုံးသွားချင်း နီးစပ်နားလည်ပြီးမှ ရင်ဖွင့်ဖြစ်တာ ကောင်းပါသည်။

“ပရိပိုစ်က ငါ့အတွက် အရေးကြီးပါဘူးကွာ။ ငါ့လေ သူ စိတ်ချမ်းသာတာကိုမြင်ချင်တယ်။ သူ ပျော်ရွှင်တာကို မြင်ချင် ဖန်တီးပေးချင်တယ်။ အရာရာမှာ နားလည်ပေးမပေး

ချင်တယ်၊ အချစ်ဟာ လွတ်လပ်မှုတစ်ခုဆိုတာကို သူ့ကို
ခံစားကြည့်စေချင်တယ် ...

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မချုပ်နှောင်ဘူး၊ မချည်
နှောင်ဘူး။ ကိုယ့်စိတ်နဲ့ကိုယ် လွတ်လပ်စွာနေခွင့်ရစေချင်
တယ်ကွာ၊ ပြီးတော့ အချစ်ကို တကယ်ခံစားတတ်တဲ့လူ
ချစ်ခြင်းအမှန်ကို တွေ့ရှိပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့လူ ဖြစ်စေချင်တယ်”

အဲဒီနောက်မှာတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ထန်းရွက်
တဲလေးများအောက်မှ ထွက်ခွာလာလျက် သူမ ထွက်လာမည့်
ကျောင်းပေါက်ဝတည့်တည့်ကနေ၍ သွားစောင့်နေ လိုက်သည်။
ကျောင်းသားတချို့က မေးခွန်းစာရွက်အဖြူတွေကို ကိုင်ကာ ပြီး
ပြီးထွက်လာသူတွေရှိသလို ရှုံးမဲပြီး ထွက်လာသူတွေလည်း ရှိကြ
သည်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် စာသင်နှစ်တစ်နှစ် ကုန်ဆုံးသွားပြီမို့
အကျိုးရှိခဲ့သောအချိန်တွေဖြစ်ဖို့ သူ ဆုတောင်းပါသည်။

“သူ့လာရင် ဒီမှာတော့ မပြောနဲ့ကွာ၊ Friends ဖြစ်ဖြစ်
တစ်နေရာရာခေါ်ပြော”

ငလတ်က သူ့ပါ စိတ်လှုပ်ရှားနေသလို ဟိုကြည့်
ဒီကြည့်ရင်းမှ လှမ်းပြောသည်။ သူသည် ငလတ်ရဲ့စကားကို
တုံ့ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ အပေါက်ဝကိုသာ ဆည်ဝက မျှိုင်းစောင့်သလို
စောင့်နေမိသည်။ ခဏကြာတော့ လူတွေက ပိုများလာသည်။
ကောင်လေးတွေ ... ကောင်မလေးတွေ ... ကောင်လေးတွေ ...

ဆောင်မလေးတွေ ... သူက လူတွေကို တစ်ယောက်ချင်း လိုက်
ဆုနေမိသည်။ တစ်နေရာအရောက်မှာတော့ သူမ ...။ သူမနှင့်
သူသည် ဆိုင်ကယ်တစ်ယောက်တစ်စီးစီနှင့် ကျောင်းထဲမှ မောင်း
သွက်လာကြသည်။

သူမက ဆိုင်ကယ်စီးဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားကာ
ချက်မှန်တပ်ထားသော်လည်း သူမ ဆိုတာကို အဝေးကနေပဲ
မှတ်မိပါသည်။ သူသည် သူမ ထွက်လာရာလမ်းမှာ ပိတ်ရပ်ရင်း
ဆိုင်ကယ်ကို တားလိုက်သည်။ သူမက ဆိုင်ကယ်ရပ်ပေးပါ
သည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ အသင်”

မေးပုံကတော့ ခပ်မြတ်ပြတ်ပဲဖြစ်သည်။ မျက်မှန်
ဆင်ထားသဖြင့် သူမရဲ့မျက်လုံးတွေကို အတိအကျဖမ်းမရပါ။

“ကိုယ် လွန်းရိပ်နဲ့ စကားနည်းနည်းလောက် ပြောချင်
လို့ပါ”

“ဘာအကြောင်းပြောမှာလဲ အသင်”

“ဟို ... ဟိုဝဲလ ... ဘယ်လိုပြောရမလဲ”

နှင်းဆီရောင်နှုတ်ခမ်းနီဆိုးထားသော နှုတ်ခမ်းထူထူ
အိတ်စုံက သူ့ကို နားလည်စွာပြောသည်။ အဲဒီနှုတ်ခမ်းတွေ
ဘယ်သူက ဒီအတိုင်း အလှူကြည့်မှာလဲ။ သူ့ရင်ထဲတွင်
ပြောသွားသည်။

“အသင် ဘာပြောချင်တယ်ဆိုတာ လွန်းရိပ် သိပါတယ်။ အဲဒီကိစ္စက အသင်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး။ အဲဒီကိစ္စအတွက် ဆိုရင် လွန်းရိပ် ဘာအကြောင်းမှ ပြောစရာမလိုဘူး။”

“ဟာ ... မဟုတ်သေးဘူးလေ လွန်းရိပ်၊ ဒီလိုပါ ကိုယ် လွန်းရိပ်နဲ့ စကားပြောချင်တာက ...”

အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူ့ပန်းတစ်ဖက်ကို လက်တစ်ဖက်က လာရောက်၍ ဖြန်းခနဲ ဆုပ်ကိုင်တာကို ခံလိုက်ရသည်။ သူက ရုတ်တရက်လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် သူ့မေးရိုးတစ်ခြမ်းရဲ့ ပူခနဲ ဖြစ်သွားသည့်အရသာကို ခံစားလိုက်ရလေသည်။ အခြေအနေက ဘာမှန်းကို မသိလိုက်ရပါဘဲနှင့် သူဟာ နောက်သို့ ပက်လက်လှန် လဲကျသွားသည်။

“ဟာ ... အသင်”

ငလိက်က သူ့ကို အပြေးလာကူသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်း က ကွဲသွားဟန်တူသည်။ နှုတ်ခမ်းထောင့်တွင် စပ်ဖျင်းဖျင်းဖြစ် လျက် ငန်ကျိကျိအရသာတွေကို ခံစားရသည်။

သူ့ကို မီးဝင်းဝင်းတောက်မျက်လုံးများဖြင့် မကျေ မချမ်းနိုင်စွာကြည့်နေသော အာကာဗိုလ်။ လွန်းရိပ်သည် ဆိုင်ကန် ကို ဒေါက်ထောက်လျက် ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှဆင်းတာကို သူ ခြင် တွေ့လိုက်ရသည်။

သူက မြေပြင်ပေါ်မှ လူးလဲထကာ ပါးစောင်ထဲမှ ဆွေးများကို မြေကြီးပေါ်သို့ တွေးထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် လာလေ၊ မင်း၊ ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား၊ မင်းကို ထိုးရင် မင်းပြန်ထိုးရဲရမှာပေါ့၊ ဘာလို့ ပြန်မထိုး တာလဲ လာခဲ”

နီရဲသောမျက်နှာနှင့် လေသံကို နားထောင်ကြည့် နှင် အာကာဗိုလ် မူးလာတယ်ဆိုတာ သူ သဘောပေါက်လိုက် သည်။ သူက ခေါင်းကို တစ်ချက်ယမ်းကာ ...

“မဟုတ်သေးဘူး သူငယ်ချင်း၊ မင်း လွဲနေပြီ”

“ဟေ့ကောင် ဘာသူငယ်ချင်းလဲ၊ မင်းနဲ့ ငါ့ကြားမှာ ဘာ အကန့်မှ မရှိဘူး၊ မင်းက ဘာကောင်လဲကွ၊ ရည်စားရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မင်း လိုက်ဖွန်ကြောင်နေရ အောင် မင်းမှာ (...)ရှက်မရှိဘူးလား ...

မင်း အဲဒီလောက်ပဲ ငတ်နေလားကွ ဟင်၊ ဟေ့ ကောင် လာလေ၊ ငါ့ကို ပြန်ထိုးလေ၊ မင်းက လွန်းရိပ်ရှေ့ မှာ အမှတ်ယူနေတာလားကွ ဟင်”

သူက စိတ်ပျက်စွာနှင့် ကျစ်ခနဲ စုတ်သတ်လိုက် သည်။ လွန်းရိပ်ကို ကြည့်လိုက်တော့ လွန်းရိပ်သည် မျက်မှန်ကို ချွတ်ကာ အာကာဗိုလ်ကို စိမ်းရှုရှုကြီး လှမ်းကြည့်နေသည်။

ကျောင်းရှေ့မှာဖြစ်တာမို့ လူအများကြီး မအံ့သေးသော်လည်း တချို့က ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့်နှင့် အကဲခတ်နေကြသည် သူက လွန်းရိပ်ကို ဒီနားမှာ မရှိစေချင်တော့ပါ။

ဒါကြောင့် လွန်းရိပ်ကို စကားပြောလိုက်သည်။

“လွန်းရိပ် သွားတော့နော်”

“ဪ ... သိပ်အဆင်ပြေနေကြတယ်ပေါ့လေ၊ ဟိတ် လွန်းရိပ်၊ နင် ပြောတော့ ရိုးသားပါတယ် ဘာမှအေး ဆိုင်ပါဘူးဆို၊ အခု လက်ပူးလက်ကြပ်မိနေတာကို ဘာငြင်းဦးမှာလဲ”

“အာကာ လူရမ်းကားကောင်၊ နင် ထွက်သွားစမ်း”

လွန်းရိပ်က သွားစေ့ထားတဲ့ကြားက ထွက်လာ အသံဖြင့်ပြောလျှင် သူသည် ကြားထဲကတောင် အဲဒီအသံ ကြောက်သွားရသည်။

“ဟက် ... နင်က ငါ့ကို နှင်တယ်ပေါ့လေ၊ ဟုတ်လေ လွန်းရိပ်၊ နင် ငါ့ကို ဘယ်လိုပဲအပြစ်တွေရှာရှာ ဘာတွေ စဉ်တွေပဲတပ်တပ် အဖြေက ရှင်းရှင်းလေးပဲ လွန်းရိပ်၊ နင် ငါ့ကို သစ္စာဖောက်ချင်လို့ ...

နောက်ထပ် ရည်းစားထပ်ထားချင်လို့၊ အဲဒါ တယ်မှလား၊ နင် ဝန်ခံ ...”

“ဖြန်း ... ဖြန်း”

အာကာရဲ့ စကားမှမဆုံးသေးခင် အာကာရဲ့ မျက်နှာက လည်ထွက်လို့သွားသည်။ သူသည် လွန်းရိပ်ကို ဆွဲချိန် တောင်မရလိုက်ချေ။ မျက်လုံးအကြောင့်သားဖြင့် ငေးနေမိသည်။ လွန်းရိပ်သည် မျက်ရည်တွေ ဒုလဟောသွန်ချရင်းမှ အာကာကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးကာ ...

“နင် သိပ်သိချင်နေတဲ့အဖြေကို နင့် ပါးနှစ်ချက်နဲ့ရင်းပြီး ရတယ်လို့မှတ် အာကာ၊ နင် ငါ့အရှက်ကို ဒီလောက်ခွဲနေမှ တော့ ငါ့မှာ ထိန်သိမ်းမျိုးသိပ်စရာ ဘာမှမကျန်တော့ဘူး ...

နင့်ကို ဖြတ်တာက ကြာလာတာနဲ့အမျှ နင့်ကို မချစ်ဘူးဆိုတာ ငါ့ကိုယ်ငါသိလို့ပဲ မှတ်ထား”

လွန်းရိပ်က ပြောပြီးတာနှင့် မျက်ရည်စတို့ လွင့်ကျ သွားအောင် ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသည်။ သူသည် စိုးရိမ်ကြီးစွာ ဖြင့် လွန်းရိပ်ရဲ့ နောက်သို့လိုက်ကာ ...

“လွန်းရိပ်”

လွန်းရိပ်က သူ့ကို ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်ကာ မျက်ရည်များကို လက်ဖမိုးဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်းသုတ်ပစ်ရင်း ...

“အသင် ... ရှင်လည်း လိုက်မလာနဲ့နဲ့၊ ရှင်ကို အပြစ်တင် တာမဟုတ်ပေမယ့် မပြေးသော်ကံရှာရှိ ကျွန်တော်လည်း အစွပ်စွဲခံရပြီ ...

အားလုံးဟာ ကျွန်တော့်အမှားပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဆက်ပြီး
မပတ်သက်ပါရစေနဲ့တော့”

“မဟုတ်ဘူး လွန်းရိပ်၊ ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကိုယ့်
မှာ အဲဒီလိုစိတ်မျိုးမရှိပါဘူး ...

လွန်းရိပ်ကို ကိုယ် ...”

“တော်ပြီ မကြာချင်ဘူး၊ ဘာမှလာမပြောနဲ့”

လွန်းရိပ်က ဆိုင်ကယ်ကို တရကြမ်းမောင်းနှင်ကာ
ထွက်ခွာသွားသည်။ လွန်းရိပ် ထွက်သွားတာကိုကြည့်ရင်း သူ့ချစ်
လုံးတွေ ဝေ့သိပြီးလာသည်။ လွန်းရိပ်ရယ် ဟူသော မချိုတင်ဇာ
တမ်းတသံသည် သူ့နှလုံးသားထဲတွင် ဘောင်ဘင်ရိုက်ခတ်ပြီး
နေလေသည်။

ဒီလိုနဲ့...

အိန္ဒိယ

အဲဒီလိုနဲ့ပဲ စာမေးပွဲတွင်းမှာဖြစ်ခဲ့သော ပြဿနာကြောင့် သူဟာ လွန်းရိပ်ကို စာနာထောက်ထားလျက် နောက်ရက်တွေမှာ သွားတွေ့ဖို့ မကြိုးစားခဲ့။ မကြိုးစားခဲ့တာပဲ ခပ်ကောင်းကောင်းဟုပြောရပါမည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အဲဒီနေ့က ကျောင်းရှေ့မှာဖြစ်သောပြဿနာသည် အကြီးအကျယ်ကြီး မဟုတ်ခဲ့သော်လည်း သုံးပွင့်ဆိုင်ဇာတ်လမ်းအဖြစ် ရတနာပုံဝန်းကျင်မှာ နာမည်ကြီးခဲ့လေသည်။

ကောင်လေးနှစ်ယောက် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ပါဝင်သော အဲဒီဇာတ်လမ်းတွင် တစ်ယောက်သောကောင်လေးက နောက်တစ်ယောက်ကို လက်သီးနှင့်ထိုးသည်။ ဒါကို ကောင်မလေးက မခံနိုင်သဖြင့် လက်သီးနှင့်ထိုးသော ကောင်လေးကို ပါးနှစ်ချက်ရိုက်သည် စသည်ဖြင့် မျက်ဝါး ထင်ထင်တွေ့သူတွေက

အည်း တွေ့ရ၊ မတွေ့လိုက်ရသောသူများ အတွက်ကလည်း ပူစရာမလို။ ကျောင်းသားတစ်ယောက်က လက်ကိုင်ဖုန်းက ကင်မရာဖြင့် ရိုက်ထားလေရာ ပွားပစ်လိုက်ကြပြီး ပါးရိုက်တာကို မမြင်ဖူးသူတွေကလည်း မြင်ဖူးလိုက်ကြသည်။

(ဒီခေတ်ထဲမှာ လက်ကိုင်ဖုန်းဖြင့် ချောင်းရိုက်သော အန္တရာယ်တွေကလည်း အတော်ကြောက်ဖို့ကောင်းပါသည်။)

လူသဘာဝဆိုသည်မှာ ကောင်းလွန်းရင်သာ မပြောနိုင်မပြောမည်။ မကောင်းသောကိစ္စဆိုလျှင်တော့ သိသိ မသိသိ ချွေးကူးပြောလိုက်ဖို့လည်း ဝန်မလေးကြ။ ရတနာပုံတွင် လွန်းရိပ်၏ သတင်းသည် နာမည်ကြီး၍သွားသည်။ ရည်းစားနှစ်ယောက် ဦးစီးထားရာမှ နောက်ရည်းစားကို ပိုချစ်သဖြင့် ပထမရည်းစားကို ခါးနှစ်ချက်ရိုက်ပေးလိုက်သည်ဟူသော သတင်းသည် အသည်းကွဲနေသော မိန်းကလေးများအတွက်တော့ သတင်းကောင်းဖြစ်သွားကာ လွန်းရိပ်ထံမှာ တပည့်ခံချင်သူတွေ များလာသည်။ ယောက်ျားလေးတွေကတော့ သူနဲ့ အာကာဗိုလ်ကို မမြင်ဖူးပါဘဲနဲ့ကို ဒီလောက်ညှဲတဲ့နွားတွေဟု ထောပနာပေးကြသည်ဟု ပြန်ကြားရသည်။

အဲဒါရဲ့ နောက်ဆက်တွဲ အကျိုးရလဒ်ကတော့ နည်းပညာခေတ်ကြီးထဲမှာ ခေတ်မီနေသေးသော လွန်းရိပ်ရဲ့ အမေဟာ ဒီသတင်းကိုရတာ နောက်မကျချေ။ အခင်းဖြစ်ပွားပြီး

နှစ်ရက်နေတော့ ချက်ချင်းသိသွားကာ လွန်းရိပ်ကို အတော်ဆုံး သည်ဟု သတင်းကြားရပါသည်။ လွန်းရိပ်က အာကာဗိုလ်ရဲ့ နှစ်ရက်အတွင်း ပြန်လည်ခွဲခြင်းဖြစ်သည်။

စာမေးပွဲကြီးပြီးဆုံးသွားတဲ့အခါမှာတော့ လွန်းရိပ်ကို ဘယ်လိုမှ ဆက်သွယ်၍မရတော့ချေ။ မနက်ခင်း ကျုံးဘက်မှာ ထ၊ပြေးတာလည်းမတွေ့ရ။ ညဈေးတန်းမှာ မြေအိုးပြီးပူပလက်ပလောင်းစားနေတာကိုလည်း မမြင်ရ။ တရုတ်မလေးလိုပဲ ဘာလိုလိုဖြင့် တရုတ်စာသင်တန်းသွားတက်နေတာလည်း မတွေ့ရ နောက်ဆုံး စာအုပ်ဆိုင်၊ အခွေဆိုင် စသဖြင့် ဘယ်မှာမှ မတွေ့ရ ဖုန်းဆက်လည်း ဖုန်းအမြဲပိတ်ထားသောအခါ သူသည် နောက်ဆုံးမျှော်လင့်ရာ လွန်းရိပ်ရဲ့သူငယ်ချင်း ဥမ္မာကျော်ထံ ရောက်သွားမှာသည်။

အဲဒီကလေးမကလည်း လွန်းရိပ်ကို ကြည့်ကာ အတော်တရားကျသွားဟန်တူသည်။ မီးလက်ငုတ်လက်ရင်း စီးပွားရေးကို အားကြီးမာန်တက်လုပ်ပေးနေကာ အိမ်ဆောက်ပစ္စည်းတွေကြားမှာ ခေါင်းမီးတောက်နေသည်။ သူတို့ကိုမြင်သောအခါ သိပ်ကြည်ဟန်မတူပါ။ တမင်ပင် အလုပ်ရှုပ်ချင်ဟန်ဆောင်လျှင် သံချောင်းတွေ ဘိလပ်မြေအိတ်တွေကြားမှာ အာကျယ် အာကျယ် နှင့် ပြေးလွှားနေသည်။

မျက်နှာပိုးမသေသော အောင်ညီက စပ်ဖြူဖြူနှင့်

“အဟဲ ... ဘိလပ်မြေဈေးလေး၊ စုံစမ်းချင်လို့ပါ”

“ဘာလဲ ခင်ဗျား အုတ်ဂူအတွက်လား”

“အာ ... အံ့ကလည်းဗျာ”

“တော်ပါ၊ ဘာ အံ့လဲ၊ လာရောမနေနဲ့၊ ကဲ ... ကိုအသစ်ယာ လာရင်းကိစ္စကိုပြော၊ လျှောက်ပေးမနေနဲ့၊ ခင်ဗျားတို့ ဘာကိစ္စနဲ့လာတယ်ဆိုတာသိတယ်”

“သိရင်လည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ လွန်းရိပ် ဘယ်မှာလဲဟင်”

“လွန်းရိပ် မန္တလေးမှာ မရှိတော့ဘူး”

“ဗျာ ... ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ”

ဥမ္မာကျော်က သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးကြည့်ကာ ရှစ်မိုင်က လမ်းကြည့်လျှင် စိုးမြတ်နန္ဒာရဲ့နှုတ်ခမ်းနဲ့တူသော သူမရဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးကို ထောင်ပြောသည်။

“မပြောဘူး၊ ခင်ဗျားကြောင့် လွန်းရိပ် ဒုက္ခရောက်ရတာ”

“ဟာ ... ကျွန်တော် ဘာလုပ်လို့လဲဗျာ၊ ကျွန်တော် လွန်းရိပ်ကို စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်အောင် တစ်ခါမှ မလုပ်ခဲ့ပါဘူး”

“အင်း ... ဒါပေမဲ့ လွန်းရိပ်ကတော့ သနားစရာပဲ၊ ကျောင်းမှာလည်း အဲဒီကိစ္စက နာမည်ကြီးသွားတော့ လွန်းရိပ် အမေက လွန်းရိပ်ကို အသေသုပ်တာ

လွန်းရိပ်ကို ဒီလောက်တောင် ရှုပ်ရလားဆိုပြီး တစ်အိမ်လုံးကလည်း ဝိုင်းပြောကြတာပေါ့။ အစတည်းက အာကာက သူ့အမေကို ခေါ်လာပြီး လွန်းရိပ်အမေကို ပြောခိုင်းပြီး တိုင်သွားတည်းက အန်တီနက လွန်းရိပ်ကို ရေရေလည်လည် ကြိမ်းနေတာ ...

အာကာနဲ့ဖြစ်နေတာကိုလည်း အန်တီန မသိဘူးလေ။ အဲဒီအာကာကလည်း ငကြောင်ပါ ...

လွန်းရိပ်က ဇွတ်ငြင်းထားလိုသာ အန်တီနက ငြိမ်သွားတာ။ ဒါပေမဲ့ ကျောင်းရှေ့မှာ အာကာက ခင်ဗျားတို့ ထိုးတယ်၊ လွန်းရိပ်က အာကာကို ဂျပန်ရိုက်နည်း ရိုက် လိုက်တာတွေကိုကြားတော့ ရည်းစားနှစ်ယောက် ပြိုင်ထား တယ်လို့ လုံးဝ ထင်သွားတော့တာပေါ့ ...

ဒီကြားထဲ ဟန်းဒီဖုန်းနဲ့ ရိုက်ထားတဲ့ဟာကိုလည်း ဘယ်ကနေရမှန်းမသိ ရလာတော့ ပြီးပါလေရော၊ မိလွန်း ရိပ်ကို ကောင်းကောင်းကြီး အကျွေးခံရတော့တာပေါ့။ အာကာဝှံငံတွေ လည်တာလေ၊ ဆန်ပြုတ်ကို ခုနစ်ရက် လောက် သောက်ရတယ်”

သူ့ရင်ထဲတွင် တကယ်ပဲ နင်သွားပါသည်။ လွန်း ရိပ်ရယ် မင်းရဲ့ ကံဇာတာက အဲဒီလောက်တောင် နိမ့်နေခဲ့တာ

ဘား။ သူ့ရင်ထဲတွင် လွန်းရိပ်အတွက် အပြုံးလေးတစ်ခုနှင့် အေးချမ်းစေခဲ့သော သူ့မ ...။ အခုတော့ သူဟာ ... ခံစားရလွန်းသဖြင့် အကျင့်နေသည်။ သူ့ကိုဆိုလျှင် အမြဲတမ်း ဘယ်သူတွေ မပြော ပြော အပြစ်အားလုံးကို သူ့ကြောင့်ဟုပဲ ပုံချချင်ပါသည်။

“ကျွန်တော် သူ့ကို သနားလိုက်တာဗျာ၊ အဲဒါတွေအားလုံး ဟာ ကျွန်တော့်ကြောင့်ပါ။ အခု လွန်းရိပ် ဘယ်မှာရှိလဲ အံ့၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော့်ကို ပြောပါခင်ဗျာ၊ တောင်းပန် ပါတယ် နော်”

ခံစားချက်တို့ဖြင့် လှိုက်လှဲနေသော သူ့ရဲ့မျက်နှာ ခေါ် အံ့က စာနာသလို တစ်ချက်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ သက်ပြင်း ဆစ်ချက်ကို ချလိုက်လျှင် သူက အားတက်သွားသည်။ ပြောတော့ မယ်ထင်ပါရဲ့။

“လွန်းရိပ်ကို ဒုက္ခပေးချင်ပါနဲ့တော့ အသင်ရယ်”

ဟာ ... အရေးထဲမှာကွာ သူက ခေါင်းကို ကုတ် ဆိုက်ရင်း ...

“မပေးပါဘူး အံ့ စိတ်ချပါ၊ ကျွန်တော် သူ့ စိတ်ဆင်းရဲရမယ့် ကိစ္စမျိုး ဘာမှမလုပ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် သူ့ကို အရမ်းချစ်တာ ပါ အံ့ရယ်၊ ဘယ်သူနဲ့မှ နှိုင်းယှဉ်လို့မရအောင် ချစ်တာ ပါ ...

သူ့ကို Expressပေါ်မှာ စတွေ့တည်းက စိတ်ဝင်ခဲ့ပြီး မတွေ့တွေ့အောင် ရှာဖွေခဲ့ရတာပါ။ တိုက်ဆိုင်ပြန်တွေ့ပြီး ဇာတ်လမ်းလုပ်ချင်ရုံသက်သက် မဟုတ်ပါဘူး ဗျာ၊ သူ့မှာ ရည်းစားရှိမှန်းသိသိကြီးနဲ့ကို အသည်းအသန် ချစ်ခဲ့တဲ့သူပါ ...

ယုံပါဗျာ ကျွန်တော့်ကို သူ့ရှိတဲ့နေရာလေး ပြောပါ။

“လွန်းရိပ်ကို သူ့အမေက ရန်ကုန်ပို့လိုက်တာ အသစ်စာမေးပွဲကလည်း Finalဖြေပြီးသွားတာဆိုတော့ သူ ဒီတော်တော်နဲ့ ပြန်လာမှာမဟုတ်ဘူး ...

ရန်ကုန်မှာ သူ့အဒေါ် အပျိုကြီးတွေရှိတော့ သူ့အမေက အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး တင်းတင်းကျပ်ကျပ် အပ်ထားတာပါ။ မချောင်ပါဘူး ...

ပြီးတော့ ...”

“ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲဟင်”

အဲက သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ...

“လွန်းရိပ်က ခင်ဗျား ဒီလိုလာမေးမယ်ဆိုတာကို ကြိုတင်ပါယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ကို သူ့လိပ်စာတောင် ပြောမသွားဘူး။ ကျွန်တော်က သတိရလို့ ဖုန်းဆက်တောင် ဟိုက ဘွားတော်တွေက ဖုန်းပေးမကိုင်ပါဘူး ...

မရပါဘူး အသင်၊ လက်လျှော့လိုက်ပါတော့”

“ဟာ ... ဘာလို့ လက်လျှော့ရမှာလဲ၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိ တာ”

“အဲဒါတော့ ခင်ဗျား အပိုင်းပဲလေ၊ ကျွန်တော် သိတာတော့ ဒါ အကုန်ပါ။ လွန်းရိပ်ကတော့ ယောက်ျားတွေကို တော်တော်စိတ်နာသွားတဲ့ပုံပဲ ...

ယောက်ျားတွေများ ကောင်းကျိုးမပေးဘူးတဲ့”

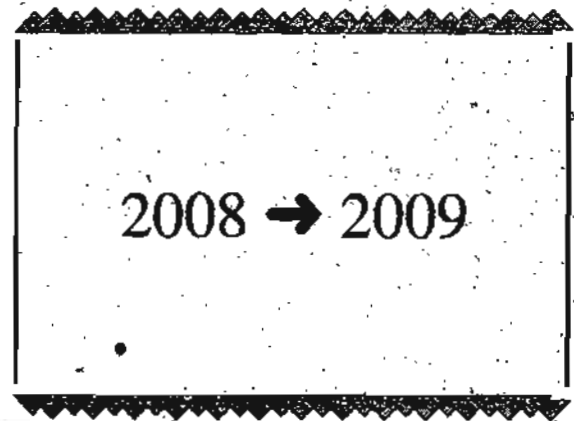
အဲ့ရဲ့စကားကြောင့် သူ့မှာ အင်ခနဲဖြစ်သွားရသည် အထိ အောင့်လို့သွားလေသည်။ ဒီလိုနှင့် လွန်းရိပ် ရန်ကုန်ရောက်သွားပြီဟုသော သတင်းစကားလေးကလွဲလို့ ဘာမှမရခဲ့ဘဲ လက်လျှော့ပြန်လာခဲ့ရသည်။ အပြင်ဘက်မှာ လက်လျှော့သော်လည်း သူ့ရင်ထဲမှာတော့ လွန်းရိပ်ကိုချစ်သည့် အချစ်တွေဟာ ရွေးစေ့လျော့ခဲ့ပါ။

လွမ်းရသောကြောင့် ချစ်စိတ်တွေ ပို၍ ပို၍ တိုးလာသည်သာပဲရှိပါသည်။ ကြာလာလေလေ လွန်းရိပ်ကို စူးနင်စွာ ချစ်မိလာလေလေဆိုတာသာ သေချာလျက် လွန်းရိပ်ကို စောင့်ဖို့ သူက အလိုလိုဆုံးဖြတ်ပြီးသားဖြစ်သည်။ အချစ်ကို မှားယွင်းစွာ ဘာသာပြန်မိခဲ့တဲ့ ကောင်မလေးရေ ...

နံနက်ခင်းတိုင်းမှာ လန်းဆန်းစွာနိုးထနိုင်ပြီး အချစ်ခွဲအဓိပ္ပာယ်ကို ပျော်ရွှင်စွာဖော်နိုင်ပါစေ။ ချစ်ခြင်းရဲ့ စစ်မှန်တဲ့ အရသာကို ခံစားနိုင်ပါစေ။

လူချင်းဝေးနေပေမယ့် နှလုံးသားချင်း နီးနေတာ
လို့ ခံစားရရင် မင်း ပြန်လာမယ့်ရက်ကို လက်ချိုးစောင့်နေ
မယ်။

2008 → 2009

အချိန်တွေသည် စောင့်ကြည့်နေသည့်ကြားမှတစ်
တရွေ့ရွေ့နှင့် ကုန်ဆုံးသွားသည်။ တစ်နှစ်ဆိုသောအချိန်ကာလ
သည် ဇာတာစန်းလဒ် လျှမ်းလျှမ်းတက်နေသူအတွက်တော့ ခဏ
လေးများဟု ထင်ရပေမယ့် အချစ်ရေတိမ်မှာ နှစ်နေရတဲ့သူတွေ
အတွက်တော့ နှစ်မွန်းနေရ၍ သေလုတော့မည်။ သူသည် (၂၀၀၈)
ခုနှစ်အတွင်းမှာ ခရီးများစွာ ထွက်ခဲ့ပါသည်။ (၂၀၀၈)သင်္ကြန်မှာ
သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ရွှေစက်တော်သို့သွားသည်။ ကြားထဲမှာ ပြင်
လွင်သို့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ရော အိမ်က မိသားစုနဲ့ရော လေးလံ
ခေါက်လောက် ရောက်သေးသည်။

အထူးသဖြင့် ရန်ကုန်ကို အလုပ်ကိစ္စနှင့် နှစ်ခေါ်ထိ
တိတိ ရောက်ခဲ့ပါသည်။ ထုံးစံအတိုင်းလည်း ကားလက်မှတ်တွေ
ဘယ်လောက်ပဲဈေးကြီးကြီး လက်မှတ်နှစ်စောင်ဝယ်ကာ တစ်

ဘက်တည်း ထိုင်စီးခဲ့သည်။ ကားလက်မှတ်ဝယ်ပြီးတာတောင်
ချင်း ထွက်မသွားသေးဘဲ ဘယ်သူကများ သူ့ဆီက လက်
ထဲကို လာဝယ်ဦးမှာပါလိမ့်ဟူ၍ မိုးတိုးမိုးတပ်ရပ်လုပ်နေသဖြင့်
ဘက်မှတ်ရောင်းသော အမျိုးသမီးက မျက်နှုံးဝင့်ကြည့်တာကိုလည်း
မသေးသည်။

(မျက်စောင်းတော့မထိုးပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်
သူက ချောတယ်မဟုတ်လား။ မန္တလေးသားလေ)

မန္တလေးမှာလည်းမဲ သူက သူမကို သွားလေရာနေရာ
သို့ ရှာဖွေခဲ့ပါသည်။ သူမသွားတတ်သော နေရာလေးများဖြစ်
သော ကန်တော်ကြီးက မိုးကောင်းအသုပ်ဆိုင်၊ ရေစစ်ကန်နားက
ပိတ်ပယ်ငါးထမင်းဆိုင်၊ (၃၅)လမ်းအပေါ်က Breakfast Garden
(နတ်ခင်း) ရတနာပုံဈေး SkyWalk, 78 Shopping Mall စသဖြင့်၊
သဖြင့် မန္တလေးက အထင်ကရ နေရာတွေရော အထင်မကရ
နေရာတွေကို ဘာမှမချန်ပါ။

သူ့သူငယ်ချင်းတွေကတော့ သူ့ကို ဖျောင်းဖျာနှစ်
သိကြပါသည်။ သူတို့သည် အားလုံးဆုံသော အားလပ်ရက်တစ်
နေ့သို့ရောက်လာတိုင်း တောင်သမန်၏ ရင်ခွင်မှာ သွားခဲ့အောင်
ကြသည်။ သူတို့တစ်အုပ်စုလုံးဟာ တောင်သမန်ကို ဘယ်လိုဓာတ်
တူခြင်း တူမှန်းမသိ တူကြသည်။ ကျန်တဲ့နေရာမှာ အကြိုက်ချင်း
သနီးပါး မတူကြသော်လည်း တောင်သမန်ကို လိမ့်မယ်

ဆိုရင်တော့ သဘောမတူသည့်လူမရှိ။ သူတို့သည် တောင်သမန်၏ ရင်ခွင်ထဲမှာထိုင်ကာ ကမ္ဘာကြီးမှာ ဖြစ်ပျက်ပြောင်းလဲနေသော အရာတွေအကြောင်း လူတွေအကြောင်း ဆွေးနွေးငြင်းခုံကြသည်။

တောင်သမန်အင်းက မတင်၏ အကြော်ဆိုင်းတွင် ဘယ်သူ့ကိုမှ အားနာစရာမလိုဘဲ အော်ကျယ် ဟစ်ကျယ် ပြောခွင့်ရသဖြင့် တောင်သမန်ကို ကျေးဇူးတင်သည်။ မြို့ပြလူတို့အတွက် တောင်သမန်သည် ထွက်ပေါက်တစ်ခုဖြစ်လာသည်။ ကန်ပတ်လမ်းတစ်လျှောက်က ဆိုင်ကယ်စီးလာသောအခါ အထွေထွေ လှမ်းမြင်ရသောရှုခင်းဟာ ဘယ်လိုမှန်းမသိပါ။

ရတနာပုံတက္ကသိုလ်ရှိရာ တောင်သမန်၏ အရှေ့ဘက်ခြမ်းမှာ သူတို့က ထိုင်တာများသည်။ အဲဒီဘက်မှာ ဘီလီယံခုံလည်းရှိသလို ပန်းချီအရောင်းပြခန်းလည်းရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဘီလီယံကို တစ်နေ့ကုန်ထိုးကာ ညောင်းလာတော့မှ တစ်ပေါ်တွင် လမ်းသွားလျှောက်သည်။ သို့သော် အဆုံးထိ ဘယ်တော့မှ မလျှောက်ပါ။ တံတားအဆုံးထိလျှောက်ဖို့ရာ သူ့အနားမှာ လွန်ခဲ့ရုံဖြစ်ပါမည်။

ဒီနေ့လည်း သူတို့တစ်အုပ်စုလုံး နံနက်ဆယ်နာရီလောက်တည်းက တောင်သမန်ရောက်နေကြသည်။ ဒီနေ့ ဥပုသ်နေ့ဖြစ်သည့်အတွက် သူ့မှာ အလုပ်မရှိချေ။ ဥပုသ်နေ့မှာ မန္တလေးက လူတော်တော်များများ အားလပ်ကြပါသည်။ သူ့သူ

နှင့်တွေ့လည်း အားသဖြင့် ဒီနေ့တော့ စောစောစီးစီးပဲ တောင်သမန်သို့ လာအောင်းကြတာဖြစ်သည်။

ဒီနေ့ သူတို့ တစ်အုပ်စုလုံး ဘီလီယံပြိုင်တိုင်းဖြစ်သည်။ ရုံးတဲ့လူက ဒီည Cafe Jim မှာ ဒကာခံရမည်။ သူသည် နေ့မှာမှ ဘာကြောင့်မသိ လွန်းရိပ်ကို နံနက်ခင်း အိပ်ရာထဲက ထွက်လာပြီး လွမ်းနေ သတိရနေသည်။ ခါတိုင်း အမြဲလွမ်းနေတာဖြစ်သော်လည်း ဒီနေ့က ခါတိုင်းနဲ့မတူချေ။ ထူးထူးခြားခြား သတိကို နေတာဖြစ်သည်။

လွန်းရိပ်တစ်ယောက် ရန်ကုန်မှာ ရည်းစားအသစ် ချစ်ရနေပြီလား။ ဒါမှမဟုတ် သူ့အမေက ခြေငြိမ်အောင်ဟုဆိုတာ ယောက်ျားပေးစားဖို့ စီစဉ်ပြီလား။ (တကယ်တော့ လွန်းရိပ်မှာ ဖဲသမားစကားနှင့် ပြောရလျှင် မဝေရပါဘဲနဲ့ ဒေါင်းနေလေးဖြစ်သည်။) အတွေးတွေများစွာနှင့်အတူ သူ့ရင်ထဲတွင် အနည်းငယ်နက်သည်။

ဘီလီယံထိုးရတာကို စိတ်မပါ။ ဒီကြားထဲ အိတ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က Cobra (ကော်ဘရာ) ရဲ့ သီချင်း အောင်းဘောက်စ်ကြီးဖြင့် အကျယ်ကြီးဖွင့်နေသေးသည်။

“ငါလေ မင်းနဲ့ ချစ်ခဲ့ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ... မင်းကို ယုံကြည်ခဲ့လို့ အခြေအနေပေးရင် တို့ရဲ့ အချစ်တွေခိုင်မြဲအောင် ... မိဘတွေဆီ လာတောင်းမယ် ... ငါ ယုံကြည်

တဲ့မိန်းကလေး ... အထင်ကြီးတဲ့မိန်းကလေး ... ခုတော့
ဘယ်လိုဖြစ်သွားလဲ ... ငါနဲ့ မင်းနဲ့ဆေးတဲ့ အချိန်တိုတော့
တွင်းမှာ ... မင်းဟာ နောက်တစ်ယောက်ထပ်ရသွားပြီ ...
ဒီသတင်းဆိုးကြီး လွဲပါစေ ...”

အဲဒီသီချင်းကြားလျှင် သူ့မှာ တကယ်ပဲ စိတ်ညစ်
ရပါသည်။ လွန်းရိပ်ရဲ့အရင်ရည်းစား အာကာဗိုလ်သည် ဒီသီချင်း
သံကြားတိုင်း လွန်းရိပ်ကို သတိတရနှင့် နာကြည်းနေမှာကို သူ
မလိုလားပါ။ သူက စိတ်ရှုပ်လာသဖြင့် ဘီလိယက် ထိုးရာမှာ
ကောက်ကမတွေဖြစ်လာသည်။

လတ်က သူ့ကို မျက်လုံးရွေ့ကြည့်ကာ ...

“ဟေ့ကောင် ဖီးလ်တတ်နေပြန်ပြီလား ချစ်မိပါကွ”

သူက လက်ထဲမှကျွတ်ကို အောက်ချပစ်လိုက်ရင်း ...

“တော်ပြီကွာ၊ ဒီနေ့အဖို့ လုံးဝစိတ်မပါတော့ဘူး၊ မင်းတို့
ထိုးကြတော့”

ကျန်တဲ့ကောင်တွေက မကျေနပ်ကြချေ။

“ဟေ့ကောင် ... မရဘူးကွာ၊ ဘာလဲ ညနေကျရင် မင်း
ကျွေးရမှာစိုးလို့မဟုတ်လား”

“ကျွတ် ... မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါ တကယ်လေနေလို့ပဲ
ညောင်းလည်းညောင်းနေပြီကွာ၊ မတင်ဆိုင်မှာ သွားထိုင်
မလို့”

“သွားပါတော့ကွာ၊ ခဏနေ ထမင်းစားချိန်ရောက်တော့မှာ
ပဲ၊ ဟေ့ကောင် မတင်ကို ပိုက်ဆံပေးပြီး ရွာထဲက ကြွက်
တစ်ကောင်ဆွဲပြီး ချက်ခိုင်းလိုက်၊ ကာလသားချက်လေးလို့
ကျက်ရင် တို့ကို ဖုန်းဆက်လိုက်”

“အေး ... အဲဒီအကြံ ဂွတ်ဒ်တယ်၊ တို့နဲ့ ပညာချင်းယှဉ်
မဖိုက်ချင်တဲကောင်၊ ဒီလောက်တော့ လုပ်ပေးရမှာပေါ့
အသင်၊ ပင်ကျရည်လေး တစ်မြူလောက်ဆွဲခိုင်းလိုက်ဦး”

သူက အားလုံးကို လက်ပြကာ ထွက်လာခဲ့သည်။

အဲဒါပဲဖြစ်သည်။ တောင်သမန်၏ ရင်ခွင်ကို သူတို့ စွဲလမ်းရခြင်းမှာ
တောင်သမန်သည် ခမ်းနားသလောက် မကြီးကျယ်ပါ။ ခမ်းနား
သလောက် လွတ်လပ်မှုအပြည့်ရှိသည်။ သဘာဝ၏ အငွေ့အသက်
တွေထဲမှာ အသက်ရှူဝသည်။ တောင်သမန်ကို ဖြတ်လာသော
လေညင်းတွေထဲတွင် ဖရီးရယ်ဒီကယ်တွေ မပါဝင်နိုင်ပါ။

သူသည် ကန်စပ်သို့ဆင်းကာ မတင်ကို ရှာသည်။

မတင်ရဲ့ တဲလေးမှာ ဘယ်သူမှမရှိ။ သူ့ကို သိနေသော တံငါသမား
တစ်ယောက်က တံတားပေါ်မှာ ရပ်ရှင်လာရိုက်သဖြင့် မတင်
သွားကြည့်သည်ဟုပြောသည်။ သူသည် ခေါင်းကို တစ်ချက်ယမ်း
ကာ အနုပညာကို ခံစားတတ်သော မတင်ကို လိုက်ခေါ်ဖို့အတွက်
တံတားပေါ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။

ရေပ်ကိုကျော်သော တံတားအလယ်မှာ လူ
စုရုံး စုရုံးဖြစ်နေတာကို သူ လှမ်းမြင်ရသည်။ သူသည် အဲဒီ
ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်လာရင်းမှ အဝေးသို့ လှမ်းငေးမီသို့
ဟိုးအဝေးက မြင်နေရတဲ့ ဖြူဖြူအဆောက်အဦဟာ ဘကြီး
ရဲ့အုတ်ဂူဖြစ်သည်ဟု သိရသည်။ ဘကြီးတော်ရဲ့လက်ထက်
အောက်မြန်မာနိုင်ငံတော်ကို အင်္ဂလိပ်တို့ ကျူးကျော်သိမ်းပိုက်
ဟု သမိုင်းထဲတွင် သူ သင်ဖူးသည်။ သမိုင်းပါမောက္ခဟောင်း
ဒေါက်တာသန်းထွန်းကတော့ “သမိုင်းကို မအောင်သင်တာ”
ဟု ပြောဖူးသည်။ သမိုင်းသည် လူမျိုးတစ်မျိုးအတွက် အရေးကြီး
ပါသည်။

သူသည် ဆရာကြီးမြသန်းတင့်ရေးသားခဲ့သော
“တောင်သမန်ရွှေအင်းက လေညင်းဆော်တော့” ဆိုသည့် စာအုပ်
အသည်းစွဲနှစ်ခြိုက်သူဖြစ်သည်။ သူလို မန္တလေးသားစစ်စစ်တစ်
ယောက်အတွက် အဲဒီစာအုပ်သည် အဖိုးမဖြတ်နိုင်အောင် တန်ဖိုး
ကြီးပါသည်။ လွန်းရိပ်ရော အဲဒီစာအုပ်ကို ဖတ်ဖူးပါသလား
သူမကို အဲဒီစာအုပ်ကိုတော့ မငှားချင်ပါ။ သူမနှင့်အတူ
ထိုင်ဖတ်ချင်ပါသည်။

နေရာသို့ မိုးအုံ့နေသော အချိန်အခါများတွင်
မယ်ဇယ်ပင်ကြီးအောက်မှာ ထန်းပင်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံး
ထိုင်၍ အဲဒီစာအုပ်ကို သူ ဖတ်ဖူးသည်။ ဘယ်လိုအရသာရှိ

ဆိုမသိပါ။ တောင်သမန်သည် ရာဇဝင်များစွာတည်ခဲ့သည်။ ဟိုး
တစ်နှစ်ကတော့ တောင်သမန်အင်းမှာ တောင်သမန်သစ္စာဆိုသည့်
စုပွဲရှင်ဇာတ်ကား လာရိုက်သွားတာကို သူတို့အဖွဲ့နှင့် ကြုံလိုက်
သေးသည်။ တောင်သမန်သစ္စာဇာတ်ကားဖြင့် အကယ်ဒမီတွေ
ဆွတ်ခူးသွားကြသောအခါ တောင်သမန်အင်းကြီးကိုယ်စား သူ
ဝမ်းသာဂုဏ်ယူမိပါသည်။ အခုရော ဘာဇာတ်ကားလာရိုက်နေကြ
တာလဲ။ အကြော်သည် မတင်သည်လည်း နတ်ကရာ ကျီးမော့
ဖြစ်နေပြီထင်သည်။ ရှာမတွေ့ချေ။

သူက အရပ်ရှည်ရှည်ကို အားကိုးကာ ရှေ့တစ်လှမ်း
တိုးကြည့်လိုက်သည်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ နောက်က မိန်းမတစ်
ယောက်က သူ့ကို ဇွတ်တိုးကာ ရှေ့သို့တိုးသဖြင့် သူဟာ ရှေးက
လူတစ်ယောက်ရဲ့ဖိနပ်ကို တက်နင်းမိသွားသည်။

“ကျွတ် ... ဇွတ်မတိုးနဲ့”

ရှေ့လူက မိန်းကလေးဖြစ်သည်။ မြက်ဦးထုပ်အပိုင်း
ကြီးကို ဆောင်းထားကာ ဦးထုပ်အစွန်းက သူ့မျက်နှာသို့ လာတိုး
နေတာကို ခံစားရလေသည်။

“ဆောရီး နောက်က တိုးနေတာဗျ”

မိန်းကလေးက ဘာမှ ပြန်မပြော။ သူမကြည့်ရတာ
စွတင်ကိုဖြတ်၍ တစ်ဖက်သို့ လျှောက်သွားချင်သည်ပုံပေါ်သည်။
ရိုက်ကွင်းက တည်ကာ ပိတ်နေသဖြင့် တစ်ဖက်သို့ကူး၍မရ။

သူကလည်း မတင်ကိုရှာသည်။ မတွေ့ချေ။ သူက ခေါင်းကို လှုပ်လိုက်သည်။ ခေါင်းကို ကုတ်ဖို့ရာအတွက် လက်ကို အမြောက်အမြား နောက်ကလူက ထပ်တိုးသဖြင့် သူ့လက်ဟာ ရှေ့က မြက်ဦးကြီးကို သွား၍တွန်းမိကာ အောက်ကနေပင့်လိုက်သလိုဖြစ်သွားပြီး ထုပ်က အပေါ်သို့ တစ်ခြမ်းစောင်းတက်သွားသည်။

“ဟာ ... ဘယ်လိုဖြစ် ... ဟင်”

“.....”

ရှေ့ကကောင်မလေးက ဒေါသတကြီးဖြင့် ဦးထုပ်ဆွဲချွတ်ကာ သူ့ကို လှည့်ရန်တွေ့သည်။ သို့သော် ရန်တွေ့စတာတောင် ဆုံးအောင်မပြောလိုက်နိုင်ချေ။ သူမရဲ့ပါးစပ်မှာ အံ့သြကြောင့် အဟောင်းသားပွင့်နေသည်။ သူကတော့ ဘာဆိုတာမှ မပြောနိုင်တော့ပါ။

ရတနာပုံချွေးမှာ အရင်းအနှီးတွေ ထပ်ဖြည့်ထည့်ထားသော စီးပွားရေးသမားတစ်ယောက် Sky Walk ကြီး မီးလောင်နေပြီဟူသော သတင်းစကားကြားရသူလို နှလုံးဆိုကာ ကြက်သေနေသည်။

(သိန်းငါးရာထိပေါက်တဲ့သတင်းဟု တမင်မသုံးသပ်မှာ ကံကောင်းဖို့ခဲယဉ်းသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။)

သူ နှလုံးဆိုနေတာကို ရိပ်မိသော သူမ (လွန်းနီစစ်စစ်ကြီးဖြစ်ပါတယ်) သည် တဆတ်ဆတ်တုန်လာသော နှုတ်ခမ်း

များဖြင့် သူ့ကို စတင်နှုတ်ဆက်ရှာသည်။ မိန်းကလေးဆိုတော့လည်း သူ့ထက် တည်ငြိမ်နိုင်ရှာသည်။

“အ ... သ ... ခံ ... ယာ နော်”

“ဟုတ်ပါတယ် လွန်းရိပ်၊ လွန်းရိပ် ဒီကို ဘယ်လိုလုပ်ရောက်လာတာလဲဟင်”

သူမက တည်ငြိမ်သောအပြုံးလေးနှင့် ...

“ရန်ကုန်ကအမျိုးတွေကို လိုက်ပို့တာပါ”

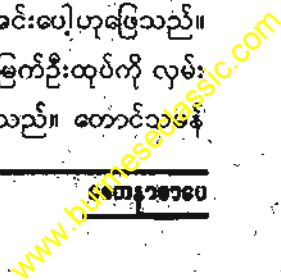
“ဟင် ... ဟိုအဒေါ်အပျိုကြီးတွေကိုလား”

သူ့ရဲ့ အလန့်တကြားပုံစံကို သူမက ခစ်ခနဲရယ်သည်။ အဲဒီရယ်သံလေးထဲတွင် လွန်ခဲ့သောတစ်နှစ်ခန့်က ငိုကြွေးခဲ့ဖူးသော မျက်ရည်စများ၊ ရှက်စိတ်များ၊ နာကျင်စိတ်များ မပါဝင်တော့ဘဲ ပကတိလွတ်လပ်သန့်စင်လို့နေပါသည်။

“အင်း ... ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့က ဟိုဘက်မှာပါ၊ လွန်းရိပ်က ကျောင်းထဲကို ခဏဝင်နေခဲ့တာ၊ ဘွဲ့ကိစ္စအတွက် ဆရာမဆီ လာမေးတာ”

“ဟင် ... ဒါဆို လွန်းရိပ်က ဟိုဘက်ထိပ်ထိ တစ်ယောက်တည်းလျှောက်မှာပေါ့”

သူမက အပြုံးလေးနှင့်အတူ အင်းပေါ့ဟုဖြေသည်။ နေပူနေသောကြောင့် သူက သူမလက်ထဲမှ မြက်ဦးထုပ်ကို လှမ်းယူကာ သူမရဲ့ခေါင်းမှာ ဆောင်းပေးလိုက်သည်။ တောင်သမန်

သည် ချစ်သောစိတ်ဖြင့် သူ အဆင်ပြေဖို့ရာ ဆုတောင်းပေးနေမည် ဟု ယုံကြည်ပါသည်။

“လွန်းရိပ်”

သူ့ရင်ထဲက လာသောအသံကို သူမက ရာဇဝင်ထဲက မျက်လုံးမျိုးဖြင့် တုံ့ပြန်ကြည့်သည်။

“တစ်နေ့နေ့မှာ လွန်းရိပ်နဲ့ ပြန်ဆုံရလိမ့်မယ်လို့ထင်တော့ ထင်ပြီးသားပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုမျိုး တခမ်းတနား ပြန်ဆုံရ လိမ့်မယ်လို့တော့ မမျှော်လင့်ခဲ့ဘူး ...

တကယ်ဆို ကိုယ်ဟာ ဒီတံတားပေါ်ကို တက်လာ စရာအကြောင်းမရှိပါဘူး လွန်းရိပ်။ ဒါပေမဲ့ ကံကြမ္မာက ကိုယ့်ကို ချိန်းဆုံးပြီး ဒီနေရာမှာ လွန်းရိပ်နဲ့ တွေ့စေခဲ့တယ်။ တကယ်ကို time & space(ဒီနေရာနှင့် ဒီအချိန်)မှာ ကွက် တိပါပဲ”

သူမကလည်း အံ့သြဝမ်းသာနေဟန်လေးဖြင့် အင်း နော်ဟုဆိုသည်။

ဟန်ဆောင်ခြင်းကင်းဝေးသော ချစ်သူလေးကို သူ ထပ်ပြီး အဆုံးရှုံးမခံချင်တော့ပါ။

“လွန်းရိပ်ကို ကိုယ် ဟိုဘက်ထိပ်အထိ လိုက်ပို့ပေးချင် တယ်။ တံတားကြီးရဲ့ အစအဆုံး လွန်းရိပ်နဲ့ အတူတူ လျှောက်ချင်တယ်”

သူမက ခေါင်းကိုင့်သွားသည်။ သက်ပြင်းကိုချသည်။

စိတ်လှုပ်ရှားနေသလို လက်ထဲက တစ်သျှူးစကို လုံးခြေနေသည်။

သူ့ရင်ထဲတွင် ဖြာလာသည်။ နားထဲတွင် သီချင်းသံကို ကြား ယောင်လာပြန်သည်။ ငါနဲ့ မင်းနဲ့ ဝေးတဲ့အချိန်တိုလေးတွင်းမှာ မင်းဟာ နောက်တစ်ယောက် ထပ်ရသွားပြီ။

မြတ်စွာဘုရား ... အာကာဆိုလ်ရဲ့ဝင့်တွေ လည်ပါပြီ

လား။

လွန်းရိပ်က ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်မော့သည်။

သူ့ကို အရည်လဲသော မျက်ဝန်းများဖြင့်ကြည့်ကာ ခေါင်းယမ်း ပြလိုက်လျှင် သူ့ရဲ့ခွေးတွေ ညွတ်ခွေသွားရပါသည်။ ပြီးတော့ သူ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားသည်။

“လမ်းလျှောက်မယ်ဆိုတာ အခုနတုန်းက မိုးအုံ့နေလို့ပြော တာ။ အခု နေပူလာတော့ မလျှောက်တော့ဘူး၊ လွန်းရိပ် က နေပူမိရင် ဖျားစာတ်လို့ပါ။ ဒါကြောင့် လွန်းရိပ်ကို အသင့်ဆိုင်ကယ်နဲ့ ဟိုဘက်က တောင်လေးလုံးကျောင်းကို လိုက်ပို့ပေးပါ။ အန်တီတို့ အဲဒီမှာ စကားပြောနေကြတယ် ...

ဒီတံတားကြီးကို အစအဆုံး အတူလျှောက်ဖို့ကတော့ နောက်တစ်ပတ်မှပဲ ညနေစောင်းလောက် Sunsetကြည့်ရင်း လာလျှောက်ကြတာပေါ့”

လွန်းရိပ်ရဲ့ စကားသံဆုံးသွားလျှင် သူဟာ သူမတို့
မျက်လုံးအဝိုင်းသားဖြင့် မော့ကြည့်မိသည်။ ပြီးပြန်သော လွန်းရိပ်ရဲ့
မျက်နှာသည် သူ့မျက်နှာလုံးထဲတွင် တဖြည်းဖြည်းဝါးသွားသည်။
သူ့မျက်လုံးတွေ စိစွတ်လာသည်ဟု ထင်သည်။ အိပ်မက်မဟုတ်
ဘူးဆိုတာ သေချာသွားအောင် သူက လွန်းရိပ်ရဲ့လက်လေးတို့
ဆွဲယူဖမ်းဆုပ်လိုက်သည်။ အားပါး နူးညံ့အိစွေးနေတာပဲ။

သူသည် အချစ်ရဆုံးကို ဆိုင်ကယ်ပေါ်တင်ကာ
သူငယ်ချင်းတွေကိုလည်းမေ့၊ မတင်ကိုလည်းမေ့၊ ကြက်သားကာလ
သားချက်နှင့် ပင်ကျရည်အိုးလေးကိုလည်းမေ့၊ အားလုံးကိုမေ့ကာ
ကိုယ်နာမည်တောင် ကိုယ်မေ့လျက် မန္တလေးသားကွ ဟုသာ
ဟစ်ကြွေးနေမိတော့လေသည်။

တိမ်ပြာ၍ နေသာသောဥပုသ်နေ့တစ်နေ့တွင် သူနဲ့
လွန်းရိပ်တို့၏ ချစ်သူဖွင့်ပွဲလေးကို တောင်သစ်အင်းစပ်က
အကြော်တဲလေးတွင် ပကာသနမဲ့စွာ ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။
အဲဒီနေ့က သူ့ကြောင့် ထမင်းတော်ခဲ့ရတာကို မကျေနပ်သော
သူငယ်ချင်းတွေက အငြိုးအတေးကြီးစွာဖြင့် ကြက်သားကာလ
သားဟင်းကို သူ့ကိုယ်တိုင်ချက်စေခဲ့သည်။ လူပျိုကာလသား
ကိုယ်တိုင်ချက်တာမို့ တကယ့်ကာလသားဟင်းစစ်စစ်တစ်ခွက်
ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

သူ့ရဲ့ ကြက်သားကာလသားချက်၊ မတင်ရဲ့ငါးခရမ်း
ချဉ်သီးဟင်း၊ လွန်းရိပ်ရဲ့ လက်ဖက်သုပ်၊ ကိုလှဆောင်ရဲ့ ပင်ကျ
ရည်စစ်စစ်တို့ဖြင့် သူတို့ရဲ့ ထမင်းပိုင်းသည် ဘဝဆန်ကာ ချစ်
စရာကောင်းပါသည်။ သူနဲ့ လွန်းရိပ်တို့ရဲ့ ချစ်ခြင်းသည် သဘာ
ဝဆန်ကာ သဘာဝတရားထဲက ချစ်သူများဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားသွားကြ
မည်။

ပုဗ္ဗန္ဓေဇ္ဇေ ယမင်းဟင်းများကို ရှေ့တော်မှောက် အရောက် ဆက်သကြသောအခါ သူငယ်ချင်းတွေက ပင်ကျရည် ထည့်ထားသော ဝါးဆစ်ပိတ်ခွက်များကို မြှောက်လျက် အားရပါးရ ဆုတောင်းပေးကြသည်။

“ကံ ... တောင်သမန်ကို တိုင်တည်ပြီး ဆုတောင်းပေးလိုက် ကြရအောင်၊ အချစ်ကို ရူးသွပ်တဲ့ မောင်သင်နဲ့ အချစ်စစ် ကို ခွဲခြားသိမြင်သွားခဲ့တဲ့ မယ်လွန်းတို့ချစ်ခြင်း သက်တော် ရာကျော်ရှည်ပါစေ”

“ဝေး ... ရှည်ပါစေသောရ် ရှည်စေသောရ်”

သူတို့အားလုံးရဲ့လက်ထဲမှ ဝါးဆစ်ခွက်တွေကို လေ ထဲသို့ မြှောက်ကာ ခွက်ချင်းတိုက်လိုက်ကြသည်။ ဖန်ခွက်မဟုတ် သောကြောင့် ချွလွမ်ဟု မမြင်ဘဲ တဂွပ်ဂွပ်ဟူသာ မြည်သော်လည်း သူတို့အားလုံး ပျော်နေကြသည်။ တောင်သမန်သည် ချစ်သောစိတ် ဖြင့် သူတို့ကို ပြုံးကြည့်နေသည်။ တောင်သမန်မှ လေညင်းလေးတွေ သည် သူတို့အနားမှာ လာရောက်တိုးဆွဲပျော်မြူးနေကြတော့သည်။

“အမှတ်တရစကား”

မန္တလေးသားဝတ္ထုနှင့် ပတ်သက်၍ မန္တလေးမြို့မှ မောင်လေး၊ ညီမလေးများကို ကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။ မန္တလေးမြို့ မှာ မမွေးဖွားခဲ့သော်လည်း မန္တလေး အထက(၇)မှ တက္ကသိုလ် ဝင်တန်းအောင်မြင်၍ မန္တလေးဘွဲ့နင်းသဘင်ကြီးမှာ ဘွဲ့ယူခဲ့ရ သော ကျွန်မသည် မန္တလေးမြို့၏ မွေးစားသမီးတစ်ယောက်ဖြစ် သည့်အတွက် မန္တလေးကို ချစ်မြတ်နိုးစိတ်ဖြင့် မန္တလေးနောက်ခံ ဤဝတ္ထုလေးကို အမှတ်တရ ရေးဖွဲ့ပါသည်။

ရေးဖွဲ့ပြီးသည့်အခါမှာလည်း ဝတ္ထုခေါင်းစဉ်ကို အဆန်းတကြယ် မစဉ်းစားတော့ဘဲ “မန္တလေးသား” ဟူ၍ ရိုးရိုးလေး ဖြစ်သော ပေးဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ထို့အတွက်ကြောင့် မန္တလေးသားများကို

၂၈၈

ဦးစားပေးခဲ့သလို ဖြစ်နေခဲ့လျှင် မန္တလေးသူများက ကျွန်မကို
စိတ်မဆိုးကြစေချင်ပါ။ အရင်လိုပဲ အခင်အမင်မပျက် အားပေး
စေချင်ပါသည်။

အစဉ်ရှိသေးလေးစားလျက်

ဘုမ္မာစွန်းစွန်း

